

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ της αεροπορίας

Η εφευρέσις ενός "Αραβος σοφού

Το αεροπλάνο αποτελεί αναμφισβήτητο κατάκτησι των ημερών μας. Αλλά η ιδέα της κατασκευής του φαίνεται πως είχε πολύ παλιά, όπως, άλλωστε, μαρτυρεί και ο μύθος του "Ικάρου".

Ο πρώτος "κατασκευαστής" αεροπλάνου, που διέσωσε το όνομά του η ιστορία, είναι ένας "Αραβός σοφός", ο "Αλν Φαίικ Τζαντζαί", που έζησε στην "Ισπανία", κατά την εποχή του καλίφη "Αβδέρ-Ραχμάν" του 3ου.

Ο Τζαντζαί είχε καταγίνει με την αστρονομία, τα φυσικά, τα μαθηματικά και έθεωρειτο σαν ένας από τους πιο μορφωμένους ανθρώπους της εποχής του. Συνέλαβε, λοιπόν, την ιδέα να κατασκευάσει ένα μηχανάκι, που θα μπορούσε να ανυψώνεται από τη γη και να κινείται σε ευθύγραμμην κατεύθυνση.

Το μηχανάκι του αυτό αποτελείτο από ένα μικροσκοπικό κινητήριο και διάφορα άλλα εξαρτήματα, όπως ακριβώς και ένα ρολόγι, από το οποίο, άλλωστε, είχαν εμπνευσθεί ο Τζαντζαί την εφεύρεσή του. Δύο φτερά στα πλάγια και ένα ιστίο στο επάνω μέρος υποδοποήσαν την πτήση του "αεροπλάνου".

Οι ύπολογισμοί του "Αραβος σοφού" είχαν γίνει με μεγάλη ακρίβεια και οι σύγχρονοι του φυσικομαθηματικοί και αστρονόμοι είχαν σπρίξει μεγάλες ελπίδες στην εφεύρεσή του. "Αλλά", δυστυχώς, τα πειράματα που έγιναν δεν έδικαίωσαν αυτές τις προσδοκίες. Το "αεροπλάνο" του Τζαντζαί μόλις πέταξε μερικά μέτρα και κατόπιν έπεσε στο έδαφος.

Ο πραγματικός λοιπόν πρόδρομος του σημερινού αεροπλάνου είναι αναμφισβήτητο το "ιπτάμενο πλοίο" που κατασκεύασε κατά τις αρχές του 17ου αιώνα ένας Πορτογάλλος εφευρέτης ο Πέντρο Γκούζμαν.

Το αεροπλάνο του μπορούσε να ανυψώνεται από το έδαφος και να πετάει σε μικρό ύψος, σύμφωνα με τη διεύθυνση που του έδινε ο πιλότος που βρισκόταν μέσα σ' αυτό.

Ο Γκούζμαν έκανε δυο πειράματα με μεγάλη επιτυχία σ' ένα γήπεδο έξω από τη Λισαβώνα. Στο πρώτο ανυψώθηκε στα 70 μέτρα και διήνυσε μίαν απόσταση 300 μέτρων. Και στο δεύτερο έφθασε στα 80 μέτρα και διήνυσε μίαν απόσταση 1200 μέτρων.

Τα δυο αυτά πειράματα του είχαν επιτρέψει να τελειοποιήσει το μηχανάκι του και έτοιμεζόταν να κάνει ένα τρίτο πείραμα, που θα ήταν πολύπλοκότερο από τα προηγούμενα.

"Αλλά", την τελευταία στιγμή τον είδοποίησαν ότι είχαν έλθει ένα απόσπασμα της "Ιεράς" "Εξετάσεως" για να τον συλλάβει. Ο Γκούζμαν έφυγε τότε και έπειτα από πολλές περιπέτειες κατώρθωσε να φθάσει στη Γαλλία, όπου χάνονται τα ίχνη του.

Το αεροπλάνο κάποτε με όλες τις τιμές στη Λισαβώνα, όπως και ένα ομοίωμα του εφευρέτη από γύψο. Γιατί η εφεύρεσή του είχε θεωρηθεί διεβολική από τους ανθρώπους της "Ιεράς" "Εξετάσεως".

Τρεις αιώνας πρωτίτερα, είχαν κατηγορηθεί ως αιρετικοί επίσης ένας άλλος επιστήμων του Μεσαίωνα, ο Γκυγιώμ ντε Μάλμμπορν, γιατί είχε προσπαθήσει να κατασκευάσει ένα είδος αεροπλάνου, βασιζόμενος στην περιγραφή που δίνει ο "Ο βίδιος για τὰ φτερά του" "Ικάρου".

Δύο άλλοι πρόδρομοι της αεροπορίας ήταν ο "Αλ-Λάρ" και ο μαρκήσιος ντε Μπρκεβίλ.

Ο "Αλ-Λάρ" είχε κατασκευάσει ένα μηχανάκι με το οποίο θέλανε να πετάξει εμπρός στο βασιλιά Λουδοβίκο 14ο στο Σαιν - Ζερμαίν.

"Αλλά" το αεροπλάνο του, αφού διέτρεξε καμιά δεκάκοσμοι μέτρα, έκανε την ισορροπία του και έπεσε σαν βολίδα στο έδαφος. Ο "Αλ-Λάρ" βρήκε έτσι οίκο του θανάτου.

Περισσότερο τυχερός ήταν ο μαρκήσιος ντε Μπρκεβίλ.

Ο Γάλλος αυτός ευπατρίδης ήταν και ο πρώτος αλεξιπτεριστής. Όταν όμως θέλανε να κάνει το πρώτο πείραμά του, πέφτοντας από ένα αερόστατο το αλεξιπτερωτό του δεν έλειτούνργησε με την ακρίβεια που είχε προβλέψει και ο Μπρκεβίλ βρέθηκε πάνω στο κατάστρωμα ενός πλοίου, που διέσχισε τον Σηκουάνα. Εύτυχώς το πείραμά του δεν ήταν πολύ απότομο και ο τολμηρός αεροναύτης έλασε μόνον τὰ πόδια του.

♦♦

Λεκέδες στα έπιπλα

Για να καθαρίσετε τους λεκέδες που μένουν από νερό χυμένο πάνω σε βερνικωμένα έπιπλα, μεταχειρίζεστε το εξής μίγμα: Ξυντε λίγο άσπρο κερι μέσο σε μικρή ποσότητα λαδιού του φαγητού. Βάζετε το μίγμα στη φωτιά για να λυώσει το κερι, άνακατεύετε καλά και με την αλοιφή αυτή τρίβετε τα έπιπλα.

Λεκέδες από λικέρ και σιρόπια φεύγουν εύκολα με ένα πανάκι βρεγμένο με χλιαρό πιτουρόνερο. Όταν οι πόρτες έχουν λερωθεί από δαχτυλίες τις καθαρίζετε τρίβοντας τις με μια κομμένη πατάτα. Όσο λερώνεται το κομμάτι της πατάτας, το ξανακόβετε και εξακολουθείτε έτσι έως ότου καθαύν τελείως οι λεκέδες.

Δράμα στη νύχτα

Πρωτότυπο διήγημα

Μόλις βγήκανε έξω, μακριά απ' το ζωπό φως της μεγάλης λάμπας άγκαλιαστήκανε γιατί θα χώριζαν.

Την αίσθάθηκε δόκλση να τρέυ πάνω στο στήθος του. Τά μενάα λυτά αλλιά της έπεφταν ως τή ζώνη της.

Μιλούσανε σιγά, μέσα στο σκοτάδι, σαν να φοδόντουσαν να μη τους δη κανείς άγκαλιασμένους.

— Καλή άντάμωσι, Ζερμαίν, της έιπε, κι' αύριο να ένης θάροος.

— Έκείνη τόν κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη.

— Άν φοδούμαι, του άπάντησε, είναι γιατί ο σύζυγός μου θα ξαναγυρίσει. Σήμερα ήταν διαφορετικός από άλλους. Ποτέ μου, δεν τόν είδα τέτοιο. Για πρώτη φορά, σήμερα, με ρώτησε, που πέρασα τις ώρες μου.

— Στη λέσχη, φυσικά, θα βρισκεται τώρα.

— Ναί!

— Πηγαίνω εκεί κι' εγώ. Θ' απολάσω τή νασούρα του.

Την έσφιξε πάνω του, τή φίλησε στο στόμα κι' έπειτα έφυγε και γάθηκε στο σκοτάδι.

Σάν έμεινε μόνη της ή Ζερμαίν, έδωξε τή θαλαμηπόλο της, μιά κόρη γεμάτη πανουργία.

— Η σιωπή ξαναπλώθηκε βαρεία. Η λάμπα άνοιξε να σδύνει και ή Ζερμαίν μπήκε στην ίδιατηση κάμαρά της, για να κοιμηθεί.

★

Μέσα στην άδειαν αίθουσα, δεν φαίνονταν τίποτα άλλο παρά ή αντανάκλασις του φαναριού του δρόμου.

— Άξαφνα ένα χέρι φάνηκε ν' ανασηκώνει απ' έδω τις κουστίτες του παραθύρου, ένας άνθρωπος πήδησε άπάνω στο μαλακό χαλί, και στάθηκε λίγο αναποφάσιτος.

— Ήταν ένας άνδρας με πλατείς ώμους και χοντρά χέρια. Τά αλλιά του βγαίναν απ' το κασέτο του που ήταν κατεβασμένο ως τά μάτια. Στο λαιμό του είχε ένα κόκκινο μεταξωτό μαντήλι.

— Έροίξε μιά ματιά στην αίθουσα και με τή κλεφτοφάναρό του εξέτασε τά διάφορα πολύτιμα κομωτεχνήματα τών τοίχων. "Ανοίξε έπειτα τή μικρή χρηματοκιβώτιο τού σπιτιού κι' άσχιζε να μαζεύει ό,τι πολύτιμο βρισκόταν εκεί μέσα. Τό πρόσωπό του ήταν σοβαρό όχι όμως και άνησυχό.

Μά ξαφνικά ή πόρτα τού βάθους άνοιξε και βοήθηκε άπέναντι σ' ένα άνδρωπο μ' επίσημο κοστούμι έσπερίδος, που τόν έβλεπε κατάπληκτος και φοβισμένος ενώ ένα σπρίο τού είχε άνάψει, έσβυσε καθώς τή κρατούσε με τή λευκογαντωμένο χέρι του.

— Ο κλέφτης δεν δίστασε διόλου. Άφησε τή κλεφτοφάναρό του κάτω από μιά πολυθρόνα, ρίχτηκε έναντιόν τού κυρίου και τού βούλωσε τή στόμα με τή κόκκινη μεταξωτό μαντήλι του. Ενώ με τ' άλλο χέρι τού έσφινγε τή λαιμό.

Τότε άσχιζε μιά άλλη σιωπηλή και σύντομη. Καί τέλος ο κύριος δέθηκε στην άκρη απ' τή πιάνο, ενώ ο κλέφτης, σαν σκιά, άρπαξε τά κλοπιμαία, πήδησε απ' τή παρόθυρο και γάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Δειμένος ο κύριος δεν μπορούσε να ζήτηση βοήθεια γιατί τή μεταξωτό μαντήλι έπνιγε τή φωνή του. Σκέοθηκε ότι θα περνούσε όλη τή νύχτα έτσι κι' ανατίληξε δόκλση.

— Ένα πράγμα άκούει τόν άνησυούσε:

Τί ν' απέγινε ή γυναίκα του; Νά

κοιμάται άραγε χωρίς να ξέση τόν κίνδυνο που πέρασε ή μήπως ο νυχτοκλέφτης τή χτύπησε, τή σκότωσε;...

— Άν τήν εύρισκε τή πορώ νεοκή!... — Η σκέψη αυτή τόν τρούαζε κι' άρχισε να κατηγορή τόν έαυτό του γιατί έμάλωσε τή Ζερμαίν.

Γιατί να πιστέυη τ' άνώμωμο γράμματα που τού έγραφαν ότι ή Ζερμαίν είχε φίλο και μάλιστα τόν Ζαν Ζερβάλ; — Άν τόν έβλεπε τή πωρή έτσι δουέον, τί θα έλεγε για τήν κατασκοπεία αυτή, που θέλησε να κάνει, μπαίνοντας κουφά στο σπρίο τού, για να τήν πιήσει!

Προσπάθησε να σπίαση τή δεσμά του, μά στάθηκε άδύνατον.

★

Ξαφνικά τή ηλεκτρικό κουδούνι χτύπησε δυνατά.

— Η Ζερμαίν σηκώθηκε ζαλισμένη απ' τόν ύπνο.

— Τί διάβολο... ο Λουδοβίκος έλασε πάλι τή κλειδί του; ψιθύρισε.

Τράβηξε προς τήν πόρτα χωρίς να προσέξει στην άταξία τών πραγμάτων που ήταν μέσα στην κάμαρη. Καθώς περνούσε, άγγιξε σχεδόν τόν άνδρα της, που τόν έκούβαν τά παραπλάσματα τής γωνίας και έιπε έκπληκτη, καθώς άνοιξε τήν πόρτα και είδε τή Ζερβάλ να μπαίνει μέσα:

— Έσύ τέτοια ώρα εδώ!

— Ο Ζαν ήταν κάτωχρος.

— Είσαι μόνος;

— Μάλιστα! Μά τί τρέλλα είναι αυτή; Ο σύζυγός μου πιθανόν να έρθη από στιγμή σε στιγμή!

— Για τή σύζυγό σου ήρθα να σου πώ. Είδη να βγαίνει τή νύχτα απ' τή παρόθυρό σου ένας άνδρωπος φορτωμένος ένα δέμα.

Κι' έδειξε τά παραθυρούφλλα που είχαν παρασβείσει.

— Θεέ μου! φώναξε ή Ζερμαίν που γιά πρώτη φορά άντλήθηκε τήν άταξία.

— Γύριζε απ' τή λέσχη άνήσυχος γιατί δεν είδα εκεί τή σύζυγό σου, συνέχισε έκείνος. — Ήθελα, λοιπόν, να βεβαιωθώ υπήρχε σε κατάναν άνδρωπος φορτωμένο να πηδά. Φαίνονταν σαν δολοφόνο. Έτοξευα τήν πιάση και έφυγε. Δεν μπορούσα πιά να κρατηθώ. Φοβήθηκα για σένα και ήρθα.

— Άνάψανε τή λάμπα και κύτταξαν τόν κύρω τους. — Η αίθουσα ήταν άνω-κάτω.

— Η Ζερμαίν έπεσε άτονη στην άγκαλιά τού Ζερβάλ.

— Ζάν! Ζάν! ψιθύρισε.

— Ηούνασε, αγάπη μου. Έγώ είμαι κοντά σου! Τί φοβάσαι;

Και τή συνάδωσε σ' όλες τις γωνίες τού δωματίου για να πεισθεί ότι δεν είχε κανείς μέσα. Μά ξαφνικά, κοντά στο παρόθυρο, στη γωνιά τού πιάνου, παρατήρησαν έναν δγκο άνδρωπινο. — Η Ζερμαίν άφησε μιά κραυγή κι' άγκάλιασε τή Ζαν.

— Ο Ζαν χαμήλωσε τή λάμπα, μά άπισθοδρόμισε, συμπρασούνοντας και τή Ζερμαίν. Δειμένος, βλοσυρός, με τά μάτια γεμάτα από όδυνη και λύσσα, ο σύζυγος τούς έβλεπε, έσπρίζοντας με τά δόντια του τήν άκρη τού μεταξωτού μαντηλιού που τόν έπνιγε. Μουνγκράτ τόν συντάσσαν. — Τά μάτια του πετούσαν φωτίες!

Είχαν προδοθεί!...

ΖΟΡΖ ΚΑΖΕΛΑ

ΕΤΟΣ Θ'. ΑΘΗΝΑΙ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1946 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 421

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 — ΤΗΛ. 27-135 — 29-961 — ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΥΤΕ ΠΡΟΙΚΑ ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ

Γηράσκω άεί διδασκόμενος. "Ερχονται στιγμές που, άφελεις καθώς είμαστε, νομίζουμε πως τά ξέρουμε όλα. Κι' άλλες πάλι στιγμές που βλέπουμε τή γυναικότητα μας. Τή δική μου γυναικότητα βλέπω τώρα που άνοιγω — τόσες μέρες κι' άκόμα έρχονται — τις επιστολές που ποσκαλεί ένα σημείωμα της στήλης αυτής με τόν τίτλο: "Κάτω οι προίκες".

— Ημουν άπόλυτα βέβαιος πως δεν θα έκδηλωνόταν δεύτερη γνώμη, έκ μέρους τών κοριτσιών, τουλάχιστον. Γελάσθηκα. Δέχομαι σέ άπάντησι δριμύτερες παρατηρήσεις. — Όχι που δεν θέλουν τά κορίτσια τήν καταργησι τής προίκας. Τή θέλουν και τήν παραβέλουν μάλιστα. Άλλού είναι ή διαφορά μας. Να καταργησι ή προίκα αλλά ή καταργησις της να μην έχη για συνέπεια τήν εργασία της γυναίκας έξω από τή οπτική της.

Βροχή τά έπιχειρήματα. "Άλλοτε με παρόνοο, άλλοτε με δυσάρεσκια, άλλοτε με άνη. Κανένα όμως νέο έπιχείρημα. Τό γνωστό τροπάριο: Κάτω οι προίκες, αλλά και κάτω ή εργασία. Ότάνε στη γυναίκα τή οπτική της. Άρκετά οι φροντίδες τού νοικοκυριού. Άρκετά ή έγνοια για τή μενάλωμα τών παιδιών. Δεν περισεύει καιρός και για έξω. Τό έξω είναι φθόρα και διαφθορά. Είναι διάλυσσι της οικογενείας. Είναι άποσύνθεσι τού άνδρου. Είναι τυραννία της γυναίκας. Άδικία είναι βάρος της, γιατί εγώ ο άνδρας είναι επιφορτισμένος μόνο με τή επάγγελμα του. Θέλω με τή γυναίκα και στο επάγγελμα και στο σπίτι.

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

Δύο μεγάλες πλευρές παρουσιάζει τή θέμα. — Η πρώτη: Μπορεί με τις ανάγκες που διαμορφώθηκαν σήμερα να μιν εργάζεται έξω από τή οπτική της ή γυναίκα;

Ενα μέρος από τά έπιχειρήματα. Πόσο δυσάρεστο είναι όταν βρίσκεται κανείς υποχρεωμένος να νυρίσει πιάσ με θέματα με τά οποία αναρίθμητες φορές ως τώρα σάς έχει ασποχολήσει.

— Η δεύτερη: Είναι οωστό να εργάζεται ή γυναίκα;

— Άν ή άπάντησι στην πρώτη έρώτησι είναι άρνητική, άν δηλαδή δεχθούμε ότι ή επαγγελματική εργασία της γυναίκας είναι άπορήσιμη, τή για να σταθι στα πόδια του ένα σπρί, τότε ή άπάντησι στη δεύτερη έρώτησι είναι έντελως περριτή.

Πιστεύω δε ότι στο σημείο αυτό, τουλάχιστον, θα συμφωνήσετε: Για τά τρία τέταρτα τών έλληνικών οικογενειών ή δουλειά της γυναίκας είναι άπορήσιμη. Δεν ήταν άλλοτε. Είναι σήμερα. Δεν άντεχει πιά ο άνδρας στα οικονομικά βάρη. Τού χρειάζεται ή συνδολή και της γυναίκας. Με άπολαυσε όπως ή σήμερινές, μόνο οι ένωμένες προσπάθειες τού άνδρου και της γυναίκας. Με μισό και με μεροκάματο ζουν οι περισσότεροι. Πως θα τά βγάλουν έξω με τις διακόσιες και τις τριακόσιες χιλιάδες, άν δεν έρθη και τή τσωντάρια της γυναίκας; Θα είναι ζωή γεμάτη μιζέρια, υποσιτισμός και στερησις που υπάρχει κίνδυνος να παροούρη τή γυναίκα σέ δρόμους κοκούς. — Η συμμετοχή της γυναίκας στα οικονομικά βάρη θα έλαφύνει τή φορτίο και θα κάνει έτσι άνεκτές τις ένώσεις τών μισοσυντηρητών.

— Ότε έχουμε πρώτα — πρώτα μιά κατάσταση ανάγκης. Σε τέτοια περίπτωση συζητήσις δε χωρεί. Δεν είναι, βλέπετε, εδώ ζήτημα αρχής. Δεν εξαρτάται ή δουλειά της γυναίκας από τή γούστο τού ενός ή τού άλλου. Είναι ο άπορήσιτος δρος για να συμπληρή ή οικογένεια.

— Θα μπορούσα να τελειώσω σ' αυτό τή σημείο και να κλείσω τή συζητήσι. Άλλά θα μού επιτρέψετε να προχωρήσω και στην ουσία. Να εξετάσουμε δηλαδή, άνασχετα προς τήν οικονομική πραγματικότητα, πρέπει να εργάζεται ή γυναίκα. — Απαντώ χωρίς κανένα διαταγμό και δίχως καμιά έπιφυλάξη: Ναι. Ναι με κεφαλαία. Πρέπει, άν βέλη τήν προνομική ελευθερία και ισότητα της κι' άν οσα μιν λέει για χωράφεται και για ίσους όρους ζωής με τόν άνδρα, δεν είναι απλά οχιώματα λόγου, κουδέντες για να περά ή ώρα. Χωρεύε τή μιά για πάντα κυρίες μου: — Η μένεται στή οπτική χωρίς κανένα καμμία πόρουσ όπότε θα εξακολουθήσετε να είστε ένα σκαλοπάτι κάτω από τόν άνδρα. — Η άποκτάτε κι' εσείς τήν οικονομική σας όντότητα και μαζί μ' αυτή ίσα δικαιώματα με τόν άνδρα.

— Μη γελιάστε και μη γελιάτε τους άλλους. Όλος αυτός ο δόρυος που δημιουργείται για ψήφο, για έλλογισμότητα της γυναίκας, για έσπεδωσι, για τήν καταργησι τών διαφορών εις βάρος της γυναίκας που υπάρχουν και σ' αυτό τόν άστικό μας κώδικα άκόμα, είναι άέρας κοπανιστός, όσο ή γυναίκα δεν εξασφαλίζει με τήν εργασία τήν οικονομική της ανεξαρτησία.

— Άλλά, σάς λένε, τί θα γίνη τή οπτική τί θα γίνουν τά παιδιά όταν πατέρας και μητέρα είναι άπασχογοι, συμφορών. Άλλά δεν θ' οργήσουν να ιδρουν κι' εδω παιδική στερησι για τά παιδιά τών έργα ζόμενων γυναικών.

— Οι Έλληνιδες δεν έχουν παρά να κάνουν τήν έκλογή τους μετεξύ δυο κατευθύνσεων. — Η να έπιμεισθούν χωρίς τή υψώσεως τού έπιπέδου τών, τή διπλό βάρος τού σπριού και τού επανγέλωτος, ή να περιορισθούν στίς δουλειές τών νοικοκυριού και στην ανατροφή τών παιδιών τους. Άλλά στην τελευταία αυτή περίπτωση να πούσουν να μιλούν για δικαιώματα, για ισότητα για χειραφέτησι για έτίεσι με τόν άνδρα. Μέσες λύσεις δεν χωρούν.

— Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Μέχρι τής σήμερον — Πέμπτης, 12ης το. μ. — όπό-τε άρχίζει ή έκτύπωσις τού παρόντος τεύχους δεν υπάρχει ουδεμία νεώτερη πληροφορία περί χορηγώσεως συναλλαγμωσ διά τήν αγοράν δημοσίου γραφικού χαρτού.

— Όπως έτονίσουμε και εις τή προηγούμενον φύλλον, έχει δημιουργηθή κρίσιμος κατάσταση διά τόν Έλληνικόν Τύπον. Εύχως έργον θα ήτο συνεπώς ή Κυβέρνησις να σπείρη και να έγκληρι τή ταχύτερον τήν χορηγήσι συναλλαγμωσ, έφ' όσον νυνωρίζει άριστα τήν τραγικήν θέσιν εις τήν όποίαν περιήλθεν ή επί έπταστειαν δυναστεύουμένη Έλληνική δημοσιογραφία, άλλως υπάρχει κίνδυνος και τά ελαχίστα περισσεύματα χαρτού τά όποια προσφέρονται εις τήν διεθνή αγοράν, να άποροφηθούν από άλλας χώρας.

— Παρά ταύτα και με τήν έλπίδα ότι ή Κυβέρνησις θα θελήρη συντόμως να ενδιαφερθή και να δώρη τήν ενδεκνυόμενην λύσιν εις τήν τερστιάσις όμωσις αυτό ζήτημα, ό "Θησαυρός" επιμένουν να τήρησι παλαιαν δημοσιογραφικήν παραδοσιν και μινι χάριν τών άναγνωστών τού μιν τελευταίαν θυσίαν και θα έκδοή τήν προσεχή έβδομάδα επί ευκαιρία τών Χριστουγέννων πανηγυρικός.

Ολόχρυσά εξώφυλλα ΣΕΛΙΔΕΣ 76

Τό πανηγυρικό τεύχος θα κυκλοφορήσ άντι τής Πέμπτης τήν Τρίτην, παραμονήν τών Χριστούγεννων.

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ο άσχημος γόης

Είχε φαίνεται στή γάμο τρυφερά άδυναμία κι' ήταν αναμφιδόλος και σπουδαίο παλληκάρι κι' έτσι με γαρά και θάροος πρίν να παντρευτή τή μιά έσπευσε — νοήμως πάντα — και τή δεύτερη να πάρη.

Μά οι δυο τού πέφταν λίγες κι' ίσως θ' άσχιζε να (πλήττη)

— Άν δεν πλευρίζε τήν τοίτη τού, γωρίς να είναι σκόρπη.

— Τήν παρότησε κι' έκείνη, για να πάρη τήν τετάρτη τού κι' αυτήν, γωρίς ν' άσχιση.

— Σκέφτηκε με μιά πείπιτη να τήν άντικαταστήσ, κι' άν δεν ήταν ή τύχη τού Γιαννόπουλου σπαθή θάστανε αυτός ο γόης μένοι τήν... Παρασκευή.

Είχε όπως τή νταπόδι άπλωμένους τούς πλοκάμους κι' άρπαζε τά θύματά του κι' έκανε τούς πέντε (γάμους)

— Δεν λογάριάζε κανένα, προχωρούσε άκαθέκτως κι' άν ο πόλισμα τή φάρα δεν τού κόβαν δυστυχώς, και ο γάμος τού ο έκτος θα γινόταν προσεχώς.

— Τόν βοήθαγε βεβαίως κι' ένας μόνιμος κομπάρος κι' έτσι άπέκτησε, που λέτε, τή πρωτοφανές τή θάροος — ένα θάροος τρυφερό —

— Τόν γνωστό τού "Ησάια να χορεύη τή χορό πέντε συνεχείς φορές, να μιν σκεφθή τή κεφαλή και με πέντε να τά βάλη μαζεμένες πεθερές.

— Όλες τις έρωτευόταν και τούς έταζε στεφάνι και τούς έτρωγε τήν προίκα και τήν πενήνα κοτσάνι και με μιά καταπασωσμένη πράγματι πολύ μενάλη τάτταρε από τή μιά και τά έδινε στην άλλη κι' όσο για τόν έαυτά τού — μιν τή πάρετε γι' (άσπείο —

— Τόν έμωίραζε στίς πέντε με... άτομικό δελτίο!

— Έκανε, αγαπητοί μου, δίχως διόλου να τρυμάξη μιά πολύ γενναία προάξι, μιά πράξι ζηλευτή, αλλά έκανε συγγνώμης και μιν άπειρισκεία, δεν έκάθισε ποτέ τού μ' άλλα λόγια να σκεφθή ούτε είχε μένοι τώρα. Βρέ παιδιά, τήν υποψία πόσο θα οεζιλεύοταν και θα έξευτελιόταν

— και μαζί τού πόσα γέλοια θα έκαναν οι χαζοί, άν τυχόν τόν... άπατούσαν και οι πέντε τού μαζί!

— Πάντως τάνε καταφέρει, φίλτατοι μου, μιά γαρά κι' έκανε, πανοβημάτων πέντε γάμους στή σειρά και δεν είχε και ώραιος ούτε ύφος ένει πλάνο, για σκεφθήτε δηλαδή πόσους γάμους πάσα πάνω θα μπορούσα εγώ να πούμαι κι' όμορφο παιδί!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο θραγκικός Τσεσί κι' η Λουίζα, η μικρή χαριτωμένη Λουίζα, αγαπήθηκαν τρελλά με την πρώτη ματιά που έβρισαν ο ένας στον άλλον.

Επί μία βδομάδα βλέπον, τούσαν το βράδυ, μετά τη δουλειά τους. Κι' όταν έφθασε η Κυριακή συμφώνησαν να την περάσουν σε μια έξοχη, μακριά από τα μάτια του κόσμου.

Τι ευτυχισμένη ημέρα!... Πόσο γαλανό ήταν ο ουρανός! Τα λουλούδια μωσκοβολούσαν μεθυστικά, τα πουλιά κελαηδούσαν ερωτευμένα κι' αυτά πάνω στα δέντρα.

Οι δύο ερωτευμένοι νεομύτιαν σ' ένα εσοχικό ρεστωράν κι' άρχισαν έπειτα να κυνηγιούνται με ζωωνήτα τρελλή χαράς μέσα στο δάσος. Σε μία στιγμή ο θραγκικός έσφιξε τη Λουίζα στην αγκαλιά του και κυλιόταν στο χορτάρι.

— Αγάπη μου!... Γλυκειά μου, αγάπη μου!...

... Όταν η Λουίζα έξυψε από την αγκαλιά του, τ'α μάγουλά της ήταν κατακόκκινα κι' η φωνή της έτρεμε.

— Είμαι χαμένη! Ξεφώνησε. Δεν ήξερα να γίνω αυτό. Τι έπα κάμω τώρα, Θεέ μου;...

Γύρισαν στο Παρίσι. Και την άλλη μέρα, όταν συναντήθηκαν, η Λουίζα είπε στο θραγκικό:

— Πρόπερι ν' αποκαρτερθούμε για πάντα. Δεν μπορώ πια να σ'α βλέπω ύστερ' από όσα έγιναν.

— Μα γιατί;

— Γιατί δεν μπορώ. Έγινε ένας ένοχος. Δεν θα ξαναγίνω και δεύτερη φορά.

Ο θραγκικός την παρα-

κάλεσε με λαχτάρα να μη φύγει. Μα η Λουίζα ήταν άναγδοτη.

Και τόν άποσε κι' έφυγε κλαίγοντας.

Έκανε να την δ'ή οκτώ μέρες. Νόμιζε πως την έχασε για πάντα. Μα την έν- νάτη μέρα το βράδυ πλινε εκείνη και τόν βρήκε στο σπίτι του. Ρίχτηκε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να τόν φιλή σαν τρελλή.

Τρεις ολόκληρες μέρες ήταν δική του. Όταν όμως ο θραγκικός έμαθε πως η αγαπημένη του θα γινόταν μητέρα άρχισε να τήν βαρύνει και προσπαθούσε να βρή τρόπο να διακόψει τις σχέσεις του μαζί της. Κι' έπειδή δεν εύρισκε τίποτε, μία νύχτα πήρε τα πράγματά του κι' έφυγε από το σπίτι που κατόικε.

Το χτύπημα ήταν τόσο βαρύ για τη Λουίζα, ώστε δεν έψαξε διόλου να τήν βρή το θραγκικό που την έγκατέλειψε έτσι σκληρά. Έπεσε στα πόδια της μητέρας της της εξομολογήθηκε τη δυστυχία της και ύστερ' από τρεις μέρες γέννησε ένα αγοράκι.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Ο θραγκικός Τσεσί είχαν άρχισαν να γερνάν από τη μοναξιά του, από την έρημιά του.

Μία Κυριακή περπατούσε στο πάρκο Μονωύ. Άξαφνα ανατρίχιασε. Μία γυναίκα περνούσε κρατώντας απ'το χέρι δύο παιδιά. Ένα αγοράκι δέκα χρόνων περπατούσε κι' ένα κοριτσάκι τεσσάρων.

Ήταν εκείνη η Λουίζα!...

Ο θραγκικός προχώρησε λίγο, βήματα ακούει κι' έπεσε σ' έναν πάγκο από τη συγκίνηση. Εκείνη δεν τον είδε αναγνωρίζοντάς τον. Βασιλευσε και έβλεπε να τ'α δ'ή και πάλι. Εκείνη είχε

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ουαί εις τόν πεντάγαμον

Όποιος εξευτελισμός του νόστιμου εμού! Με κατελάβατο σπασμός εκ του πολλού θμού, είμαι παντοειδής τ'ο ξίφος μου να σούρ και θέλω τόν πεντάγαμον Γιαννόπουλον να δείρω.

Οι τόν αίσχρον κι' ουτιδανόν! Μοι κατεφέρω δεινόν κι' επιπονώδες πλινγία δώσας της ανιδείας του της φοβεράς τ'ο δείγμα.

Αν και γλυκύς Κικανόθεός, ώπερ ενώ δεν ήτο πολλές γυναίκας ευδλεκεν και υπανδρόλογετο κι' άφου πεντάδα ολόκληρον λαμβρως εξεμυαίσαστο περιχαρές χαρέμιον νομίμως κατηρτίσαστο. Και όλαι των τόν έβλεπον κι' εφώναζον «αμάν!»

— Ώς οθαλοκαί, φέρ' ειπείν, πρὸς τόν (Σουλεμάν — κάκεινος φλογεροειδής ερώτους ταις (κερνούσε και με τας πέντε του γυνάς κοτσόνιον (περνούσε.

Πλιν θα τ'ο βάλω τας φωνάς και θα τ'ο είπω ευφάρως και μάλλον (εκομμένα (δτι τας πέντε τας γυνάς (υπούλως τας εστέρησεν ο βλάξ από (έμένα.

Αλλ' άπαθής δεν θα σταθώ οίκτηρς θα τόν εκδικηθώ και από προσειν κακήν θα τόν εξευτελίω.

τούτέστιν όσον διάστημα θάνε στην (φουλακήν τας πέντε τας συζύγους του θα τας (παρηγορήσω!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

— Οι Έλληνες χορεύται Φλερύ και Λίντα Άλμα, μετά το θρίαμβό τους στο Παρίσι, χωρίς στον διάσημο Ιμπρεσαρίο Φίσερ, που βρίσκεται τώρα στην γαλλική πρωτεύουσα, έκλεισαν εξαίμνο συμβόλαιο, με το μεγαλύτερο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης, το «Γουίντσορ».

Αστόρια που διαθέτει και ένα μεγάλο μουζίκ-χάλ στον τελευταίο όροφο, θα εμφανισθούν δε εκεί τόν Φεβρουάριο.

— Με το υπερποκέανειο «Πόλις τών Αθηνών» ανέχωρησε προχθές για την Αμερική ο θιασάρχης Κώστας Μουσούρης.

Ο κ. Μουσούρης θα παρακολουθήσει εκεί την εξέλιξη του αμερικανικού θεάτρου, θα έλθη σ' επαφή με διαφόρους συγγραφείς και θα εφοδιασθή με νέα έργα, προκειμένου να επανασυστή τόν θιασμό του.

— Την ερχόμενη Δευτέρα εορτάζεται στα «Ολύμπια» η τριακονταετηρίς του καλλιτέχνη του μελοδράματος Όδυσσεύς Λάππα.

Ο πασίγνωστος Έλληνας τενόρος, που έδωσε το ελληνικό όνομα στη «Σκάλα» του Μιλάνου και στο «Μετροπόλιταν» της Νέας Υόρκης, θα εμφανισθή στην μεγαλύτερα του έπιτυχία, τους «Παλάστους» του Λεονκάδελλο και θα τραγουδήσει άριες από άλλα μελοδράματα. Θα συμπράξουν, τιμής ένεκεν, οι κορυφαίοι καλλιτέχνες της Έθνικής Λυρικής Σκηνής.

— Ο Νικόλας και η Ντόρα Βλαστόύ διδουν την Κυριακή ένα εξαίρετικό ενδιαφέροντες ρεσιτάλ κλασικών χορών, στο οποίο θα παραλάσουν οι τρεις έπιτοχές της Ελλάδος, η Αραχία, η Βυζαίνης και η σύγχρονος, με συμμετοχή των πολλών μαθητῶν της σχολής τους. Το ίδιο πρόγραμμα θα παρουσιάσουν ανώτερος και σε τρεις πόλεις της Αγγλίας, όπου πρόκειται να εμφανισθούν τόν Ιανουάριο.

— Ο θιασός του Γιώργου Παππά, περιέλαβε στο ρεπερτόριό του, το γνωστό έργο του Δουμά, «Ο ήθωπος Κήν» και θα τόν παίξουν έντὸς τού χειμῶνος.

Στο έργο αυτό, που παίχθηκε, πριν από χρόνια με τόν Ιβάν Μοσζούκιν, με μεγάλη έπιτυχία στον κινηματογράφο, τόν κεντρικό ρόλο θα υποδυθῇ ο ίδιος ο θιασάρχης.

— Ο μουσικός θιασός Οικονόμου, έπειτα από μία πορεία θριαμβευτικῶν παραστάσεων στον Πύργο, παίξει τώρα στην Αμυαλάδα.

— Η γνωστή χορεύτρια Άννη Φραγκούλη επί κεφαλῆς μικρού συγκροτήματος, που άνωμάσθη «Αθηνά Γκέρας», άναχωρεί διά Συρίαν και Αίγυπτον.

— Η χορεύτρια Δώρα Πρασίνου πήγε στη Ζυρίχη μαζί με τόν συγκροτήμα της σχολῆς Ρουσκάγια, της οποίας έγινε μαθήτρια και τώρα θα λάβη μέρος εκεί σε ένα μεγάλο χορευτικό φεστιβάλ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Βραδυά τραγουδιού Νικολαΐδη - Καλαϊτζάκη

Το Σάββατο 21 Δεκεμβρίου και ώρα 6.30 θα δοθῇ στον «Παρνασσό» μία βραδυά τραγουδιού με τόν καντονετίστα Γιάννη Νικολαΐδη και τόν τενόρο της Λυρικής Σκηνῆς «Αντώνη Καλαϊτζάκη. Στο πρόγραμμα περιλαμβάνονται κυρίως ξένες καντονεττες και ορ- μαντζές, και δυο δημοτικά, ελληνικά, από τόν Α. Καλαϊτζάκη. Επίσης ο γλυκύτατος τραγουδιστής Γιάννης Νικολαΐδης, γνωστός από τόν ραδιόφωνο και τὰ αθηναϊκά κέντρα, θα τραγουδήσῃ τόν «Δέν περτάει...» τού Χαιροπούλου και τήν «Ανοιξί» τού Κατρίσιον.

Εκτός ΝΟΜΟΥ

Με το ύφος μου το ντόμπρο και τόν τροπο το δικό μου
μια και τ'όσ'α σκοπό
στούς Ιθύνοντας θα πώ
πως οφείλουν να κηρύξουν τις γυναίκες εκτός νόμου,
γιατί πάντα, κάθε μέρα με προθέσεις ποιητές
κάνουνε παραινόμενες φοβερές και τρομερές.

Να λοιπόν, παιδιά, η πρώτη για να μη με πητε ψεύτη: Κάθε μία γυναίκα άρες κάθεται μπρος στον καθρέφτη, και χωρίς, άγαπητοί μου, τίποτα να τη συγγίη το σέβασμα, να πούμε, τού προσώπου της άρχίζει βάζει πουδρα, βάζει ρίμελ, βάζει ρούζ, βάζει κραγιόν. βάζει και λογιών-λογιών κρέμες, πάστες και πομάδες κι' άλλους άρεκτους σοβόδες, δηλαδή καλλυντικά, τὰ όποια φυσικά, πλάστοπροσωπεία! ευχαρίστως να κάνη μία.

Η γυναίκα δίχως άλλο πάντοτε αδυναμία έχει στην παρανομία κι' ασφαλώς εκ προμελέτης, εκ προθέσεως και δόλου συνεχώς αποκαλύπτει μπράτσα, κνήμες, πόδια, ώμους, κι' έτσι προκαλεί άμέσως τού ανδρικού τού φύλου όλου συγκεντρώσεις. — παρανόμους!

Η γυναίκα φίλτατοί μου, έχει πάρει τη χροιά που ο εικοστός αιώνας έχει δώσει στους ανθρώπους, και μπροστά της όχρηδ και ο Ρεϊζίν που είνε διεθνής άπάτεων. Μέσ' τὰ κόλπα όλα μπαίνει θαρραλέα και κεράτη, και ιδίως-όταν είνε η γυναίκα παντρεμένη διαπρέπει στην άπάτη!

Νομιμότητα δεν θέλει τὸ αδύνατο τὸ φύλο, κάνει δίαιτες και κοῦρες και γυμναστική σκληρή κι' έτσι κάθε μία γυναίκα σαν τη θρυλική Βασίλω τὰ κουμπούρια της γεμάτα πάντα τὰ διατηρεί, μ' άλλα λόγια παρανόμως διαρκῶς όπλοφορεί!

Η γυναίκα πρό πολλού έγινε πορτοφόλι, όχι ξένα φυσικά, και άδειάζει πορτοφόλια, όχι τὰ συγγίκα, μα τὰ φύλικά κι' ιδίως όλα τὰ υπεξαίρεσεις βέβαια δεν είν' αταξία στις άδελφές, αλλά δείχνει μαστρία στις άδελφές, κι' έτσι, φίλοι μου, εν πρώτοις επιτίθεται άδίκως στο φτωχό τὸ σύζυγό της!

Δίχως περισρισμούς αναπτύσσει τέτοια βράσι που σοῦ έρχεται να φρίξες διαπράττει έκ κείναις και βίαια συμμοῦς και κ λ ο π έ ς και βίαια συμμοῦς δηλαδή με μία ματιά της φλογερή μας εκδιάζει, μας γελεί, μας δουλεύει, αντίκλείδισα εἰς ενεργείαν τὰ βάζει της καρδιάς μας τ' αντίκλείδισα εἰς ενεργείαν τὰ βάζει και στο τέλος μας τήν κλέβει.

Η γυναίκα θάνε πάντα μία κακοποιός φριχτή κι' όλο έγκλήματα θα κάνη δίχως οίκτο, δίχως μέσσσα. Έπομένως εκτός νόμου θάπρεπε να κηρυχθῇ στη στιγμή να τη συλλάβουν και να τη στριμώξουν μέσα. Κι' αν τήν πρότασι μου άκούσουν — φανερά τ' όμολογώ — θάβελα πολύ να είμαι, δεσμοφύλακας εγώ!

Επιστολή μου
στον Γ. Γ. Γ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

19ον — Τά μιζού. Δεν είν' εδώ... Μας έκλεψαν!...

— Είσαι σίγουρη, μητέρα; — Ναι, ναι, εδώ τ' είχαμε κρυμένα. Είναι αδύνατον να τα μετατόπισε ή 'Ι-σμήνη. Μας έκλεψαν!...

— Η Νίνα είχε απομείνει μ' άνοιχτό το στόμα.

Αυτοί ήταν λοιπόν οι Γερμανοί που ήθελαν να κατακτήσουν τον κόσμο; Κοινοί, χυδαίοι κλέφτες, μικρολωποδύ-τες;

— Η μητέρα της δεν είχε πειά κέφι για σιγύρισμα. Σωριάστηκε σε μια πολυ-θρόνα και περίμενε με αγωνία την 'Ι-σμήνη.

— Η άλληθια ήταν πώς δεν είχαν σπου-δαία μιζού. Μόνον δσα είχε χαρίσει ο Τέλης στην 'Ισμήνη. Τά παλιά κο-σμήματα του σπιτιού είχαν πουληθθί τις ημέρες που τις έδερνε ή πείνα, μαζί με τόσα άλλα πολύτιμα αντικείμενα, με τόσα κειμήλια που τ' άποχωρίστη-καν με δάκρυα στα μάτια.

Πέρασε κάμποση ώρα ακόμα. — Έξαφνα άκουσαν βήματα απ' έξω και τó κλειδί να γυρίζει στην κλειδα-ρία της πόρτας.

— Ήταν ή 'Ισμήνη.

Πετάχθηκαν επάνω κι' έτρεξαν να την δεχθούν στην άγκαλιά τους.

— Η 'Ισμήνη ήταν κατάκοπη. — Έπεσε σ' ένα κάθισμα κι' άρχισε να κλαίη.

— Θεέ μου, δεν άντέχω. Τσακίστηκα στους δρόμους. Δεν έμαθα τίποτα. Κι' οι φίλοι του Τέλη, μόλις άκουσαν τι μου συμβαίνει σάστισαν, φοβήθηκαν!

Προσπάθησαν να γλυτρώσουν. Τρέ-μουν... φοβούνται τους Γερμανούς. Τι θα γίνω; Τι θα γίνουμε;...

— Έξαφνα σήκωσε τó κεφάλι της και κύτταξε γύρω της. Είδε την άκαταστα-σία του σπιτιού και παραξενεύτηκε, ά-νησυχόσε. Τινάχθηκε όρθη και ρώτησε:

— Τι συνέβη εδώ;

— Κανείς δεν της απάντησε.

— Γιατί δεν μιλάτε; Πέστε μου τί συ-νέβη; Γιατί είν' όλα άνω κάτω;

— Και σάν να κατάλαβε ξαφνικά τά πάντα φώναξε:

— Ήρθαν κι' έκαναν έρευνα;

— Ναι, ψιθύρισε ή μητέρα της.

— Οι Γερμανοί;

— Ναι, κόρη μου.

— Και δέν μου τó λέτε; Διηγηθήτε μου γρήγορα τί συνέβη.

Της άφηγήθηκαν λεπτομερώς τά της επισκέψεως και της έρευνής των Γερ-μανών.

— Τους άτιμους! ψιθύρισε ή 'Ισμήνη. — Η μητέρα της την άφησε να συνέλθη.

λίγο και της είπε ότι έπρεπε να πάη στα γραφεία της όδου Μέρλιν.

— Η 'Ισμήνη δεν τρόμαξε.

— Θα πάω, φώναξε. Δεν τούς φοβού-μαι.

Τη στιγμή αυτή έπεσε τó βλέμμα της στο συρτάρι του μπουφέ. — Έτρεξε εκεί, σάν κάτι να ύπομιζόταν. Κύττα-ξε καλά και ξεφώνισε:

— Τά κοσμήματά μου! Δεν είν' εδώ!

— Έδώ τά είχες, θυμάσαι καλά; τη ρώτησε ή μητέρα της.

— Ναι, μητέρα. Λοιπόν; Τά έκλε-ψαν;

— Ναι, τά έκλεψαν.

— Α, τούς άχρείους, τούς άτιμους! Δεν τούς φοβούμαι καθόλου πειά. — Ε-καμε καλά ο Τέλης να τούς κηρύξη τον πόλεμο. Δεν είνε γενναίοι, δεν είνε πολεμιστάι, είνε φονιάδες, θρασύδειλοι, κοινοί λωποδύτες!...

— Μη φωνάζεις, 'Ισμήνη.

— Σου είπα δέν φοβούμαι κανένα. Και τó άπόγευμα θα πάω στα "Ες-Ες και θα φερθώ σάν γνήσια 'Ελληνίδα.

Πραγματικά τó άπόγευμα ή 'Ισμήνη πήγε στα γραφεία της όδου Μέρλιν.

— Ένας Γερμανός άξιωματικός που ή-ξερε πολύ καλά τά έλληνικά, σάν βέ-ρος άθηναίος, την άνέκρινε επί δυό ώρες.

Μά ή 'Ισμήνη δέν έχασε τó θάρρος της.

— Που βρίσκεται ο σύζυγός σας; τη ρώτησε ο άξιωματικός.

— Σας τó είπε ή μητέρα μου.

— Θέλουμε να μάς τó πητε και σεις.

— Όπως άγαπάτε. Έφυγε γιά την Πάτρα, γιά κάποια έμπορική του υπό-θεσι.

— Που θα μείνη εκεί;

— Σε κάποιο ξενοδοχείο ύποθέτω.

— Δεν έχετε συγγενείς ή γνωστούς στην Πάτρα;

— Όχι.

— Και πότε πρόκειται να γυρίση ο σύζυγός σας;

— Δεν μπορώ να τó ξέρω. Αυτό θα έξαρτηθί από τις δουλειές του.

— Σε πειά διεύθυνει θα τού γράψετε;

— Η 'Ισμήνη κατάλαβε την πονηρία της έρωτήσεως.

Και χωρίς να διστάση, γρήγορα γρήγορα απάντησε:

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— Δεν πρόκειται να τού γράψω. Έ-κτός αν μου γράψη ο ίδιος. Πρόκειται, όπως σας είπα, γιά ένα σύντομο τα-ξείδι.

— Που σόχναζε στην 'Αθήνα ο σύζυ-γός σας;

— Στην αγορά.

— Σε ποιο κέντρον σας ρωτώ.

— Τόν τελευταίο καιρό, μετά τó γά-μο μας ένωσ, ομ κανένα κέντρον. Κύτ-ταξε τις δουλειές του και γύριζε στο σπίτι.

— Και πρό τού γάμου σας;

— Δεν τόν ρώτησα ποτέ. Φαντάζομαι σε κανένα καφενείο...

— Ο Γερμανός άξιωματικός κατσού-φισσε.

— Άκούστε, της είπε. Είσατε πολύ έξυπνη, τετραπέρατη. Αυτό όμως δέν πρόκειται να σας σώση.

— Έχετε τίποτα μαζί μου;

— Μαζί σας όχι. Ο σύζυγός σας δ-μως είνε έχθρος της Γερμανίας κι' αυ-τό φτάνει γιά να παρασύρη στην κα-ταστροφή όλη την οικογένειά σας. Σε-φθήτε το καλά αυτό. Συμφέρον σας είνε να πητε την αλήθεια.

— Την αλήθεια σας είπα, κύριε, ά-πάντησε με θάρρος ή 'Ισμήνη, θαυμά-ζοντας κι' ή ίδια τόν έαυτό της γιά την άταραξία της.

Που τó βρήκε τόσο κουράγιο αυτή ή άθγαλη, ή τόσο περιορισμένη;

— Είνε τó θάρρος της έσχάτης άπελ-πισίας, σκέφθηκε.

— Ο άξιωματικός της έκαμε πολλές ά-κόμα έρωτήσεις. Μά δέν κατώρθωσε να μάθη τίποτα.

— Νευριασμένος τέλος είπε στην 'Ι-σμήνη:

— Μπορείτε να πηγαίνετε. Πρέπει να ξερετε έν τούτοις ότι κανείς δέν μπο-ρεί να παύη εις βάρος της πανίσχυ-ρης Γερμανίας. Θα συλλάβουμε τó σύ-ζυγό σας όπουδήποτε κι' αν έχη πάει, ζυγό σας όπουδήποτε κι' αν έκατα-βου κι' αν κρύβεται. Κι' αν ανακα-λύψουμε ότι μάς είπατε ψέμματα θα τιμωρηθίτε και σεις κι' ή μητέρα σας κι' ή αδελφή σας σκληρά!...

— Η 'Ισμήνη τόν άκουγε όρθη, χωρίς να μιλάη. Έννοιωθε τώρα ένα σφίξιμο στην καρδιά της. — Ηξερε καλά πώς ένεργοόσαν τά "Ες-Ες, ήξερε ότι ή 'Αθήνα ήταν γεμάτη κατασκόπους, χα-φιέδες. Θα μπορούσε να ξεφύγη ο ά-γαπημένος της μέχρι τέλους;

Και πότε θα έρχόταν τó τέλος αυτό που τόσο τó ποθοόσαν όλοι; Πότε θα συντριβόταν ή Γερμανία και θ' άνέτει-λε στόν κόσμο ή μυριοπόθητη ημέρα της ειρήνης;

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

χτα. Άλλοίμονο αν τόν παρασύρη ή ά-γάπη του κι' έρθη! Γιατί είμαι βέβαιη ότι θ' άρχίσουν, αν δέν άρχισαν κι' ο-λας, να επιθέλουν τó σπίτι μας.

— Ένας στεναγμός της εξέφυγε.

— Που είναι; Πώς να τόν είδοποιή-σουμε;

— Μην άνησυχής, παιδί μου, της εί-πε ή μητέρα της. Ο Τέλης είνε αρκετά έξυπνος, δέν θα κάμη μία τέτοια άνοη-σία, να είσαι βέβαιη.

Είχε νυχτώσει πειά.

Τοίμησαν πρόχειρα κάτι και πλά-γιασαν ένωρίς.

Τό πρωί ή Νίνα έτρεξε στην κρεβα-τοκάμαρα της 'Ισμήνης.

— Είχες δικη, της είπε. Παρακολου-θούν τó σπίτι μας.

— Η 'Ισμήνη την κύτταξε άνησυχη, αν και τó είχε προβλέπει αυτό.

— Τι είδες; την ρώτησε.

— Στη γωνία στέκει κάποιος. Ένα ύποπτο παλιόμουντρο. Στριφογυρίζει στο ίδιο μέρος και κυττάει περίεργα τó σπίτι μας.

— Κάποιος χαφιές, ψιθύρισε ή 'Ι-σμήνη.

— Και τώρα;

— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου. Άφη-σέ τον να στριφογυρίζη. Δεν πρόκειται ν' ανακαλύψη τίποτα. Τόν καιρό του χάνει.

Πραγματικά έξω από τó σπίτι είχε έγκρασταθί ένας χαφιές.

— Η 'Ισμήνη τόν κύτταξε αρκετή ώρα μέσα από τις γρίλλες και μουρμού-ρισε με λύπη:

— Τι κρίμα!... Φαίνεται "Ελληνας!

— Ένας κακός "Ελληνας!...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

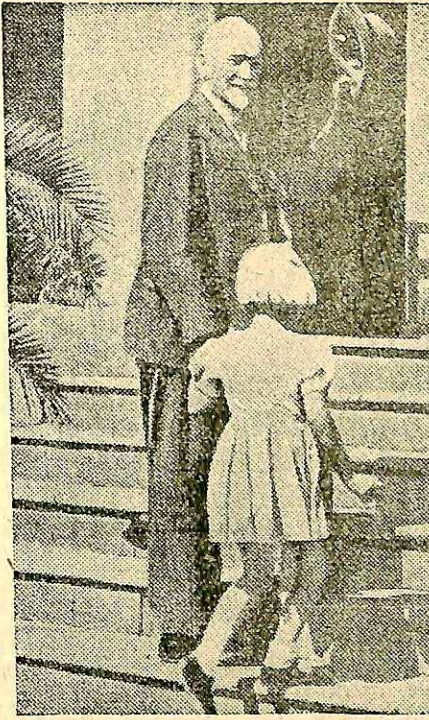
— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

Ο στρατάρχης Σμάτς με την έγγονή του.

Η μυθιστορηματική ζωή του στρατάρχου Σμάτς

Μιά ζωή γεμάτη άγώνες και περιπέτειες

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

Κρούγκερ, τού Γκάντ, τού Λούδ Τζώρτζ, τού προέδρου Ουίλσον, τού Τσώρσιλ...

Τό περίεργο στή ζωή τού Σμάτς είνε ό-τι έκαμε την εμφάνισί του ως δικηγόρος και φιλόλογος και σταδιοδούσε ως στρατιω-τικός και πολιτικός.

— Ο Ζάν Κρίστιαν, νιός τού 'Ολλανδού Ζάκουμπους 'Αβραάμ Σμάτς και της Γαλ-λίδος Κατερίνας ντε Βρί γεννήθηκε στο Μάλμπουργκ στις 24 Μαΐου 1870. Ο πα-τέρας του ήταν «μπόσο», που όλλανδικά σημαίνει «ωοικός» και είνε μεταναστεύσει από γρόνια στο 'Ακωτθίο, όπου είνε κα-τοοβάσει να γίνη ιδιοκτήτης ενός κτήμα-τος.

— Όστόσο, ή ζωή της οικογενείας ήταν πολύ δύσκολη και ο νεαρός Ζάν Κρίστιαν, αναγκασμένος να ενοιάζεται στο κτήμα τού πατέρα του, είνε φτάσει στην ηλικία των δώδεκα χρόνων, χωρίς να έση ούτε να γρά-ση ούτε να διαβάση. 'Αλλ' είνε μια κατα-πληκτική μνήμη. Καί, λίγον καιρό άγονό-τε, κατώρθωσε μέσα σε μια μόνο βδομά-δα ν' αποστηθίση τη γραμματική της άρ-καίας έλληνικής γλώσσας. Μπήκε έπειτα στο κολλέγιο τού Στέλλενμπους και κατά τά τέσσερα γρόνια που σπούδασε σ' αυτό πήρε όλα τά πρώτα βδομεία. Τis σπουδές του συμπλήρωσε στο Πανεπιστήμιο τού Καίμπριτζ, όπου πήρε τó δίπλωμα της νο-μικής. Την έργη έκείνη έδνησε έπί-σης μια φιλοσοφική μελέτη γιά τόν 'Αμε-ρικανό ποιητή Βάλτ Ουάιτμαν κι' όταν γύ-ρισε στην πατρίδα του άνοιξε να δικηγο-ήσθ στο δικαστήριο της Πόλεως τού 'Ακω-τθίου.

— Στο άναμεταξύ, ο έωρος είνε μιλήσει στην καρδιά του. Τό είδύλλιο του με την Σύμπιλλα Μαργκαρέτα Κρίζ ήταν ήρωο και χωρίς περιπέτειες. Λίγον καιρό άγονό-τε, την πανδρεύθηκε και άπέκτησε μαζί της δυό άγόρια και τέσσερα κορίτσια.

— Ο γενικός διοικητής τού 'Ακωτθίου και ιδιοκτήτης των περιόχων γουσωου-γείων και άδασμαντωνχείων της περιοχής Σέσιλ Ρόντ είνε έκτιμήσει τά προσόγ-τα τού Σμάτς και θέλησε να τόν κρατήση κον-τά του. 'Αλλ' ο νεαρός δικηγόρος έπνευθε έναντίον του, όταν ο Ρόντ διάταξε να πνί-ξουν στο αίμα μια άνταρσία που είνε έκ-δηλωθί στο Ζάμεσον. Έφυγε τότε από τó 'Ακωτθίο, άπαρνήθηκε τη βρετανική του ύπηκοότητα και πήγε στο Γιοχάνεσμπουργκ, όπου είνε πολίτης της Δημοκρατίας τού Τράνσβαλ. 'Αργότερα, μάλιστα, ο πρό-εδρος Κρούγκερ τού έπιστήθηκε τή θέση τού γενικού εισαγγελέως, υ' όλο που ο Σμάτς ήταν μόλις 28 χρόνων.

— Στο άναμεταξύ, έξασπασε ο πόλεμος τών Μπόεας και, όπως ήταν φυσικό, ο Σμάτς ήταν μαζί των.

— Όταν ή Ποαϊτώρια έπεσε στα χέρια των 'Αγγλων, ο Σμάτς κατώρθωσε να υπή-μέσα στην Τράπεζα της πόλεως και να...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

— ...

πάση δλα τὰ νοήματα πού βοισκόνταν ἐκεῖ, γιά τὰ ἐνισχύση μ' αὐτά τὸν ἀγῶνα τὸν Μπόρεο. Ἐπειτα, μαζί με τοιαυτοὺς ἄλλους συντόφους του, ἐπεχείρησε μιά ἀληθινὰ βουλὴ πορείας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἐχθρὴ γρομμὴ, γιά νὰ φτάσῃ ὡς τὸ Ἀκρωτήριο, ὅπου ἐλπίζε νὰ ἐξεγείρῃ ἐναντίον τὸν Ἀγγλὼν τοὺς Ὀλλανδοὺς πού βοισκόνταν ἐκεῖ. Μήνες δολοπλοκῶν οἱ ἀνθρώποι πού ἀποτελοῦσαν αὐτὴ τὴ μικρὴ φαλαγγα τρεφόνταν με γόστα καὶ καρπούς πού ἐκοδῶν ἀπὸ τὰ δένδρα. Καὶ κάθε τόσο ἐπρεπε νὰ συνάπτουν λυσσώδεις μάχες ἐναντίον ὑπερέτερων δυνάμεων.

Τέλος ἐθάσαν στὸ Ἀκρωτήριο. Ἀλλὰ στὸ ἀναμεταξύ οἱ Μπόρεο εἶχαν συνθηκολογήσει. Ὁ Σιάτς διαθέθηκε τότε τὰ ὅπλα, ἔλαβε μέρος στὴ διαπραγματεύσεις με τοὺς Ἀγγλῶν καὶ κατέβηκε νὰ ἰδούσῃ τὴ Νοτιοανατολική. Ἐκωσι.

Στὸν πόλεμο τοῦ 1914 διήυθη τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τὸν γερμανικὸν ἀποικὸν τῆς Ἀφρικῆς, ἀνομάσθηκε στρατηγὸς καὶ ἔλαβε μέρος στὸ πολεμικὸ Ὑπουργεῖο τοῦ Λούδ Τζώρτζ. Ἡ ἰδρυσις τῆς ΡΑΦ εἶνε ἔργον του. Στὸν τελευταῖο πόλεμο ἐπίσης ἔλαβε μέρος στὴς ἐπιχειρήσεις τῆς Λιβύης, τῆς Σομαλίας καὶ τῆς Αἰθιοπίας.

Ὁ Σάν Κρίστιαν Σιάτς εἶνε ἐπίτιμος πολιτὴς δέκα πόλεων καὶ κατέχει τιμητικὰ διπλώματα ἐκείσιν καὶ ἐνὸς πανεπιστημίου. Παρὰ τὴν ἀσχυρίαν του, ὅμως, βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ μελετᾷ πάντα. Κατὰ τὴν διαρκείαν τοῦ πολέμου τὸν Μπόρεο, στὸ ἀναμεταξύ δύο μαχῶν, διάβαζε τὴ Βίβλο σ' ἐλληνικὴ ἐκδοσί καὶ τὰ ἔργα τοῦ Κάντ.

Στὴν πατρίδα του ὅλοι τὸν σέβονται, ἀκούη καὶ οἱ ἐχθροὶ του. Ἀλλ' ὁ Σιάτς δὲν κατάρθωσε ποτὲ νὰ ἐχθίσει. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλὸ παρόπνοιο τῆς ζωῆς του.

Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια του, ἐξουλογοῦνται συχνὰ με πικρία, με βλέποντ ὅταν ἐπισκέπτη περιώπης. Ἡ «μοναξιά» αὐτὴ στὴν ὅποιαν βρίσκειται εἶνε ἴσως ἐνδεικτικὴ τῆς πνευματικῆς του ἀκατορότητας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτῆρος του.

Ἡ Γροιλανδία χωρὶς λύχους κι' ἀρκούδες

Ἐπέστρεψε ἀπ' τὴς ἀρκτικές χώρες ἡ πρώτη γροιλανδικὴ ἀποστολὴ πού ἐπεσκέφθη τὴ Γροιλανδία μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Στὸ ταξεῖδι τῆς, ἔκαμε περαιογύρατες παρατηρήσεις. Πρῶτον, διαπίστωσε ὅτι οἱ ἐπιστημονικὲς ἐγκαταστάσεις ἔχουν καταστραφῇ τελείως, ἀπ' τὴν κακοκαιρία καὶ τὴν ἀδιαφορία τὸν στρατιωτικὸν ἀρχὼν κατοχῆς. Δὲν ὑπάρχουν πιά σταθμοὶ ἀσφυαῖτου, οὔτε μετεωρολογικοί. Ἡ ἀποστολὴ ἐγκατέστησε μερικὸς καινούργιους, χορήγησε γιὰ τὰ ταξεῖδια πρὸς τὸν Πόλο. Ἐξοικονομήθηκε ἐξ ἄλλου ὅτι ἔλειψαν σχεδὸν τελείως οἱ λύκοι. Συνέπεια αὐτοῦ ἦταν ὁ πολλαπλασιασμὸς τὸν ἀλεπούδων καὶ τὸν ἀγρίων βοδιῶν. Οἱ ἀρκούδες ἐπίσης ἐγίναν σπάνιες, μολογὶ ἀφθονοῦν οἱ φώκες, πού ἀποτελοῦν μιά ἀπ' τὴς κυριώτερες τροφὰς τὸν. Τελοσπάντων, ὁ πόλεμος ἔλλαξε τὴν ὁμι δολοκλήρου τοῦ πλανήτου μας!...

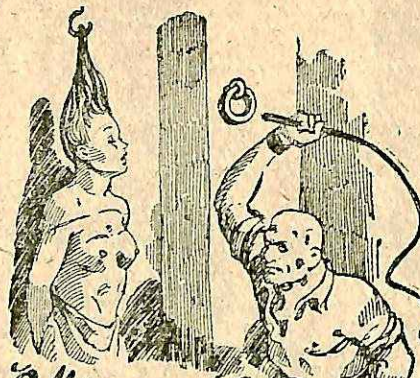
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ κτῆνος!

Πραγματικὰ κανένα ἄλλο βιβλίον δὲν προκάλεσε τόσο πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοιντοῦ τὸν τελευταῖον καιρὸ, ἀπὸ τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νέον βιβλίον τοῦ συναδέλφου κ. Γιάκω. Δ. Πασσά, ἀφοῦ ἐντὸς ἡμέρας τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐπώλησε χιλιάδες ἀντιτύπων.

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν πρωτότυπον ἐντελὸς τρόπον με τὸν ὅποιον ὁ συγγραφεὺς χειρίζεται τὸ ἀκαθόριστον αὐτὸ θέμα καὶ εἰς τὸ πλῆθος τὸν γνώσεων πού περιέχει.

Ἰδιαίτερος τὸ βιβλίον αὐτὸ πρέπει νὰ διαβασθῇ ἀπὸ κάθε γυναῖκα, διότι ὁ συγγραφεὺς σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξετάζει εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του καὶ τὸ μέγιστον σύγχρονον πρόβλημα, ἐάν ἡ γυναῖκα εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἴσα δικαιώματα με τὸν ἄνδρα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν αὐτὴν τὴν ἰσοτιμίαν.

Τὸ βιβλίον πωλεῖται ἀντὶ 3.000 εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα τὸν Ἀθηνῶν καὶ τὸν ἐπαρχιών.

Ὁ Μαρτυρικός Θάνατος τῆς ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΜΕΝΤΙΤΖΕ

Ὅταν ἐκάλυπταν τὴν Εὐρώπην τὰ σκοτάδια τοῦ Μεσαίωνα

Ἦταν παράξενη ἡ ἀρρώστεια, πού εἶχε πάθει ὁ Ρωμαῖος ἀρχόντας Μέλτζι. Εἶχε χάσει τὴν θέξιν του καὶ τὸν ὕπνον του, ἀδυνατίζε, δὲν τρεφόταν κανονικά. Σήμερα, οἱ γιατροὶ θὰ χαρακτήριζαν τὴν πάθησιν τοῦ ἀρχόντου ὡς νευρασθενία τὴν ἀτάλληλν διαίτα. Ἀλλὰ οἱ συνάδελφοι τοῦς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — δηλαδὴ τοῦ ἐτους 1611 — δὲν μπορούσαν νὰ τὴν ἐξηγήσουν.

Ὁ Μέλτζι ἔλυνε ἀπὸ δύο μὲνες, ὅταν συνέβη νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ φίλος του λοχαγὸς Βακάλλι. Μόλις εἶδε τὴν καμαριέρα του, τὴν νύκτα καὶ ὡραία Κτερίνα Μέντιτσε, τὸν πληροφορήθηκε ὅτι ἔως ὅπου ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ἦταν περιβητὴ μάγισσα κι' ὅτι εἶχε κάμει μάγια καὶ αὐτὸν τὸν ἰδιον, ὅταν τὴν εἶχε προηγουμένως στὴν ὑπηρεσίαν του.

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Βακάλλι εἶχε ἐρωτευθῇ τὴν Κτερίνα, κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνη τὸν εἶχε ἀποκρούσει, τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸ πάθος του εἶχε τότε μεγαλώσει. Ὑπόφερε, δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐνὰς φίλος του, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σάν Τζιοβάννι, Λατερανὸν, τὸν εἶχε «ἐφορῆσει» καὶ τὸν εἶχε πῇ ὅτι τὸν εἶχαν κάμει μάγια. Πλὴν, συγχρόνως στὸ σπίτι του, ἔφαγε καὶ ἔβρισκε στὸ κρεβάτι του μιά μακρὰ κλωστή με τρεῖς κόμπους, τὸν ἑνα λιγώτερο σφιγμένον ἀπ' τὸν ἄλλον.

— Νὰ τὰ μάγια! τοῦ εἶπε θριαμβευτικά. Ἄν ἦταν περισσότερο σφιγμένους ὁ τρίτος κόμπος δὲν θὰ ζούσατε τώρα!

Ἐνὰ θαλάσσιον ταξεῖδι γιάτρεψε τὸν λοχαγὸ ἀπ' τὰ «μάγια». Ἡ καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ τοῦ πάθος.

Ὅταν ὁ Μέλτζι ἔμαθε δὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, κατατρόμαξε. Ἐψάξε στὸ κρεβάτι του κι' ἀνακάλυψε κατὰ κλωστὴς, καρθὺν, νάκια καὶ ζυλάκια. Τὰ ἔστειλε στὸν ἀδελφὸ τοῦ Σάν Τζιοβάννι, ὁ ὁποῖος ὅλως ἀμέλως καὶ πᾶν μαγικὰ συνέργησε καὶ συνέστησε νὰ τὰ κάψουν μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Ἀντὶ ὅμως νὰ γίνῃ καλὰ εἶται ὁ Μέλτζι, χειροτέρεψεν ἡ κατάσταση του. Ὁ νύκτος τοῦ ἐκλείσει τότε ὁ ἑνα δωματίον τῆς δυστυχισμένης Κτερίνας καὶ τὴν διατάζει νὰ λυθῇ τὰ μάγια! Συγχρόνως δύο γρόφες ἀνέλασαν νὰ τὴν ἐξετάσουν γιά νὰ βροῦν ἂν εἶχε ἀπὸ κορμὶ τῆς σημάδια μάγισσας. Τὴν ἐξήλυσαν διὰ τῆς βίας σ' ἑνα κρεβάτι, κι' ἐνῶ ἡ μία τὴν κρατοῦσε γερὰ, ἡ ἄλλη τὴν ἐγδυσε τελείως κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τῆς τὸ σῶμα, τοιμπώντας τὴν με μιά μεγάλη καρφίτσα σὲ κάθε ἐλπίδι ἡ σημάδακι τῆς. Ἐπὶ τέλους ἀνακάλυψε στὴ βραχίονος πλάτης τῆς κατὰ παλινὲς οὐλές. Μάταια ἡ Κτερίνα ἐξηγῆσε ὅτι τῆς εἶχαν κοράξει ἄλλοτε τὸ κορμὶ γιά νὰ τὴν θεραπεύσουν ἀπὸ ρευματισμοῦς — ἦταν μιά μέθοδος πού ἐχρησιμοποιεῖτο τότε συχνά. Οἱ δύο μέγαιρες εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸν φαντικὸ ἀδελφὸ, ὁ ὁποῖος ἔφτασε, πνεύματος μένεα κατὰ τῆς «μάγισσας», τὴν ὥρπασε ἀπὸ τὰ μάγια τὴν πέταξε κάτω, τὴν χτύπησε με γροθίε, με κλωστὴς, ἔπειτα τὴν πάτησε στὸ λαίμα καὶ τὴν διατάζει νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν ὑποσχέσεις πού εἶχε ὀώσει ἀπὸ... Σατανᾶ!

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα προσπάθησε ν' ἀντιταχθῇ στὴς οὐλές ἐρωτήσεις ἐξομολογῶν καλὰ τὴν τύχη τὴν περμένη ἀνδρὸς ἀπολογούσε... Ἀλλὰ ὅταν ὁ βασιανιστὴς

τῆς τῆς ἐξέσκιε τὰ ρούκα κι' ἄρχισε νὰ μαστιγῶν με μανία τὸ τρυφερὸ τῆς κορμὶ, ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἦταν μάγισσα.

Τὴν ἐκλείσαν τότε στὴ φυλακὴ καὶ οὐχίσαν τὴς ἀνακρίσεις. Ἰδίως οἱ δῆμοι τῆς ἐπέμειναν νὰ μάθουν με ποῖο τρόπο μπορούσαν νὰ λυθοῦν τὰ μάγια τοῦ ἀφεντικῆς τῆς.

Καθὼς ἡ Κτερίνα ἀρνείτο πάντα καὶ ὀρκιζόταν ὅτι ἦταν ἀθάνα, τὴν ἔστειλαν στὸ δωματίον τὸν βασιανιστῆν.

Ἐκεῖ, τὴν ἐγδυσαν καὶ τὴν ἐκρέμασαν ἀπὸ ταβάνι ἀπ' τὰ πλοῦσια-μαλλιά τῆς. Τὴν ἔφισαν γιά πολλὰ ὥρα στὴ μαρτυρικὴ αὐτὴ θέσι. Τὰ μάτια τῆς εἶχαν πεταχθῇ ἀπ' τὴς κόγχες, τὰ μολύβια τῆς πνοῦσαν ἀνυπόφορα, τὸ αἷμα ἀπ' τὸ πληγμένο δερμα τοῦ κρανίου τῆς κυλοῦσε στὸ πρόσωπὸ τῆς...

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἀρκοῦσε αὐτὸ, οἱ ἱεροεξετασταί, τὰ μαρτύριον ἀλύπητα. Τὰ χτυπῆσαν ἔκταν τὸ κορμὶ τῆς νὰ σποράξῃ καὶ μεγάλωναν ἀφάνταστα τοὺς πόνους τῆς...

Μὴ μπορῶντας πιά ν' ἀνέξῃ σὲ τέτοιο μαρτύριο, ἡ Κτερίνα ὁμολόγησε καὶ πάλι τὴν ἐξαναπῆγαν τὸ δωματίον τὸν μαρτυρίων. Τὴν ἐγδυσαν πάλι, ἔδωσαν σφιχτὰ τὰ πόδια τῆς με σχοινία πού τῆς πληγῶν τὴς ὀάρκες κι' ἔχωναν μικρὲς μύτερες σφιγνὲς στὰ νύχια τῆς, ὡς πού λιποθύμει ἀπ' τὸν πόνο.

Γιά ν' ἀποσπάσουν κι' ἄλλες ὁμολογίες ἀπ' τὴν δυστυχισμένη Κτερίνα, οἱ δῆμοι τὴν ἐξαναπῆγαν τὸ δωματίον τὸν μαρτυρίων. Τὴν ἐγδυσαν πάλι, ἔδωσαν σφιχτὰ τὰ πόδια τῆς με σχοινία πού τῆς πληγῶν τῆς ὀάρκες κι' ἔχωναν μικρὲς μύτερες σφιγνὲς στὰ νύχια τῆς, ὡς πού λιποθύμει ἀπ' τὸν πόνο.

Τὴν ἄλλη μέρα, συνέχισαν τὰ μαρτύρια τῆς. Τῆς πέρασαν γύρω ἀπ' τὰ μπόρσα ἑνα σχοινί πού σφιγνόμενον διαρκῶς περιστόρετο, με τὸ στρίψιμο ἑνὸς ἔζλου, κι' εἰσχωροῦσε μέσα στὴς τρυφερὰς σάρκες τῆς.

Ἐπὶ τέλους, οἱ ἱεροεξετασταί τὴν καταδικάσαν νὰ καίθῃ ζωντανή. Στὴς 14 Μαρτίου 1617, ἐκτελέσθηκε ἡ ποινὴ τῆς. Τὴν ἐπῆγαν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου μ' ἑνα κάδρο. Σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ ἑνὰς βοηθὸς τοῦ δημίου μαρτύριον ἀλύπητα τὴν γυμνὰς πλάτης τῆς, ὡς ὅταν ματώσουν, ἐνῶ ἑνὰς ἄλλος δάγκανε με πυρῶμένες τανάλιες τὰ μπόρσα, τὸ στήθος, τὰ πλευρά. Κι' ὁ ὅλος ἀπολάμβανε τὸ ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ θέαμα καὶ τὴς σπαρτακτικῆς κραυγῆς τῆς δυστυχισμένης γυναίκας...

Ὅταν ἔφτασε στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσεως, δολοκλήρου τὸ σῶμα τῆς ἦταν μιά μεγάλη πλῆγη. Οἱ φλόγες τὸ τυλίξαν καὶ τὸ ἔκαμαν στάχτη σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας!...

Μεγάλωσαν τὰ πόδια τὸν Ἀγγλίδων

Οἱ Ἀγγλοὶ ὑποδηματοποιοὶ τραβοῦν τὰ μαλλιά τους. Γιά τὰ γυναῖκες παπούτσια πού παραιοῦσαν στὴν ἀγορὰ δὲν βρίσκουν ἀγοράστριες. Ἡ γιά τὴν ἀκρίβειαν, οἱ ἀγοράστριες δὲν βρίσκουν τὰ παπούτσια πού ταιριάζουν τὰ πόδια τους. Τί συμβαίνει; Οἱ πλέον χρησιμοποιεῖται ἀριθμοὶ παπουτσιῶν ποταπολεμικῶν ἦσαν τὸ 36 καὶ 37. Ἀντίθετα τὸ 39 καὶ τὸ 40 ἐκλήντο ἔλκντο. Οἱ Ἀγγλοὶ ὑποδηματοποιοὶ, σπηριζόμενοι στὰ ποταπολεμικὰ δομένα, παραιοῦσαν στὴν ἀγορὰ μεγάλη ἀναλογία παπουτσιῶν ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 36 καὶ 37 καὶ πολὺ λιγώτερα ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 39 καὶ 40. Ἀλλὰ σήμερὰ τὰ παπούτσια πού ζητοῦνται περισσότερο εἶνε τὰ 39, τὸ 40 καὶ μάλιστα τὸ 41 καὶ τὸ 42. Ἀντίθετα, τὰ 36 καὶ 37 μένον ἀποῦρητα σχεδόν. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι, μετὰ τὴν ἐξάνικτὰ τὰ πόδια τὸν Ἀγγλίδων, οἱ ἐκδοκὶ ἀποδίδουν αὐτὴ τὴν αὐξάνη στὸ ὅτι οἱ περισσότερες Ἀγγλίδες ἔλαβαν μέρος στὸν πόλεμο ὡς στρατιώτινες ἢ ἐρωσθήκαν στὴ βαρεῖα βιομηχανία καὶ τοὺς ἀγρούς.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ὀργιάζει στὴ Ρώμην

Τραστέβερε, τὸ βασιλεῖο τὸν κακοποιῶν

Ἡ «Αἰώνια Πόλις», ἡ Ρώμη, ἡ σεβαστὴ πάντα γιά τὴν ἱστορίαν τῆς, γιά τὰ μνημεῖα τῆς καὶ γιά τὸ βατικανὸ τῆς, εἶνε πλημμυρισμένη τώρα ἀπὸ λωποδύτες, ἐκβιαστές καὶ κάθε εἶδους κακοποιούς. Σ' ὅλες τὴς γωνίες τὸν δρόμων τῆς, οἱ νόμοι καταστρατηγούνται καθημερινῶς κατὰ διαφόρους τρόπους.

Δὲν θὰ μὲς ἀπασχολήσουν ἐδῶ οἱ ἀμέτρητοι μαρναγοῖτες, πού συναλλάσσονται με τοὺς στρατιώτες τὸν συμμαχικὸν δυνάμειν. Ὁ μιλῆσμε κυρίως γιά τὸς κλέφτες, πού ἔχουν ἀναγάγει τὸ «ἐπάγγελμά» τους σὲ... ἐπιστήμην καὶ ὑποπόνην νὰ θεωρηθῶν καλλιτέχνες στὸ εἶδος τους! Δὲν διαστίζουν νὰ κλέψουν ἀτιμότητα. Μιά μέρα π. χ. χάθηκε τὸ πολυτέλες αὐτοκίνητο τοῦ ναυάρχου Στῆν, ἀρχηγὸ τὸν συμμαχικὸν δυνάμειν, ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου στάθμευε. Ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία δὲν ὑπόφερε νὰ τὸ βῇ πούθενά. Ὡστόσο οἱ κλέφτες εἶχαν τὴν λεπτότητα νὰ ἐπιστρέψουν ταχυδρομικῶς στὸ ναύαρχο ἑνα καινούργιον ζευγάρι γάντια κι' ἑνα σπινειωτάριο, πού τὰ εἶχαν βῇ μέσα στὸ κλεμμένο αὐτοκίνητο!

Τὸ... γενικὸ στρατηγεῖο τὸν κακοποιῶν τῆς Ρώμης — κατὰ ἀνάλογο πρὸς τὴν παλαιὰ «Αὐλὴ τὸν Ὁσμανίων» τὸν Παρισίων, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Οὐγκώ — βρίσκειται σ' ἑνα ὁρισμὸς τῆς συνοικίας Τραστέβερε. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἐπιχειροῖ νὰ μπῇ σ' αὐτὴν τὴν ἀπρηγομένην ζωὴν. Ἐνὰς δημοσιονόμος ὅμως κατάρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ πάρῃ μάλιστα συνέντευξιν ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς ὁργανώσεως.

Στὴν ἴδια δογάνωσιν ἀνήκουν καὶ χιλιάδες ζήτνιοι, πού ἔχουν μοιράσει τὴν πόλιν σὲ τομεῖς. Γιά νὰ ζητιανέψουν δὲ σ' ἑνα ἀπ' τοὺς τομεῖς αὐτοὺς, πρέπει νὰ πληρώσουν ἑνα ἀνάλογο φόρο στὸν ἀρχηγό. Φυσικά, οἱ πρὶοτερήτοι καὶ ἀκριβέστεροι τομεῖς εἶνε ἐκεῖνοι στοὺς ὁποῖους βρίσκονται συμμαχικὲς μονάδες ἢ ὑπηρεσίες...

Ἡ συμμορία ἀναλαμβάνει ἐπίσης νὰ προυθεύσῃ ὀδιόποτε στοὺς πελάτες τῆς... ἀκόμη καὶ πλαστές

ΑΠὸ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΙΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΟ «ΘΗΣΑΥΡΟ»

ἡ καινούργια ἀισθηματικὴ σειρά τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ...

Εἶνε μιά σειρά ἀπὸ μεγαλοχολικὲς ἱστορίες ἀνθρώπων πού, ἐνῶ οἱ καρδιὲς τους τοὺς προσορίζανε γιά ζευγάρια, ἡ ζωὴ, σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη, τοὺς ἐστρωσε μακρὰ τὸν ἑνὸν ἀπ' τὸν ἄλλον... Εἶνε μιά ἐξιστόρηση τὸν ἐρωτικὸν δραμάτων ἀνθρώπων πού καταδικάζονται νὰ περάσουν τὴν ζωὴ τους γορτισμένοι, κι' ὅταν κάποτε, μετὰ στὸν γειώμα τῆς φύσεως καὶ τὸν ἀσπασμὸν μαλλιών, ἡ μοῖρα τοὺς ἐνώνει πάλι, εἰς ἑνα πιά νὰ ζήσουν τὴν ζωὴ τους καὶ τὸν ἑρῶτα τους, γιὰ τὴν ἔχουν.

ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ...

πιστοποιήσεις ὅτι συμπόλησαν με τοὺς Ἱταλοὺς παρτιζάνους ὁ οἱ Γερμανοὶ ἐξετέλεσαν μέλη τῆς ὁ κοινότητος τους... Ἡ δογάνωσις νοικιάζει ἐπίσης μωρὰ παιδιὰ σὲ νέες ζήτινες, πού θέλουν νὰ προκαλοῦν τὸν ὀκτο παρτιζάνους τὴς ὑπέρσεως. Ἄλλοι ζήτινες μποροῦν νὰ πάρουν με τὸ νοικὶ παιδιὰ 2-4 ἐτῶν γιά νὰ τοὺς βοηθοῦν. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔχουν μάθει καλὰ τὸ ὄρλο τους. Κι' οἱ παρτιζάνοι τοῦ προσώπου τους εἶνε τέτοιες, ὥστε νὰ κινῶν τὴν συμπόνησιν ἀκούη καὶ στοὺς πρὶο σκληροκαρδους διαβάτες... Τὴν καλλίτερον δουλεῖα κάνουν βέβαια οἱ σκακτῆδες, ἀληθινοὶ ἢ ψευτικοί.

Ἄλλο πιδίον δόσεως τὸν συμμοριτῶν τοῦ Τραστέβερε εἶνε ὁ ἐκβιασμὸς με τὴς φωτογραφίες. Χαιρογελώντας φιλοφρονητικὰ, φωτογραφίζουν τὰ ζευγάρια πού περνοῦν στὸ δρόμο ἢ πού γλυκοκουδεντιάζον στὰ λαγαροπαιδεία καὶ στὰ πάρκα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, γράφουν στὴ γυναῖκα καὶ τῆς ζήτην ἑνα γιοχητικὸν ποσόν, γιά νὰ μὴ παραδώσουν τὴν φωτογραφία στοὺς ἐνδυναστευμένους.

Σὲ συμμοριτῆς ἀνήκουν ἐπίσης οἱ ρουλεττές καὶ τὰ διάφορα τυχερὰ παιχνίδια, πού λειτουργοῦν στὴς γωνίες τὸν δρόμων καὶ γδύνουν τοὺς ἀφελείς.

Οἱ λησταὶ ἔχουν βοή καλὴ δουλεῖα χάρις στὴς δυσκολίες τῆς συγκοινωνίας. Ἐπειδὴ τὰ ταξεῖδια με τὸ τραῖνο διακοῦν τώρα πολὺ, οἱ ταξιδιώτες προτιμοῦν τὰ λεωφορεῖα. Αὐτὰ λοιπὸν ἀνήκουν συχνὰ στὴν δογάνωσιν. Σ' ἑνα ὁρμὸ ἐξοχικὸ δρόμο, ὁ σφῆρ σταιματᾷ καὶ, με κάποια πρόσφασι, λείει σ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες νὰ κατεβῶν. Μόλις κατεβῇ κι' ὁ τελευταῖος, ὁ σφῆρ βάλεϊ ἔμπροσ τὸ λεωφορεῖο καὶ φεύγει... μαζί μ' ὅλες τὴς ἀποσκευὲς τὸν ταξιδιωτῶν! Ἄλλοτε πάλι, τὸ λεωφορεῖο σταιματᾷ σὲ κάποια μακρινὴ ἐρημία, γιὰ τὸν κλέισε τὸ δρόμο μιά ἐνοπλὴ συμμορία. Στὴν πραγματικότητά, ὁ σφῆρ εἶνε συννοσημένος με τοὺς ληστές. Τοὺς βοηθεῖ καὶ παίρνει ἔπειτα μερίδιον ἀπ' τὴν λείαν τους κι' ἀπ' τὴς ἀποσκευὲς τὸν ταξιδιωτῶν.

Τέλος, οἱ κακοποιοὶ τοῦ Τραστέβερε ἐκμεταλλεύονται χιλιάδες γυναῖκες, πού πολοῦν τὰ θέληντο τοὺς στοὺς στρατιώτες τὸν Συμμαχίων. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τὸν πλυσισμάτων τῆς ἀπώλειας εἶνε γίνε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὴν ἱστορίαν τῆς Ρώμης. Οἱ ἱεραμενοὶ προσπαθοῦν μάταια νὰ καταπολεμήσουν αὐτὴ τὴν πλῆγη, δεδομένου μάλιστα ὅτι οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν διατάζουν νὰ δώσουν ραντεβού στοὺς πελάτες τους σὲ μιά ἀπ' τὴς πολυαίριθμες ἐκκλησίες τῆς Ρώμης — γιὰ ἐκεῖ μέσα δὲν μπορεῖ νὰ τὴς συλλάβῃ ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία, πού τὴς κυνηγεῖ ἀλύπητα!

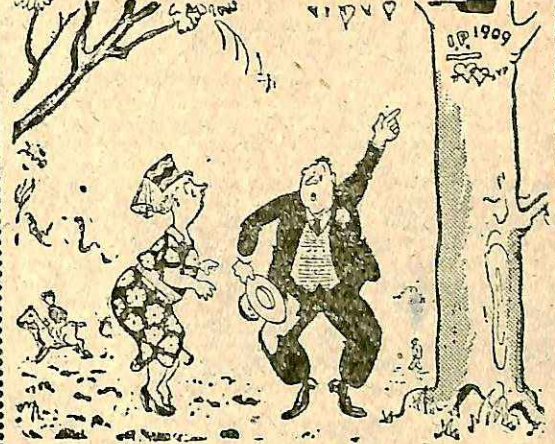
Ἀλλὰ καὶ οἱ φόνου δὲν λείπουν. Κάθε τόσο, οἱ ἱταλικὲς ἐφημερίδες ἀφηγοῦνται λεπτομεροῶτα τὴν δολοφονίαν ἐνὸς Ἀμερικανοῦ ἢ Ἀγγλοῦ στρατιώτου, πού γλύτωσε ἀπὸ τὸς ἑαγές, γιά νὰ πέσῃ τέλος ἐδῶ καὶ στὴ Ρώμην, ἀπ' τὴς σφαίρας κάποιου Ἱταλοῦ κακοποιοῦ!

NEPIN ΓΚΟΥΝ

★ Τὸ νὰ κλαῖς γιά μιά ἀνάτη εἶνε κι' αὐτὸ εὐτυχία.
★ Ἡ συζυγικὴ εὐτυχία εἶνε ζήτημα μεγάλων ἐπιστημονικῶν γνύσεων. Ἄν δὲν ἀρχίσῃ ἑνα ἀνδρὸς νὰ βετῇ τὴς βάσεις τῆς εὐτυχίας του ἀπὸ τὴν πρώτην μέραν, τότε ποτὲ δὲν θὰ βῇ ἀσπὴν μέρα.
★ Μιά ἀγάπη, ἔστω καὶ εὐτυχισμένη, εἶνε ἑνας πόνος.

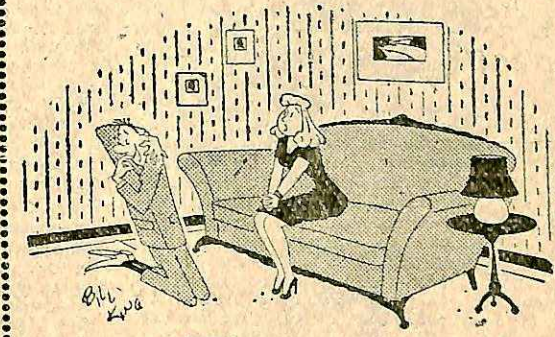
★ Οἱ περισσότεροι νεόπαντροι με ταχειρίζονται τὴν εὐτυχία σὺν ἑνα μικρὸν γιοχητικὸ. Τὴν κατοπινὸν με μιάς χωρὶς νὰ τὴν γευθοῦν.

★ Ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ φαντασθῶν ὅτι μέσα στὴν λέξιν «εὐτυχία» περιλαμβάνεται κάποτε ὁλόκληρη ἡ εὐτυχία τῆς υπάρξεως.

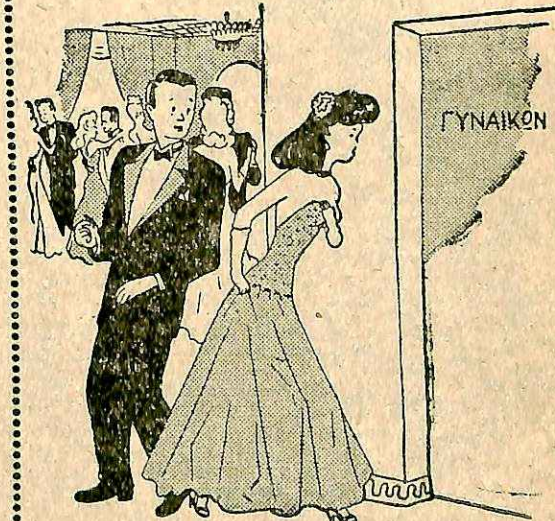
ΒΛΑΚΑΣ ΜΕ ΠΑΤΕΝΤΑ

—Κόντηνα, Εὐδοξία! Ἄλλοτε τὸ εἶχα σκαλίσῃ με τὸ χέρι μου!...

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΠΕΙΡΟΣ

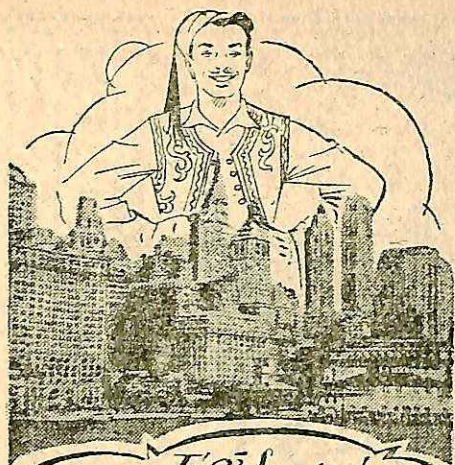
—Ἐλα, Περιανδρε, μὴ ντρέπεσαι! Πέες μου: «Λίλκα, θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;»...

ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΡΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ

—Μιά στιγμὴ, χρυσὲ μου, γιὰ τὴν ἐπίσημο ξερὸν...

Τι είδα στην ΑΜΕΡΙΚΗ

Το «ελληνικόν δαιμόνιον»

Τού επανελθόντος εκλε-
κτού συνεργάτου μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Στη σειρά των αφηγήσεων για τη δοξασί του ελληνισμού της Αμερικής θα προσθέσω σήμερα και μερικές ειδικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, με τις οποίες τελειώνει και η εξιστόρηση των εντυπώσεων μου από τη μεγάλη Συμπολιτεία.

Οι Έλληνες των Ην. Πολιτειών γενικά εύημεροι. Πολύ μικρό είναι το ποσοστό εκείνων που ζουν με κανονικούς υπαλληλικούς ή ενοικιαστικούς μισθούς. Οι περισσότεροι από τους πολλούς μετανάστες διαθέτουν, όπως ανέφερα σε προηγούμενα σημειώματα, δικές τους επιχειρήσεις. Για να τις αποκτήσουν εργάστηκαν σκληρά. Κι' έχυσαν τόνους ιδρώτος. Δεν άσκησαν όμως ανεμετάλητη και την ευνοία τους. Κλασσικό παράδειγμα η περίπτωση του Τσορομόκος.

Το 1894 ήταν βροχές σ' ένα χωριό του Ταυγέτου. Δεκατρίαν ετών μόλις, με ταρούχια και γκλίτσια. Μία μέρα, εκεί που έβρεχε τα 10-12 πόδια του είδε μπροστά του δυο ξένους περιηγητές: έναν άνδρα και μία γυναίκα. Τους παρακολούθησε με περιέργεια και θαυμασμό. Η γυναίκα ήταν και ερασιτέχνης ζωγράφος. Τού έκανε ένα σκίτσο. Ο μικρός τουμπανόκος ποζάρησε πρόφρυα, αλλά όταν οι ξένοι επιχείρησαν να του δώσουν ένα δσημένο νόμισμα για τον κόπο του, ο Τσορομόκος αρνήθηκε να το πάρη. Έξεδήλωσε τη δυσφορία του για την προσβολή. Ο ξένος έβγαλε τότε ένα επισκεπτήριο και του το προσέφερε λέγοντας:

— Άκουσε, μικρέ μου, αν έλθης καμιά φορά στην Αμερική, φρόντισε να με βρεις. Είμαι ο Δήμαρχος του Σικάγου.

Ο βροχός δεν κατάλαβε και πολλά πράγματα, αν και ο ξένος του έπιασε το ζευγους φρόντισε να του εξηγήση τη φορά του.

Τρία χρόνια αργότερα ο Τσορομόκος, μπήκε σ' ένα καράβι μαζί με μερικούς άλλους συνουπλικούς του κι' έφτασε στην Αμερική. Η περιουσία του όταν αποβιβάστηκε στην Νέα Υόρκη έφτασε τα 88 δολάρια. Συνγενείς δεν είχε. Κάτι πατριώτες σ' ένα πανόβλιο και βωμικό καφενείο της Μάντισον Στρήτ. Σε μία βδομάδα έφαγε τα τρία δολάρια. Κατόπιν του βοήσαν δουλειά στις σιδηροδρομικές γραμμές του Μπρούκλιν.

Μάζεψε σε λίγον καιρό είκοσι δολάρια κι' έφυγε για το Σικάγο. Ανακάλυψε μέσα στις πόδες του σακκακιού του—δπου την είχε κρυμμένη—την κάρτα του Δημάρχου, και το άλλο πρωί βρέθηκε με τα τρύπια παπούτσια του και το υπαλμένο παντελόνι του, στην εξώθυρα του Δημαρχείου. Έδειξε την κάρτα στο θυρωρό και του είπε ελληνικά πως θέλει να δη το Δημαρχείο. Ο θυρωρός τον έβλεψε. Το άλλο πρωί ο Τσορομόκος—το ξανά τότε—στη θέση του.

—Θέλω να δω το Δήμαρχο!
Νέα απομπτή. Και νέα την άλλη μέρα. Και την τρίτη. Και την έβδομη. Κάποτε ο θυρωρός βαρέθηκε να βλέπη τον περιεργό νέο με την κάρτα στο χέρι. Αιέφερε την περίπτωση στον Δήμαρχο. Κι' ο Δήμαρχος έδωσε εντολή να του παρουσιάσουν, το παιδί με τα οχισμένα παπούτσια και το υπαλμένο παντελόνι. Τον γνώρισε. Με συγκίνησε φώναξε τη γυναίκα του κι' έναν Έλληνα υπάλληλο του Δήμου για διωμνέα.

—Παράτησε λοιπόν τον Ταυγέτο κι' έλθε στην Αμερική.
—Ναί. Θέλω να κερδίσω λίγα γοήματα για να βοηθήσω την οικογένειά μου.

Τον κράτησαν στο τραπέζι πέντε μεγάλην έκκληση των γουοντιμενών θαλαμηπόλων και των σεβιτόρων. Στο τέλος του γεύματος ο Δήμαρχος του είπε:

—Είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω. Πες μου τί θέλεις.

—Να μου επιτρέψης να πουλώ μπακάνες μέσα στο Δημαρχείο.

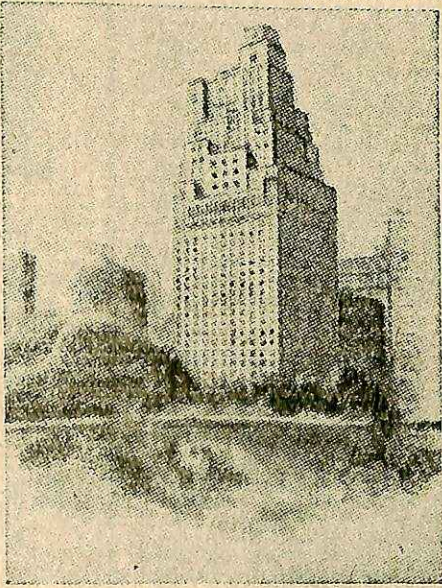
Έτσι ξεκίνησε το 1897 ο Τσορομόκος. Στην άσχη πούλωση μπακάνες. Κατόπιν καφέδες, γάλατα, σοκολάτες και φαστίκια. Ύστερα πήρε από τον Δήμαρχο την άδεια να διαχειρίζεται τον υποπό της Όπερας του Σικάγου. Απ' εκεί—με την προστασία πάντοτε του Δημάρχου—πήδησε στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Άνοιξε περίπτερο. Πήρε υπαλλήλους. Κατόπιν δημιούργησε επιχειρήσεις άθροισμα. Τα βράδια πήγαινε σ' ένα νυκτερινό σχολείο και μάθαινε ελληνικά. Τα Σαββάτοκύριακα περνούσε το γούγκ εντ με το Δημαρχείο, που ήταν τότε μία από τις μεγάλες πολιτικές προσοπικότητες των Ην. Πολιτειών.

Σε λίγα χρόνια ο Τσορομόκος έγινε μέγας παράγων. Οικονομικός και... πολιτικός. Φίλοι του και... προστατευόμενοι του ο Κυβερνήτης, οι γεροντοστάται και οι Βουλευτές της Πολιτείας. Οι επιχειρήσεις του επεξετάθησαν ως τη Φλώριδα. Στο Πάλυ Μπίτς έκτισε ένα μεγάλο μαγαζαγιάδικης πολυτελείας. Εκεί περνάει τώρα τους χειμερινούς μήνες του και φιλοξενεί με γασά κάθε Έλληνα που θα περάσει από την επικράτεια του...

Ανέφερα λεπτομερέστερα την περίπτωση του Τσορομόκου για να εξηγήσω ότι οι μεγάλες ελληνικές περιουσίες που υπάρχουν σήμερα στην Αμερική είναι δημιουργήματα εξυπνάδας κι' ατσάλινης δειλότητας.

Θα αναφέρω ένα παράδειγμα ακόμη: Το Κεντρικό Πάρκο της Ν. Υόρκης θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα του κόσμου. Έχει θαυμάσιους δρόμους, γεφύρια, ζωολογικό κήπο, εστιατόρια, περίπτερα. Έκεί αναστήσαν τη δροσιά κατά τις ζεστές θερινές ημέρες οι φλεγονέοι κάτοικοι του Μανχάτταν. Μα η κίνηση του Πάρκου διατηρεί τη μεγάλη της ζωρότητα και την ανοίγει, όπως και το φθινόπωρο.

Το Πάρκο διαθέτει και ωραιότερες λί-

Το περίφημο ξενοδοχείο Σαιν Μορίς ένα από τα αριστοκρατικότερα της Ν. Υόρκης. Ιδιοκτήτης του κ. Γ. Γ. Γ. Ταβουλαρίδη (Γκρενκόου Τσάιλερ).

μες που δεν είχε σκεφθή κανείς να τις εκμεταλλευθή. Μία μέρα παρουσιάστηκε στην αμοδιόλη υπηρεσία ένας Έλληνας—Χατζής ονομάζεται—και τους πρότεινε:

—Δεν μου δίνετε το δικαίωμα να βάλω βάρκες στις λίμνες; Θα διασκεδάσουν τα παιδιά. Κι' οι μεγάλοι...

Η πρόταση του Χατζή συζητήθηκε και εκρίθη ενδιαφέρουσα. Τού εδωθήθη άδεια ότι θα αναλάβη ωρισμένες υποχρεώσεις. Οι βάρκες έπρεπε να είναι δυοήμερες και κομψές. Έπρεπε ότι έπρεπε να πληρώνη στην υπηρεσία συντηρήσεως του Πάρκου κάποιο ποσό το χρόνο. Ώς δικαίωμα εκμεταλλεύσεως των λιμνών. Μετά μερικές εβδομάδες οι λίμνες γέμισαν βάρκες. Μικρές, πράσινες, χαριτωμένες. Κάπου 200 συνολικά. Το αποτέλεσμα είναι ότι από την ημέρα εκείνη, πλήθη εραυτευμένων ζευγαριών ως επί το πλείστον, σχηματίζουν ουρά από τα ξευρωμάτα για να άγκασάρουν τις βάρκες. Ένοίκιον 1 δολλάριο την ώρα. Βάρκες εν όλω 200. Κάνω δυορίσμο.

Δεν είναι ούτε μία, ούτε δυο, ούτε πενήντα, οι περιπτώσεις εκπληκτικής δράσεως του «ελληνικού δαιμονίου» στις Ηνωμένες Πολιτείες. Τσορομόκοι και Χατζήδες υπάρχουν πάρα πολλοί. Δημιουργούν επιχειρήσεις και περιουσίες κρατώντας σε διαρκή επιστράτευση την ενοχτικότητα και την ευνωδία τους. Μόνο σε βρωμοδουλίες δεν θα τους βρήτε ανακατωμένους. Τους ποινικό θα τους βρήτε άνακατωμένους. Έλληνες γκαγκ-τους υπηκόοι είνε λευκοί. Έλληνες κλάγ-στες, διασώστες, λαποδύτες κ.τ.λ. δεν αναγράφονται στα δατυνομικά χρονικά των Ηνωμένων Πολιτειών. Γι' αυτό κι' οι Αμερικανοί τους περιβάλλουν με ιδιαίτερη συμπάθεια και εκτίμηση.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Μία τροπική περιοχή κοντά στον Πόλο

Κανένας λευκός δεν είχε επιστρέψει ως αυτή τη στιγμή ζωντανός από την περιοχή του Ναχαμί, στη βορειοτατή άκρη του Καναδά. Τελευταία ακόμη είχαν εξαφανισθή στα μέρη αυτά μία απόστολή από 13 μηχανικούς και μεταλλολόγους. Κανένας απ' αυτούς δεν γύρισε πίσω. Τρεις νεαροί Αμερικανοί, ο γεωλόγος Βάτε, ηλικίας μόλις 24 χρόνων, η σύζυγός του Βεατρίκη, ηλικίας μόλις 19 χρόνων και ο αδελφός της Έντουαρντ ηλικίας 21 έτους, άποφασισαν να εξηγήσουν αυτό το μυστήριο και το κατόρθωσαν έπειτα από αμόνιστες και αληθινά μυθιστορηματικές περιπέτειες. Ανεκάλυψαν, λοιπόν, ότι ανάμεσα στις παγωμένες ερημίες της βορειοτατής ζώνης του Καναδά υπάρχει μία περιοχή με τροπική κλίμα και πλούσια βλάστηση, που θυμίζει την ηπειρο της Κεϋλάνης. Ψηλλοί λόφοι ποταμίσουν από παντού, όπως ένα φρούριο. αυτή την περιοχή. Τα ύδατα είναι άσβητα και σχηματίζουν μικρούς ποταμούς και λίμνες. Η περιοχή αυτή κατοικείται από μερικές φυλές Εουροδέρμων, που δεν αφήνουν κανένα λευκόν να πλησιάση.

Η ύπαρξη αυτής της τροπικής περιοχής στον προθάλαμο του Πόλου έπρεπε να μέγαλο ενδιαφέρον μεταξύ των επιστημόνων και μία απόστολή, εφοδιασμένη με όλα τα σήματα μέσα, πρόκειται να αναχωρήση την προσεχή άνοιξη για την εξερεύνησή της.

Το συμπεπιεσμένο ξύλο

Ός τώρα έξεραμε μόνο το συμπεπιεσμένο ξύλο. Άλλ' η βιομηχανία άρχισε να χρησιμοποιεί τελευταία και το συμπεπιεσμένο έυλο. Η συμπίεση γίνεται με ειδικά μηχανήματα, που περιστρέφουν βαθμιαία τον άγκο του ξύλου και πολλαπλασιάζουν την άνοχή του. Τα πειράματα που έγιναν απέδειξαν ότι το συμπεπιεσμένο έυλο της όξυας έχει μεγαλύτερη άνοχη από το αλουμίνιο ή από τον κοινό γάλυβα ίσου βάρους. Είναι άνωτερο και οικονομικότερο, έξ άλλου, από το μαγνήσιον. Οι Αμερικανοί τεχνικοί έχουν τη γνώμη ότι η έλλειψη μετάλλων, που παροτρύνει σήμερα σ' όλο τον κόσμο, υποείν' αντιμετώπισθη με τη χρησιμοποίησι συμπεπιεσμένου ξύλου. Μελετάται επίσης η αντικατάστασις του αλουμινίου και του μαγνήσιου στην κατασκευή αεροπλάνων με συμπεπιεσμένο έυλο, που θα είναι σκεπασμένο με πλαστικές ουσίες.

—Πρόσεξε, κακομοίρη μου, μη μου χαλάσης το παρκέ γιατί στάκοφα τα πόδια!...

—Έλα, Αναστάση, μέρες πουρχονται να κά-
νης ένα μπάνιο.
—Πάλι μπάνιο; Μα δεν έκανα το Πάσχα!...

—Άστα, καψμένη Καίτη. Είμαι πτώμα μ' αυτά
τά φώνια!...

—Τι τις αγοράσες όλες αυτές τις άσπιρινες;
—Μα δεν βρήκα καλαμποκάλευρο για το χαλβά!

—Δεν μπόρεσα να βρώ έλατα, βρέ γυναίκα, κι' αναγκάστηκα να κόψω αυτό!...

Η ΚΑΙΝΩΔΙΣΤΙΚΗ ΜΑΣ

ΑΦΕΣΙΣ ΑΜΑΡΤΙΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΙ: Είκοσι Έξη ώς είκοσι οχτώ χρόνων. 'Αρκετά υγιεινή. 'Απρόσδοκιστος κοινωνικός τάξεως. ΖΑΚ, σαράντα ως σαράντα πέντε χρόνων. Σοβαρός και καλοθερμιμένος. Κάτι μεταξύ δημοδιδασκάλου και πλουσίου εμπόρου έπαρχιακής πόλεως.

(Η σκηνή στο δωμάτιο ενός φιλόθενου ξενοδοχείου. Η Μαρί και ο Ζάκ κάθονται σ' έναν καναπέ, με περιβολή λιγάκι νεγκλίτζ. Πέρασε μια ώρα περίπου από τότε που είχαν μαζί μια συνομιλία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα).

ΜΑΡΙ: Καί όμως αυτό που έκανα ήταν πολύ κακό... πολύ κακό!...

ΖΑΚ: Μην είσαι υπερβολική αγάπη μου. ΜΑΡΙ: Μα δεν φταίω κι' εγώ... Μου είπες ότι είχες να μου δείξεις μια συλλογή από σπάνια κομφοτεχνήματα... ΖΑΚ: 'Ετσι λέει στην αρχή ένας καθώς πρέπει κύριος σε μια καθώς πρέπει κυρία.

ΜΑΡΙ: Ναι, έτσι πλαγεύετε τις γυναίκες έσεις οι άντρες... Καί μ' αυτά τα προσχήματα καθησυχάζετε τη συνείδησή σας...

ΖΑΚ (άποράντας): Ποιά συνείδησή μας; ΜΑΡΙ: Καλά λέει! Αποσώδησα ότι έσεις οι άντρες δεν έχετε συνείδηση...

ΖΑΚ: Μα τί δουλειά έχει εδώ η συνείδησή σου;...

ΜΑΡΙ: Θες μου! Τι έκανα!... Μα ή αλήθεια είναι ότι με παρέσυρες με μεγάλη τέχνη... Σε γνώρισα πριν από μια βδομάδα, ενώ έβρεχε και δεν είχα μαζί μου ομπρέλα... Δέχτηκα να με φιλοξενήσεις κάτω από τη δική σου. 'Υστερα μου προσέφερε ένα γλυκό... Σε είδα τόσο σοβαρό... Και όταν αποφάσισα ναρθώ να σε συναντήσω εδώ για να σου δείξω τα κομφοτεχνήματά σου, ήμουν βεβαία ότι θα φανόσουν ιππότης και ότι δεν θα ζητούσες να έπωδελήθης...

ΖΑΚ: Μά, αγάπη μου, αν φανόσουν ιππότης, αυτό θα ήταν έλλειψις σεβασμού προς την αμορφιά σου... Κι' εγώ πρέπει να έβλεπα, δε σέβασα!

ΜΑΡΙ: 'Εκδηλώνεις όμως κατά τρόπο πολύ παράξενο το... σεβασμό σου! ΖΑΚ: Θα ήμουν περιέργος να δώ πώς θα σου φαινόταν αν έκανα τον ιππότη πώς ως το τέλος! Δεν πιστεύω να σ' ευχαρίστουσε αυτό!

ΜΑΡΙ: Μπορείς τώρα να εικονεύσεις μια δυστυχισμένη γυναίκα, η οποία είχε την αδυναμία να... (πιάνει το κεφάλι της με τα δύο της χέρια).

ΖΑΚ: Τι έπαδες; ΜΑΡΙ (άναστενάζοντας): Συλλογίζομαι τον άντρα μου, τα τέσσερα παιδιά μου... ΖΑΚ: 'Α... τέσσερα παιδιά σου;... Μα δεν μου είπες ότι ήνεις μονάχα δύο; ΜΑΡΙ: Τα άλλα δύο μου πεθάνανε... ΖΑΚ: Γιατί συλλογίζεσαι τώρα τα θλιβερά αυτά πράγματα;... Πιέ λίγη σμπάνια.

ΜΑΡΙ: Ναι, βάλε μου λίγη... για να ξεχάσω τον πόνο μου και την ντροπή μου... Μα, γιατί δεν μου λες τίποτα;... ΖΑΚ: Τι θέλεις να σου πω; ΜΑΡΙ: Μ' αγαπάς;

ΖΑΚ: Δεν θέλει συζήτηση! ΜΑΡΙ: Μου τό λες όμως μ' ένα ύφος τόσο ψυχρό!... ΖΑΚ: Αυτό απαιτεί το... Ιπποτικό ύφος! Γιατί παραπονείσαι τώρα; ΜΑΡΙ: Είπες ότι μ' αγαπάς; ΖΑΚ: Ναι! ΜΑΡΙ: Και αν η τρέλλα που έκανα ναρθώ εδώ να σε συναντήσω έχει μενάλες συνέπειες για μένα;... ΖΑΚ (άσχιζοντας ν' ανησυχή): Τι θέλεις να πής; ΜΑΡΙ: 'Αν το μάθω ο άντρας μου και με διώξει... Θα με παντρευτείς; ΖΑΚ (ταραγμένος): Νά σ' ας πάρω;... ΜΑΡΙ: Ναι... έμένα και τα δύο παιδιά σου.

ΖΑΚ (με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες): 'Α! όχι! Αυτό δεν είναι δυνατόν!... Δεν θα κάνω ποτέ το έγκλημα να χωρίσω μια γυναίκα από τον άντρα της... να καταστρέψω τη συζυγική της ευσυχία!... Μη μου λητάς σε παρακαλώ, τέτοια πράγματα.

ΜΑΡΙ (κλαίγοντας): Είμαι δυστυχισμένη!... Κατέστρεψα τη ζωή μου για μια στιγμιαία τρέλλα!... 'Εροίκα την τιμή μου στο βούρκο!... Με τί μάτια θ' αντικούσω τον άντρα μου, τα παιδιά μου; Είμαι κι' εγώ ένα από τ' αμέτρητα θύματα της αγάπης!... Σου προσέφερα θυσία την τιμή μου!...

ΖΑΚ: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί, έσεις οι γυναίκες έχετε τη μανία να παίζετε ο σ τ ε ρ α από την αμαρτία όλα τα πράγματα από την τραγική τους όψη!... ΜΑΡΙ: Θεέ μου! Θεέ μου! Τι βάρυ που είναι το κρίμα μου!... Πρέπει αμέσως το πρωί να πάω να εξομολογηθώ στον πνευματικό μου... Μά, όχι, όχι! Δεν θα είχα ποτέ το θάρρος να του πω τί έκανα... Δεν θα μπορούσα να ελαφρώσω τη συνείδησή μου με την εξομολόγησή... Δεν θα λάβω ποτέ συγχώρεση γι' αυτό το διάσπασμα, που θα είναι πάντοτε ένα βάρος στην καρδιά μου!...

ΖΑΚ (άφοδ έβριμε 'λίγο σκεπτικός): Ναι δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η εξομολόγησή σ' έναν πνευματικό θα σου έκανε καλό... Ξέρω έναν παπά που είναι πολύ συγκρατημένος απέναντι των γυναικών αμαρτημάτων... αυτό το είδους... ΜΑΡΙ: Πού μένει; ΖΑΚ: Στην εκκλησία του 'Αγίου 'Ονωρίου, στην οδό Λατινομένη... Θα του μιλήσω για σένα και είμαι βεβαίως ότι θα σε συγχωρέσει... Θα σε περιμένει αύριο από τις έντεκα ως τις δώδεκα... ΜΑΡΙ: Μιλάτε σοβαρά; Ποιος είναι ο πνευματικός που θα δώση άδεια αμαρτιών σε μια γυναίκα τόσο αμαρτωλή σαν και μένα; ΖΑΚ (κουπιάζοντας): 'Εγώ, τέκνον μου, 'Εγώ! ΜΑΡΙ (κατάπληκτη): 'Εσύ! ΖΑΚ: Ναι... Κάπου-κάπου φοβάω πολιτικά ρούχα και βγαίνω έξω για να ζήσω κι' εγώ σαν άνθρωπος... Αύριο, λοιπόν, θα σε περιμένω για να σου δώσω άφεσιν αμαρτιών... Πρέπει να συγχωρούμε τις γυναίκες... όταν μετανοούν ειλικρινώς αγάπη μου!... (Την φιλεί... χριστιανικώτατα).

ΑΝΡΥ ΚΙΣΤΕΜΑΚΕΡΣ

Το παιδάκι που έτρωγε αλάτι

Οι γιατροί του Λονδίνου απασχολήθηκαν τελευταία με την περίπτωση του μικρού Ρούπερτ Κάττερ, ηλικίας τεσσάρων ετών. Το παιδάκι αυτό έκαβε το αλάτι του σπιτιού του και το έτρωγε με τη φούστα, όπως κάνουν άλλα παιδιά για τη ζάχαρη. Οι γονείς του ανησύχησαν γι' αυτό και το μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο, όπου ο μικρός υπεβλήθη σε αusterοπάθεια δίαιτα. Το αποτέλεσμα ήταν ότι... πέθανε έπειτα από μερικές ημέρες. 'Η νεκρώση που έγινε στο πάτωμα του άπεδείξε ότι ο μικρός έπασχε από μια ελαττωματική λειτουργία των επινεφριδίων αδένων. Το ενστικτώ του τον ώδηγούσε, λοιπόν, να τρώη άδοχο αλάτι, για ν' αντιμιμώσθη αυτή την έλλειψη. 'Αλλά η απότομη στέρησης του αλατιού, που ήταν απαραίτητο στον οργανισμό του, έπέφερε το θάνατό του.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ κατά φαντάσματος

Ο Μενάχημ Μπεγκίν τρομοκρατεί την 'Αγγλία

'Όλη η 'Αγγλία είναι ανάστατη. Ο βασιλεύς κι' ο πρωθυπουργός φρουρούνται από οματωφύλακες. 'Ακόμη κι' ο ήρωικός στρατάρχης Μοντγκόμερυ, που στο 'Ελ 'Αλαμίν βρισκόταν επικεφαλής των τάνκς του, δέχθηκε κι' αυτός μέτρα προστατευτικά για την ασφάλειά του.

Ποιος εκθρόνος λοιπόν απειλεί τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της 'Αγγλίας;

Πρόκειται για έναν άνθρωπο μυοτηρώδη και ασύλληπτο, ομοίο φάντασμα. Κανείς δεν ξέρει πού ακριβώς βρίσκεται, μολονότι σημειώνεται η παρουσία του συγκρήνος στην 'Ιερουσαλήμ, στη Ρώμη, στο Παρίσι και στο Λονδίνο. Κάθε φορά, χάνεται, δίχως ν' άρειση ίχνος.

Λέγεται Μενάχημ Μπεγκίν κι' είναι Πολωνοεβραίος. 'Αφού πολέμησε πρώτα στη Βαρσοβία το 1939, αιχμαλωτίσθηκε, δραπέτευσε και κατατάχθηκε στον πολωνικό στρατό της 'Εγγύς 'Ανατολής.

Τόν καιρό εκείνο, υπήρχε ήδη η τρομοκρατική σιωνιστική οργάνωση 'Ιργκούν Ζβαί Λεούμ. Οι 'Αγγλοι την υποστήριζαν, για να την χρησιμοποιήσουν κατά των 'Αράβων σε περιπτώσεις εξεγερσιών τους κι' ανέβησαν στα μέλη της εμπιστευτικές κι' επικίνδυνες αποστολές. 'Όταν δε σε μια τέτοια αποστολή σκοτώσαν τον Μπεγκίν γός της, αποστράτευσε τον Μπεγκίν και τον έβαλαν επικεφαλής της οργάνωσής.

'Όταν όμως τελείωσε ο πόλεμος, τα χάλασαν οι 'Αγγλοι με τους Σιωνιστές. Ο Μπεγκίν επικρινόθηκε για 2.000 λίρες, κι' από τότε εξαφανίσθηκε. Κανείς δεν παρουσιάσθηκε ποτέ στους 'Αγγλους, για να ζητήσει αυτή την άμοιβή και να δώσει πληροφορίες χρήσιμες για τη σύλληψή του.

'Η δράση του όμως έχει ανάστασει τους 'Αγγλους: ανατινάξεις κτιρίων, απαγωγές αξιωματικών, τρομοκρατικές ενέργειες... 'Η οργάνωση έχει φθάσει στο σημείο να εκδιώκει ακόμη και πολεμικά αεροπλάνα!

Παρ' όλη την κλασική φλεγμοναιότητα τους, οι 'Αγγλοι θαρσέθηκαν πιά να θάψουν βόμβες να σκάσουν γύρω τους. Κι' ανέβησαν τέλος το κυνήγι του φαντάσματος αυτού ο' ένα... άλλο φάντασμα, ο' έναν άνθρωπο που παίζει ανάλογο ρόλο απέναντι των Γερμανών κατά τον πόλεμο!

Ο αντίπαλος του Μπεγκίν είναι ο αξιωματικός του βρετανικού ναυτικού Λέοναρντ Μπύρτ. Είχε έρραση στην αρχή στη ναυτική 'Ιντελλίτζενς Σερβίς, όπου έδειξε τόσην ικανότητα, ώστε έγινε αρχηγός της ('Μ.Ι.5) δηλαδή της στρατιωτικής 'Ιντελλίτζενς Σερβίς.

Ο Γερμανός βόρκαν το μπλεά τους μαζί του. Αυτός ανέλαβε να κρατήσει πιστό το υπόγειο γενικό στρατηγείο του Γκέρταϊλ στο Λονδίνο, που δεν τό ανεκάλυψε ποτέ ο Χίμλερ. Αυτός, μαζί με τον Τζωρτζιλ, κατέστρεψαν τα σχέδια του καταπληκτικού τεχνιτού λιμανιού του 'Αρρουντ, που κατασκευάσθηκε κατά τμήματα σε διάφορα μέρη της 'Αγγλίας και μεταφέρθηκε τέλος για να εξασφαλίση την επίτυχία της αποβάσεως στη Γαλλία.

Ο ίδιος επέβλεψε στην εγκατάστασή αυτού του λιμανιού. Οι Γερμανοί δεν είχαν υποπευθί τίποτα, ως το πρωί που έμειναν απολιθωμένοι, βλέποντας το έγκραπτεμένο πιά.

Ο Γκαίρινγκ προσπάθησε έπανεπιλημνένος να μάθη την ταυτότητα του μυοτηρώδους αυτού άρχηγού της ('Μ.Ι.5). Δεν τό κατώρθωσε όμως ποτέ. Και γινόταν έξω φρενών, κάθε φορά που οι πράκτορές του πηγαίνουν τροπαιοφόνοι να του αναγγείλουν την άποτυχία τους.

Μά δεν είναι φάντασμα! 'Ανθρώπος είναι! φώναζε μανιασμένος. Αυτός είναι ο αντίπαλος που ανέλαβε να εξουδετερώση τον Μπεγκίν. Είναι κι' ο δού της ίδιας άξιας, έμπειροι στον κυριο πόλεμο, έτοιμοι να μεταχειρισθούν οποιοδήποτε μέσον. Ποιος άπ' τους δυο θα νικήση τελικά;

Ο Γκάρυ Κούπερ

Η «ΙΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Οι άφαντες ήρωες του Χόλλυγουντ

Το κοινόν που παρακολουθεί τα κινηματογραφικά έργα, όταν βλέπει μια σκηνή επικίνδυνη ή τραγική, φαντάζεται πάντοτε ότι σφειλείται σε «τρούκ». 'Αλλά αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε. Οι περισσότερες άπ' αυτές τις σκηνές είναι πραγματικές. Μόνο ότι εκείνος που κινδυνεύει δεν είναι ο πρωταγωνιστής, αλλά ένας αντικαταστάτης του, ένας από τους άγνωστους ήρωες του κινηματογράφου, που άποτελούν την «ίλη του θανάτου».

Η «ίλη του θανάτου» ιδρύθηκε το 1922 στο Χόλλυγουντ από μερικούς παλούς αεροπόρους, άκροβάτες και διαφόρους βιοτούζους των επικίνδυνων επιχειρήσεων. 'Εκείνοι που την άσπαστούν άποδεκάζονται κάθε τόσο. Μόνο από το 1938 έως το 1941, τριάντα αεροπόροι, έργαζόμενοι για λογαριασμό των μεγάλων κινηματογραφικών εταιρειών, βόρκαν το θάνατο υπό συνθήκες εξαιρετικά τραγικές. 'Όστόσο, η μικρή αυτή φάλαγγ άναπέδεται πάντοτε με νέους, που διακινδυνεύουν πρόθυμα τη ζωή τους, δολοφονούμενοι από τις ύπερογκες άμοιβές που παίρνουν.

'Αλλ' άκούστε μερικές άπ' αυτές τις άκοροασίες.

Σ' ένα φίλμ, ο πιλότος ενός αεροπλάνου έπρεπε να προσγειωθεί πάνω στη στέγη ενός σπιτιού. Ο σκηνοθέτης ήταν άπαιτητικός. 'Απέκλειε το «τρούκ». 'Ενας από τους επίλοτους του θανάτου ανέλαβε τότε να κάνει αυτή την επικίνδυνη προσγείωσή, που ίσοδυναμούσε με αυτοκτονία. Τό πιθανότερο ήταν ότι θα έσπασε τα πλευρά του, όπως και έγινε, μ' όλο που πήρε όλες τις άπαραίτητες προφυλάξεις: 'Εντυσε το έσωτερικό της «καρλίνγκας» με στρώματα, φόρεσε στο κεφάλι διπλή κάσκα με σελλό, ύπότες από καουτσούκ στα πόδια κτλ. 'Επειτα από όλες αυτές τις προφυλάξεις, πήγε κι' έπεσε πάνω στη στέγη του σπιτιού, όπως τό άπαιτούσε το φίλμ. 'Όταν τον έβγαλαν από κεί, είχε σπασμένο το ένα του πόδι, το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές, και είχε πάθει διάσειση του εγκέφαλου. 'Αλλ' είχε πετύχει.

Ο Ρίτσαρντ Γκράινς, ένας από τους άσους άναμεσα στους πιλότους του θανάτου, έπρεπε κάποτε να πηδήσει άπ' ένα αυτοκίνητο που έτρεχε, να πιασθή από ένα σχοινί που θα του πετούσαν από ένα αεροπλάνο, που άπάνω από το κεφάλι του και ν' αναορνήθ' σ' αυτό. Κατά την εκτέλεση, όμως, αυτής της άκοροασίας, έπρόσθεσε μόνος του — χωρίς να τό θέλη βέβαια — μια λεπτομέρεια, που έκανε τους θεατές να περάσουν άληθινά άγωνιώδεις στιγμές κατά την προβολή του φίλμ. Είχε πιασθή μόνο με το ένα χέρι άπ' το σχοινί και τό αεροπλάνο τον παρέσυρε χωρίς να μπορέσει να πιασθή και με τό άλλο, για ν' άρρίσθ' ν' αναορνήσεται.

«Πάλεψα γι' άρκετά λεπτά, στήθεος προς στήθεος με τό θάνατο, άφηνέτο έπειτα ο ίδιος. 'Αλλά δεν είναι μόνο οι πιλότοι που διακινδυνεύουν τη ζωή τους. Μιά άπό τις τραγικότερες σελίδες της ιστορίας των παρασκηνίων του Χόλλυγουντ ήταν η ακόλουθη:

Σ' ένα φίλμ, ένας σαγιάρς έδινε έντολή να ρίξουν έναν άπό τους φύλακες του θηριοτροφείου του μέσα στη λίμνη με τους κροκοδείλους. 'Αλλά τό ζώο τον άναπούσαν, γιατί ήταν ο άνθρωπος που τους έδινε κάθε μέρα την τροφή τους. Ο φύλακας έβαζε, λοιπόν, τό πόδι του στο ρύγχος ενός κροκοδείλου και κατόπιν πηδούσε στη λίμνη του. Καί τό ζώο τον μετέφερε σε λίγο ως την όψη της λίμνης και έτσι σώθηκε.

Αυτή ήταν η σκηνή. Για να την υλοίσουν, χρειάσθηκε ένας άνθρωπος να μεταβληθή σε φύλακα μερικών κροκοδείλων και να προσπαθήσει να έξοικειωθεί μαζί τους.

Τέλος, έφθασε η μοιραία ήμερα του γυρίσματος. 'Εδωκαν άπό πρωτίτερα άθρονη τροφή στους κροκοδείλους, για να είχαν χορτασμένοι. Καί την ώριμένη στιγμή έβρισαν το σώμα του Τόμ μέσα στη λίμνη για να κάμουν μια δοκιμή. 'Η αλήθεια είναι ότι ο κροκοδείλος δεν άφαισε άμέσως έπάνω του, όπως θα συνέβαινε αν έπρόκειτο για όποιονδήποτε άλλον άνθρωπο. Ο Τόμ ξεβαρέθηκε τότε και έβαλε τό πόδι του στο ρύγχος ενός άπ' αυτούς. 'Επειτα πήδησε στη λίμνη του και κατώρθωσε να φτάσει σώος ως την όψη.

— Αυτή τη φορά θα γυρίσουμε σ' αλήθεια! φώναζε ο σκηνοθέτης ένθουσιασμένος. Πέταξαν, λοιπόν, πάλι τον Τόμ Φάρτλ μέσα στη λίμνη. 'Αλλ' άπό κείνη τη στιγμή κανείς δεν τον ξαναείδε. Οι κροκοδείλοι τον κατεβούθησαν!...

Μερικοί άθροισοί, όπως ο Πήλρ Ουάιτ, οι δύο Φαίρουπανκς, ο Μαστίσας, ο Ουάλλας Μπέρου, ο Πάρι, ο Τόμ Μίξ, ο Ρίτσαρντ 'Αρλέν, ο Μάκ Λαίνκλεν, ο Γκάρι Κούπερ γυρίζουν οι ίδιοι τις επικίνδυνες σκηνές στα έργα όπου πρωταγωνιστούν. 'Αλλ' όλοι οι άλλοι «άστέρες» αντικαθίστανται στις σκηνές αυτές από άλλους που στρατολογούνται μεταξύ της «ίλης του θανάτου».

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Το άγριο λουλούδι

Η γυναίκα είναι μια λεπτή, αθέορα ύπαρξη, που στολίζει με την περισηή της χάρη κι' ευγενικότητα την πενή μας ζωή. Είναι ένας άγγελος γεμάτος τρυφερά αισθήματα, ένα πλάσμα δαντελλένιο που άζει, ζει κάθε θυσία... 'Ακόμα και τα πεισμάτια του, οι παράλογες επιθυμίες του, κάποτε, είναι τόσο χαριτωμένα... Θυμάμαι άπό τό ιπποτικό μυελι στοργήματα που μ' άνάθρεψαν πνευματικά στα παιδικά μου χρόνια, τί θυσίες έκαναν οι αιδερόφρακτοι έκείνοι ιππότες, για τις ώραιες τους. Για μια ματιά τους μόνο, έπαιζαν σπαγίους δεχόμενοι να βαθείς πληγές κι' ύπεφεραν πόνους άφάνταστους, σε μια εποχή που η ιατρική επιστήμη ήταν πολύ πίσω, και δεν είχαν έφευρεθ' ούτε η πενικιλίνη, ούτε η μορφίνη, ούτε τ' άνοισθητικά, ούτε κι' άσπρινη ακόμα. Κι' όμως ήταν ευτυχισμένοι... Κινδυνεύω για κείνους! Πέθαινω για κείνους! Κι' η άμοιβή αυτών των θυσιών, ήταν πάντοτε η καρδιά της άμορφης κι' ευγενικής πυργοδόποινας, που την κέρδιζε ο ιππότης ζωντανός, τραυματισμένος ή και πεθαμένος ακόμα.

Γιατί τό λέω όλ' αυτά τα ώραια και συγκινητικά πράγματα; Τα λέω, για να πω τότο δώ:

Ήταν μια γλυκεία, άνοιξιάντικη μέρα και είχαμε πάει έκδρομή. Μεγάλη παρέα. Είμαστε καμμία δεκαπενταριά καλήπαιδιά, όλο νέοι και νέες. Είχαμε άφαιρό το αυτοκίνητο στο τέλος του δρόμου και είχαμε σκορπίσει πάρες-παρές στις πλαγιές του βουνού, για να χορτάσουμε τη φύση. 'Εγώ είχα κολλήσει στην παροούλα της 'Αλέκας. Ήταν ακριβώς ο τύπος της κοπέλλας που λέγουμε. Λεπτή κι' αιδέριο ύπαρξη, γεμάτη περισσή χάρη και νοσταλγία. Μάλλον ψηλή, με κύματα άπό ξανθά μαλλιά που κορηνίζαίκαν καλλιτεχνικά το χαριτωμένο προσωπάκι της. Τα ματιά της ήταν μαύρα κι' όνειροπόλα, τα χείλη της κόκκινα και προκλητικά, οι κινήσεις της άπαλές, ή φωνή της μουσική. Τό σύνολό της θαύμα. Πολλοί την είχαμε βάλει στο μάτι, αλλά κανένας δεν την είχε καταφέρει. Δυσκόλο πλάσμα, όπως όλες οι άμορφες, που έβρουν την αίσία τους. Μαζί ή...

Καθώς προχωρούσαμε, λοιπόν, η 'Αλέκα στοματεί σε μια στιγμή και κυττάει ένα μεγάλο κι' άπότομο βράχο.

— Τί άμορφο λουλούδι! αυτό έκει πάνω! λέει με ύφος ρωμαντικό.

Ναι, άπάνω στην άπότομη κλίση του βράχου, άνάμεσα άπό ένα ράγισμα, είχε ξεφυτρώσει ένα κοκκινόκτρινο λουλούδι, που ήταν άπόλαυσι να τό βλέπεις.

— Ναι άμορφο λουλούδι! λέει ο Γιώργος.

— 'Αριστούργημα! λέω εγώ. Και λέει η 'Αλέκα στο Γιώργο:

— Αυτό τό λουλούδι έβλεψα τό κορμώδες στο πέτο μου. Γιώργο, θ' άνέβης να μου τό φέρεις;

Ο Γιώργος έφριζε μια εξέταστική ματιά για ν' επιβεβαιώσει τό θράος. Φαίνεται πως ο βράχος του έφερε δέος. Και όχι άδικά. Ήταν ένας βράχος ψηλός κι' άπότομος με γωνίες κοφτερές σαν ζουράφι κι' επιφανείες λείες και γυαλιστερές, σαν να τις είχαμε περάσει με παρκέ. Ήταν, για να σας δώσω να καταλάβετε, ένας βράχος σαν κι' έκείνο των 'Αλπεων που βλέπουμε στα έπίκαιρα τό κινηματογράφο και τους άνεβαίνοντες δειμένοι με...

— Αυτή τη φορά θα γυρίσουμε σ' αλήθεια! φώναζε ο σκηνοθέτης ένθουσιασμένος. Πέταξαν, λοιπόν, πάλι τον Τόμ Φάρτλ μέσα στη λίμνη. 'Αλλ' άπό κείνη τη στιγμή κανείς δεν τον ξαναείδε. Οι κροκοδείλοι τον κατεβούθησαν!...

Μερικοί άθροισοί, όπως ο Πήλρ Ουάιτ, οι δύο Φαίρουπανκς, ο Μαστίσας, ο Ουάλλας Μπέρου, ο Πάρι, ο Τόμ Μίξ, ο Ρίτσαρντ 'Αρλέν, ο Μάκ Λαίνκλεν, ο Γκάρι Κούπερ γυρίζουν οι ίδιοι τις επικίνδυνες σκηνές στα έργα όπου πρωταγωνιστούν. 'Αλλ' όλοι οι άλλοι «άστέρες» αντικαθίστανται στις σκηνές αυτές από άλλους που στρατολογούνται μεταξύ της «ίλης του θανάτου».

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

— Αυτή τη φορά θα γυρίσουμε σ' αλήθεια! φώναζε ο σκηνοθέτης ένθουσιασμένος. Πέταξαν, λοιπόν, πάλι τον Τόμ Φάρτλ μέσα στη λίμνη. 'Αλλ' άπό κείνη τη στιγμή κανείς δεν τον ξαναείδε. Οι κροκοδείλοι τον κατεβούθησαν!...

Μερικοί άθροισοί, όπως ο Πήλρ Ουάιτ, οι δύο Φαίρουπανκς, ο Μαστίσας, ο Ουάλλας Μπέρου, ο Πάρι, ο Τόμ Μίξ, ο Ρίτσαρντ 'Αρλέν, ο Μάκ Λαίνκλεν, ο Γκάρι Κούπερ γυρίζουν οι ίδιοι τις επικίνδυνες σκηνές στα έργα όπου πρωταγωνιστούν. 'Αλλ' όλοι οι άλλοι «άστέρες» αντικαθίστανται στις σκηνές αυτές από άλλους που στρατολογούνται μεταξύ της «ίλης του θανάτου».

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

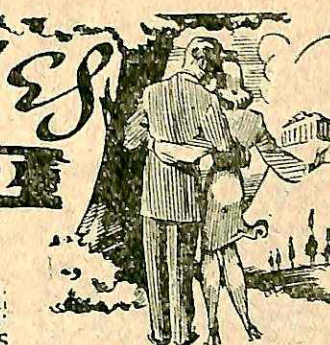
Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

ταν κι' ο Γιώργος, ο φίλος μου, ένας τύπος ένωιστή και περσο ανθρώπου, που ο κυνισμός του κάποτε-κάποτε ουδισμό στα νεύρα. Καί μ' αυτά τό χτυπητό, έλαττωματικό, περιμένο να κατακτήση γυναίκα ο ήλιος! Περιττό να πω πως δεν ήταν καθόλου περιποιητικός ούτε στην 'Αλέκα, ούτε σε καμμία άλλη. Έγώ της έρριχνα τό παλιό της στόν όμο να μην κρώσει, ενώ της έπιανα τό χέρι να κατέβη άπ' το αυτοκίνητο, ενώ της έκανα τόπο να περάσει, ενώ τη ρωτούσα μήπως διώχνη να της φέρω νερό, ενώ της κρατούσα την τσάντα για να μην κουράζεται, ενώ καθόριζα τό δρόμο άπό τις πέτρες για να μη σκοταψή, ενώ της έλεγα τί ώρα είναι για να μην κινή τον κόπο και κυττάει τό ρολογάκι της. 'Όλα ένώ, αυτός-τίποτα!

Καθώς προχωρούσαμε, λοιπόν, η 'Αλέκα στοματεί σε μια στιγμή και κυττάει ένα μεγάλο κι' άπότομο βράχο.

— Τί άμορφο λουλούδι! αυτό έκει πάνω! λέει με ύφος ρωμαντικό.

Ναι, άπάνω στην άπότομη κλίση του βράχου, άνάμεσα άπό ένα ράγισμα, είχε ξεφυτρώσει ένα κοκκινόκτρινο λουλούδι, που ήταν άπόλαυσι να τό βλέπεις.

— Ναι άμορφο λουλούδι! λέει ο Γιώργος.

— 'Αριστούργημα! λέω εγώ. Και λέει η 'Αλέκα στο Γιώργο:

— Αυτό τό λουλούδι έβλεψα τό κορμώδες στο πέτο μου. Γιώργο, θ' άνέβης να μου τό φέρεις;

Ο Γιώργος έφριζε μια εξέταστική ματιά για ν' επιβεβαιώσει τό θράος. Φαίνεται πως ο βράχος του έφερε δέος. Και όχι άδικά. Ήταν ένας βράχος ψηλός κι' άπότομος με γωνίες κοφτερές σαν ζουράφι κι' επιφανείες λείες και γυαλιστερές, σαν να τις είχαμε περάσει με παρκέ. Ήταν, για να σας δώσω να καταλάβετε, ένας βράχος σαν κι' έκείνο των 'Αλπεων που βλέπουμε στα έπίκαιρα τό κινηματογράφο και τους άνεβαίνοντες δειμένοι με...

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν κατέβηκε κάποτε με μια σχοινένια σκάλα άπό ένα αεροπλάνο και έπεσε πάνω στη στέγη του βαγονιού ενός τρένου που έτρενε με μεγάλη ταχύτητα.

Κι' ένα άκόμη άπό τα πιο αξιοθαύμαστα κατορθώματα αυτών των ανθρώπων:

Ο Ουίλλιαμ Ντόνγκαν

αποκινδυνεύει, άνθρωποι, για να κερδίσουν ένα λεγάρι, να γκρεμίσουν κτίρια, να τους κάνουν ύστερα πνιχθείς. Σ' αυτό το βράχο έλανε η 'Αλέκα στο Γιώργο, ν' ανέβει.

— Τώρα πέτυχε! είπα μέσα μου, χαμογελάοντας. Και δεν έπεσα έξω.

— Τέτοια λουλούδια είναι άπειρα γύρω μας, είπε ο Γιώργος. Να σου κόψω μάτια.

— Όχι! 'Εγώ θέλω αυτό! έπαινε με πείσμα η 'Αλέκα. (Τι χαριτωμένο κορίτσι! είπα μέσα μου).

— Ν' ανέβω, δηλαδή, σ' αυτό το φοβερό βράχο και να γδάρω τα χέρια μου για να σου κόψω εκείνο το ταπεινό λουλουδάκι που τούτελει ο διάβολος να φυτρώσει εκεί πάνω;

— Ναι!

— Και να κινδυνεύω να τσακιστώ;

— Ναι!

— Αμ δεν τρελλάθηκα, 'Αλέκα! 'Αν σ' αρέσει τόσο αυτό το λουλουδάκι, ανέβα μονάχη σου να κόψεις το κέφι σου! Και μάλιστα να μου το πής αν πρόκειται ν' ανέβης για να φύγω. Γιατί δεν μ' αρέσουν τα δυστυχήματα!

(Ο πρόστυχος!)

— Κι' αν σου λεγα πως αν μου φέρεις το λουλουδάκι, θα σου χαρίσω την αγαπή μου;

— Προτιμώ ναχ να τα πόδια μου γερά!

Μ' έπνιξε η αγανάκτηση και τα ευγενικά μου αίσθηματά.

— Θα πάω εγώ, δεσποινίς 'Αλέκα! είπα εσθνικά.

('Εγώ της μιλούσα πάντα στον πληθυντικό).

— Η 'Αλέκα με κύτταζε μ' έκπληξη και θαυμασμό. Θεέ μου, τι βλέμμα γεμάτο υποσχέσεις ήταν εκείνο.

— Άστε θα πας εσύ, Γιαννάκη;

— Αφού θέλετε τόσο πολύ να έχετε αυτό το όμορφο λουλουδάκι, θα τόχετε!

Κι' άρχισα την ανάβαση.

— Τι κάνεις εκεί βρέ βλάκα! άκουσα το Γιώργο να μου φωνάζει. Θα σκοτωθής!

'Αλλά δεν έδωσα σημασία στις αγενείς αυτές λέξεις. 'Αν ήταν αυτός γάιος, εγώ ή μουν ή πόνη, Κι' ανέβαινα, λοιπόν, γρήγορα, αλλά με προσοχή! 'Αρπαχόμουν από τις κοφτερές προεξοχές με κόπο, είνε αλήθεια, γιατί τα χέρια μου γλυτρούσαν, προσπαθούσα να κρατηθώ στα πόδια μου που γλυτρούσαν κι' αυτά, κι' όλο ανέβαινα και πλησίαζα το κοκκινοκίτρινο αργιολούλουδο, που με περιέμενε υπομονητικά.

Ερριζα μία ματιά κάτω κι' είδα το Γιώργο που κουνάγε το κεφάλι του και την 'Αλέκα που με κυττούσε με άγνωση και θαυμασμό. Κι' έννοιωθα μέσα μου ένα κύμα ευτυχίας να με πλημμυρίζει. 'Α! και βέβαια που στα μάτια της 'Αλέκας ήμουν ένας ήπιος του παλιού καιρού. 'Ενας ήπιος που ζωντανέψα για να της φέρω εκείνο που λαχτάρισε η ποικτική της ψυχή, παίρνοντας κερβάνα γραμμάτια τη ζωή του.

Μ' αυτή τη θυσία θα κέρδιζα την καρδιά της, δεν μπορούσε να νά νική αλλιώς. Αυτές τις κρίσιμες κι' ενοχλητικές στιγμές που εγώ ανέβαινα το βράχο, ο έρωτας έφρονιζόταν σ' αυτή την καρδιά που θα γινόταν δική μου. Πόσο ευτυχισμένος ήμουνα!

Σε κάθε απότομο γλύστρημα, άκουσα από κάτω κάτι («αχ!», «τό νου σου!», «πρόσεξε!»). 'Αλλά δεν έδινω σημασία. Προχωρούσα στο σκοπό μου, κι' όλο πλησίαζα το λουλουδάκι. 'Επί τέλους το έφτανα. Κρατήθηκα γερά με το ένα χέρι ενώ το ένα πόδι μου άκουμπουσε επιπόλαια σε μία μικρή προεξοχούλα και το άλλο κρεμιόταν στο κενό, άπλωσα το άλλο χέρι, το τέντωσα, όσο έπαιρνε, έπιασα το λου-

λουδάκι από τη ρίζα, το τράβηξα τόκομα, το πόδι μου έφυγε από τη βάση του, έχασα αυτό που λένετο Ισορροπία και πήρα κρουτουδάλα προς τα κάτω. 'Ενα τέταρτο για ν' ανέβω, ένα δευτερόλεπτο να κατέβω, θυμάμαι όμως πως κρατούσα πάντα το αργιολούλουδο, κι' όταν έπεσα άνασκαψήκα λίγο, ξεχώρισα στη ζελαδα μου το προσωπάκι της 'Αλέκας, έδωσα το λουλουδάκι, είπα «το αργιολούλουδο που έπιθυμούσατε δεσποινίς 'Αλέκα» και ύστερα δεν θυμάμαι τίποτα...

★

Θυμάμαι πως ξύπνησα σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου, με φριχτούς πόνους στο κεφάλι, στα πλευρά και στο δεξί χέρι. 'Ολ' αυτά τα εξαρτήματά μου ήταν τυλιγμένα σ' επιδέσμους. 'Από πάνω μου ο γιατρός και οι άνθρωποι του σπιτιού μου.

— Δεν είναι τίποτα σοβαρό, είπε ο γιατρός για να με παρηγορήσει. Έχεις σπάσει το χέρι, το κεφάλι και πέντε πλευρά! Σε τρεις μήνες ή ξεχνά το πολύ, άχρηστικώδη...

— Με ζήτησε κανείς; ρώτησα τη νοσοκόμα.

— Ναι, είπε η αδελφή, αλλά ο γιατρός απαγόρευσε τις επίσκεψεις για δυο-τρεις μέρες.

Την τρίτη μέρα, τ' απόγευμα, ήρθε ο Γιώργος. Κούνησε πάλι το κεφάλι του σαν να μ' έλεεινολογούσε και μου φάνετα πως δαγκωνόταν για να κρατήσει τα νεύριά του.

— 'Εν τάξει! είπε. 'Ωραία τα κατάφερες!

Κύτταξα με κόπο προς την πόρτα, μήπως άκολουθούσε και κανένα άλλο πρόσωπο. 'Αλλά όχι.

— Μόνος σου ήρθες; ρώτησα το Γιώργο.

— Μόνος μου. Δηλαδή είχαμε δώσει ραντεβού με την 'Αλέκα, αλλά συνάντησε στο δρόμο κάτι φιλενάδες της και πήγε μαζί τους στον κινηματογράφο. Μου είπε όμως να σου πω χαιρετίσματα. Και την άλλη βδομάδα που θάρη εδώ κοντά να ιδί μια θεία της, ίσως περάσει να σε ιδί...

Τα μάτια μου θόλωσαν. 'Ηταν δυνατό; Και όμως... Γιατί δεν ήρθε;

— Και πού να σου πω και το άλλο, για να γελάσεις! είπε ο Γιώργος.

— Ποιό άλλο;

— Ότι η 'Αλέκα έγινε φιλενάδα μου!

— Αυτό είναι ψέμμα! φώναξα κι' έκανα να τινάξω από το κρεβάτι μου.

— Όταν σπκωθής με το καλό, θα ιδής ότι είναι αλήθεια.

— Και πότε έγινε αυτό;

— Μόλις σε πήραν με τ' αυτόκινητο για να σε φέρουν στο νοσοκομείο. ('Τέρας!) υού είπα κι' έπεσε στην αγκαλιά μου.

— Όυγέ! φώναξα αγανακτισμένος, ενώ οι νοσοκόμες προσηλαθούσαν να με κρατήσουν ακίνητο στο κρεβάτι. Όυγέ!...

Ο Γιώργος σπκώθηκε.

— Με συγχωρείς, είπα ψεύγοντας, αλλά στο λέω για ν' ανήσεις τα μάτια σου και να πάψεις να είσαι βλάκας. Θα ξανάρθω όταν ήρεμήσεις.

Κι' όταν έφτασε στην πόρτα, γύρισε.

— Δεν με ρωτάς και για το αργιολούλουδο; είπε.

— Τι έγινε;

— Το μύρισε, είδε πως δεν μυρίζει καθόλου και το πέταξε.

— 'Υποφέρα πολύ εκείνο το άπογευμα.

Η μόνη ύπαρξη που έκτιμησε την ήπιότητά μου χειρόνομα ήταν η αδελφή Σουζάννα. Της διηγήθηκα όλη την ιστορία, αναστέναζε, είπε πως τέτοιοι άνδρες είναι σπάνιοι στην εποχή μας και δάκρυσε. Ναι ή αδελφή μου άναμνα μ' έννοιωσα. 'Αλλά ήταν έβλητα κρο-

νών...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 99

Οριζοντίως

1) 'Ετσι λέμε τις γυναίκες που είναι πολύ όμορφες. — Ιταλός τυχοδιώκτης, περιόπτος γυναικοκατακτητής.

2) Κατάρτα. — Φύλαρχος σ' μία αφρικανική χώρα.

3) Νότα μουσικής. — Πρόθεσις. — Υπάρχουν δύο πάνω σε κάθε πλοίο. — Νότα της βυζαντινής μουσικής. — Άρθρο.

4) Πόλις της Γαλλίας, πρωτεύουσα του νομού 'Ιλ. — Βιλλαιν της Βρετάνης. — Λου-

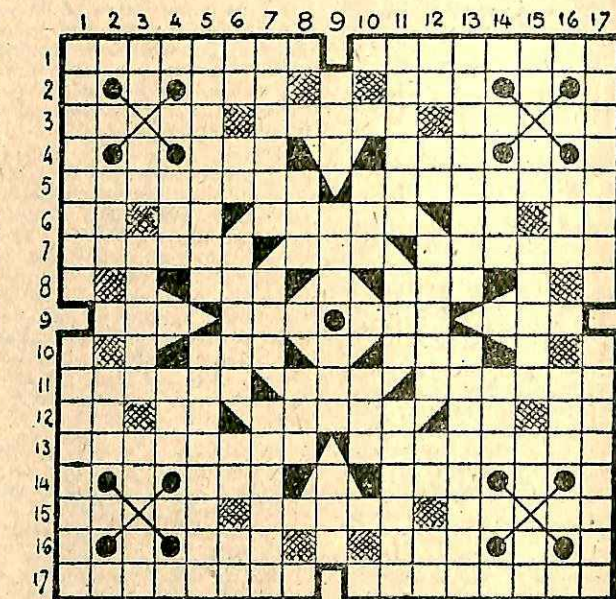
ζουμε ότι μας άδικούν. — Το πραγματικό επώνυμο του Καλλιόστρου.

2) Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Ερωτηματικό τοπικό έπιρρημα.

3) Άρθρο (πληθ.). — 'Ετσι αρχίζει ένα «γράμμα». — Δεν είναι ίσοι. — Τελικός σύνδεσμος. — Δώδεκα.

4) Πρακτορείο ειδήσεων. — Διαφημιστική εταιρεία των 'Αθηνών.

5) 'Ετσι χαρακτηρίζεται η ιστορία της 'Ελλάδος. — Ο πατέρας του φόβου.

τρόποις του Βελγίου, κοντά στη Λιέν.

5) 'Εδρα κοιν. της έπαρχίας Βόλου, με ώριμες έξοχές. — Η φιλική έσωση την 'Ελλάδα.

6) Το ύπαρξον. — Άρθρο (πληθ.). — Διακριτικό των τιμών ανθρώπων. — Η μισή Ρώμη. — Δημοσία 'Υπηρεσία (άρχις).

7) Περιήγηση. — Άγγλος Ναύαρχος. — Περιήγηση ζωο. — Το μικρό όνομα ενός μεγάλου μας ποιητού.

8) Τα αναζητάτε σε μία έφημερίδα. — Άνθος.

9) Αριθμός (δημοτ.). — Άρχαιο νόμισμα. — Άρθρο. — Δαυλός.

10) Νησί των Κυκλάδων. — Υ. πήρε η προσωποποίηση της ύπομονης.

11) Φρούτα (δημοτ.). — 'Υπάγει (δημοτ.). — Όροσειρά της 'Ισπανίας.

12) 'Ετσι αρχίζει ο λόγος. — Αριθμητικό. — Παιζεται με χαρτιά. — Άρθρο. — Άντωνυμία (αίτ.).

13) 'Ετσι πηγαίνουν οι κρατούμενοι στις φυλακές. — Κροποφόρο δέντρο, τους καρπούς του οποίου βρίσκουμε σήμερα σε κάθε γωνία της 'Αθήνας (καθαρ.).

14) Πρόθεσις. — Σύνδεσμος (άρχ.).

15) Απαγορευτικό. — 'Υποθετικός σύνδεσμος. — Κάνει τα χρώματα να στεγνώνουν γρήγορα. — Λεπτή κλωστή. — Νότα μουσικής.

16) Άντωνυμία (ουδέτ.). — Κοινό γαλλικό όνομα.

17) Εμπνέουν σεβασμών (δηλ.). — Τέτοια χαρίσματα διαθέτει ένας τενόρας.

Καθέτως

1) Τα κάνουμε όταν νομί-

6) 'Εκατό τετραγωνικά μέτρα (γαλλ.). — Σύμφωνο του γαλλικού αλφαριθμού (όπως προφέρεται). — Πολίτης της έπαρχίας Κορινθίας. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν). — Σύμφωνο εις διπλόυ.

7) Θα είδατε άσφαλώς μία κι' αυτή την έβδομάδα. — Πρόθεσις. — Χωρίς αυτά δεν μπορεί κανείς να παίξει νταμά ή σκάκι.

8) Συμπερασματικός σύνδεσμος. — Χλόη.

9) Τελικός σύνδεσμος. — 'Υποδιαίρεσις του χρόνου. — Χτύπος ώρολογίου. — Αίσθησις.

10) 'Ακόμη (καθ.). — Κρατικό σιδηρόδρομο.

11) Περιήγηση, πολύ καλή. — Διηγήτρια. — Προξενώ βλάση σ' ένα δοχείο.

12) Τα ζώα (στη δημοτική). — Νότα της βυζαντινής μουσικής. — Άθηνάιος στρατηγός του 389 π.Χ. έλαβε μέρος στον Πελοποννησιακό πόλεμο. — Κτητική άντωνυμία. — 'Υποθετικόν.

13) Κατέχεται από σπασμούς, τρέμει και σπασματά. — 'Ενέπνευσε τον Δάντη.

14) 'Ιδρυσαν τα πρώτα σκανδιναβικά κράτη. — Βισσύν.

15) Άντωνυμία. — Πρόθεσις (δημοτ.). — Λίμνη της Β. 'Αθηνών, τροφοδοτούσα τον Κεανόν Νεϊλον. — Σύμφωνον. — Ερωτηματική άντωνυμία (ουδέτ.).

16) Ό ψηλορείτης. — Άρχικα που θα βρής σε κάθε κουτί σπρίτα και σε κάθε πακέτο τσιγάρα.

17) Σκαουτάρισμα (αίτ.). — Είνε τυφλά άφοσιωμένοι σε κάτι.

1. Α. ΒΑΒ.

Η λύσις του 98ου

στή σελ. 56

Σ' όλα τα πάρτυ μιλούν για τα μαργαριτοστόλια ματογυαλιά της 'Αντρια Κίνγκ, που πλαισιώνουν τόσο υποβλητικά τα μεγάλα γκριζογάλανα μάτια της.

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Έξωφρενικές ιδιοτροπίες για πλούσιες Αμερικανίδες και κινηματογραφικούς «άστéρες».

ΟΛΕΣ οι κομψές γυναίκες έτρεφαν ως τώρα απέχθεια προς τα ματογυαλιά. Γιατί είχαν την αντίληψη ότι καταστρέφουν τη χάρη, τη ζωντάνια της φυσιογνωμίας, δίνοντάς της ένα ύφος σχολαστικό. Να όμως που η τελευταία μόδα, αμερικανικής προελεύσεως φυσικά, δίνει στα ματογυαλιά μία έξεχουσα θέση μεταξύ των εξαρτημάτων της γυναικείας τουαλέτας! Στο έξης, αϊ υπήκοοι της ιδιότροπης αυτής θεάς, της Μόδας, όφείλουν να φορούν ιδιόρρυθμα, φανταχτερά, βαρύτιμα ματογυαλιά, έστω κι' αν ήδρασι τους δεν έχη καμμία ανάγκη διορθώσεως... Θεωρούνται πιά κι' αυτά απαραίτητα, όπως π. χ. το καπέλλο ή η τσάντα! Οι άστέρες του Χόλλυγουντ έσπευσαν να συμμορφωθούν και ν' άποκτήσουν ολόκληρη συλλογή από ματογυαλιά με πρωτότυπους σκελετούς. 'Η Τζέιν Κράουφορντ, ή 'Ινγκριντ Μπέργκμαν κι' ή Μαίρη Ουίλσον φορούν όλες γυαλιά στα τελευταία τους φίλμ. Έξαιρετική όμως έντύπωση έχουν κάνει τα διάφορα ματογυαλιά της 'Αντρια Κίνγκ, πανάκριθα, από χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες.

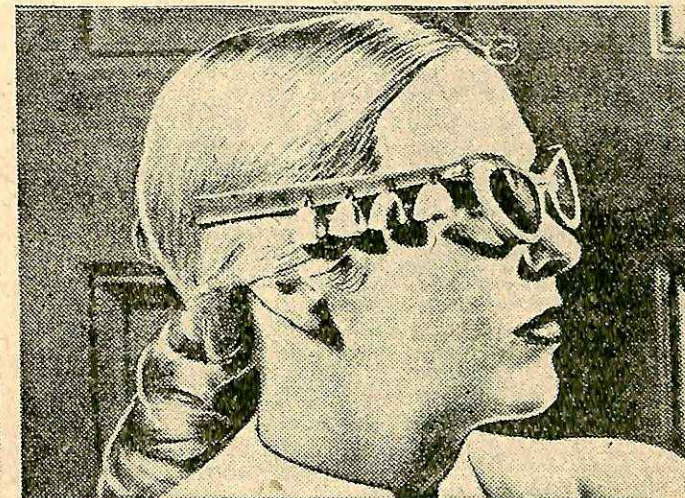
Άλλά τέτοια ματογυαλιά μπορούν να φορέσουν μόνο οι «πριγκήπισσες των δολλαρίων» του Νέου Κόσμου. Άποτελούν άληθινό θησαυρό και θεωρούνται ως κοσμήματα, όπως τα περιδέραια και τα δαμαντοκόλλητα βραχιόλια. Μερικά δέ από αυτά είναι πραγματικά πολύ όμορφα!

Κι' αυτά επίσης τα γυαλιά, με χρυσό σκελετό 14 καρατίων, άξιας 500 δολλαρίων τσιράζουν περίεργα στην ξανθή όμορφιά της 'Αντρια Κίνγκ.

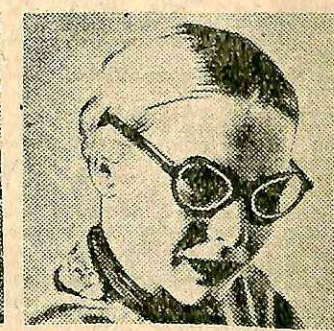
Ένα ζευγάρι ματογυαλιά από όστρακο, με χρυσά ποικίλατα, είναι κατάλληλο για ένα βραδυνό πάρτυ όχι όμως για την καθημερινή δουλειά.

Να κι' ένας σκελετός εύλινος, άπλός, αλλά συμπληρωμένος με χρυσά κουδουνάκια. 'Η 'Αντρια Κίνγκ φορεί τα γυαλιά αυτά ίδίως στα «κοκταίλ-πάρτυ».

Τα ματογυαλιά αυτά, με το διαφανή και σκαλισμένο σκελετό, καλακεύουν κάθε λεπτό πρόσωπο και ταιριάζουν ιδιαιτέρως με τα μοντέρνα καπέλλα.

Ένας σκελετός περισσότερο πρακτικός παρά ιδιόρρυθμος: 'Η 'Αντρια Κίνγκ εφορμάζει σ' αυτόν κρύσταλλα άχρωμα ή μαύρα, κατά την προίσταση.

Στο τελευταίο φίλμ της «Σκιά μιας γυναίκας» ή 'Αντρια Κίνγκ εμφανίζεται φορώντας αυτά τα ματογυαλιά με το μαύρο κι' άδομαντοκόλλητο σκελετό.

Η ένοχοποιητική επιστολή

Πιζάντικο διήγημα

Η Ουγκέτ Λουιέρ γύρισε κατασπασμένη στο σπίτι της. Της είχαν κλέψει μέσα στο τραμ την τσάντα της. Και το χειρότερο ήταν πως μέσα σ' αυτήν βρισκόταν ένα γράμμα, που είχε λάβει εκείνο το πρωί από τον αγαπημένο της Τζάκ, το μνηστήρα της.

Το άλλο πρωί, η υπρέτρια της της ανγγειλε πως ένας νέος ζητούσε να την ιδεί.

—Το όνομά του; ρώτησε η Ουγκέτ.

—Λέει πως σας είναι άγνωστο.

—Τότε απαντήστε του πως δεν μπορώ να τον δω, γιατί είμαι άρρωστη.

Η υπρέτρια έφυγε και ζωντανόρισε έπειτα από μερικά λεπτά.

—Ο νέος αυτός, είπε στην κυρία της, έπιανε να σας ιδεί. Λέει πως θέλει να σας δώσει μια επιστολή που χάσατε.

Η Ουγκέτ τινάχθηκε άμέ-

σως από το καθίσμα της. Ασφαλώς θα είναι ο λωποδύτης που μου έκλεψε τη τσάντα μου μέσα στο τραμ, είπε. Φέρτε τον άμέσως εδώ.

Ο έπαικτής βρισκόταν έπειτα από μερικά λεπτά μπροστά της. Ήταν ένας νέος με ύποπτο παρουσιαστικό και ύπουλο βλέμμα.

—Λοιπόν, τι έχετε να μου δώσετε; ρώτησε η Ουγκέτ.

Ο νέος πήρε ένα μυστηριώδες ύφος.

—Μια επιστολή που πρέπει να σας ενδιαφέρει πολύ, απάντησε.

—Πού την βρήκατε;

—Στο... δρόμο.

—Γιατί δεν λέτε μέσα στη τσάντα μου, που μου την κλέψατε μέσα στο τραμ;

Ο νέος έκαμε μιάν άρρωστη κίνηση.

—Δεν πρόα να σας μιλήσω για τη τσάντα σας, είπε, αλλά για την επιστολή που έχω στα χέρια μου.

Υπήρχε κάποιος τόνος απειλής στα λόγια του.

—Δώστε μου την, λοιπόν, φώναξε εκνευρισμένη η Ουγκέτ. Το κατάκατό, προτιμώ να μου δώσετε την επιστολή να μου τη κρατήσετε τη τσάντα.

—Φυσικά, απάντησε με ελ-

ρωνικό ύφος ο έπαικτής. Κι εγώ στη θέση σας το ίδιο θα κάνα.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε μια επιστολή από την τσέπη του.

—Συχωρήστε με, είπε, γιατί διάβασα το περιεχόμενό της...

Ο άνθρωπος που οδσ γράφει εκπράζεται πολύ δυσόφρα... φαίνεται πως σας αγαπάει...

—Αλλά, μά την αλήθεια, θα πρέπει να είναι πολύ ανόητος, για να γράφει μέσα σε μια επιστολή φράσεις όπως αυτή:

Κι άρχισε να διαβάζει:

«...Η συμβουλή μου, στο ζήτημα που μου γράφεις δεν νομίζω πως θα σε ωφελήσει...»

—Οπιοδήποτε, η γνώμη μου είναι ότι η καρλόττα πρέπει να πεθάνει προτού να γίνουν οι γάμοι της με τον Άνδρεά. Χρησιμοποίησε ένα από τα δηλητήρια που δεν αφήνουν ίχνη...

—Ετοι, κανείς δεν θα υποπτευθί τίποτε...»

—Σκέφθηκα στην αρχή να παραδώσω αυτή την επιστολή στην αστυνομία, συνέχισε, αλλά νόμισα πως θα ήταν προτιμώτερο να σας την φέρω.

—Εκάρτε πολύ καλά, Ο νέος χαμογέλασε και πάλι ειρωνικά.

—Αυτό πιστεύω κι' εγώ, απάντησε. Λοιπόν, τι δίνετε για να πάρτε πίσω αυτή την επιστολή;

—Ορίστε οείς το ποσό, είπε η Ουγκέτ.

—Είκοσι χιλιάδες φράγ-

κα;

—Σύμφωνοι. Θα σας δώσω είκοσι χιλιάδες φράγκα. Δεν τα έχω, όμως αυτή τη στιγμή.

—Ελάτε αύριο μετά το μεσημέρι.

—Αύριο;

—Γιατί; Διατάζετε;

—Θα προτιμούσα να κανονίσω σήμερα αυτή τη μικρή υπόθεση.

—Κι εγώ το επιθυμώ, φίλε μου. Δυστυχώς όμως δεν έχω αυτή τη στιγμή στη διάθεσή μου το ποσό που μου ζητάτε. Κι' επί τέλους τι φοβόσαστε; Έκ μέρους μου; Με κρατάτε καλά στα κέρια μου;

—Αυτό είν' αλήθεια.

—Λοιπόν... φθάνουν τα λόγια. Αύριο θα σας μετρώσω το ποσό που ώρίσατε κι' όλα θα τελειώσουν.

Ο νέος χαμογέλασε ευκαριστήμενος και πρόσθεσε ενώ έφευγε:

—Θα σας φέρω και τη τσάντα σας αύριο.

★

Το απόγευμα της άλλης ημέρας, χτυπούσε και πάλι την πόρτα της Ουγκέτ. Πού, αυτή τη φορά, τον δέχθηκε αμέσως.

—Αλλά, όταν μπήκε στο μικρό σαλονάκι, όπου τον είχε δεχθεί και την προηγούμενη ημέρα, βρέθηκε μπροστά σε δύο αστυνομικούς.

Η Ουγκέτ τον κύταζε μ' ένα θριαμβευτικό βλέμμα.

—Πέσατε μόνος σας στην πανίδα, του είπε. Προτού να έρθετε να με εκβιάσετε για να σας δώσω χρήματα, θα πρέπει να μάθετε πως είμαι μια δραματική συγγραφέας. Πρόκειται ν' ανεβάσω έπειτα από λίγες μέρες ένα καινούριο έργο μου. Στην επιστολή που έχετε στην τσέπη σας ο μνηστήρας μου δίνει τη γνώμη του για κάποια τροποποίηση που πήλα να κάνω στην υπόθεση του έργου. Δεν ε-πρόκειτο να δηλητηριάσω κανένα, φίλε μου. Κατάλα-

βατε τώρα;... Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

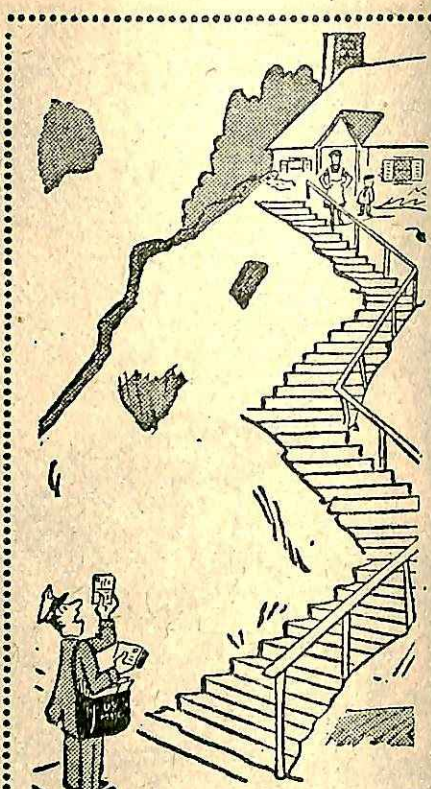
—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

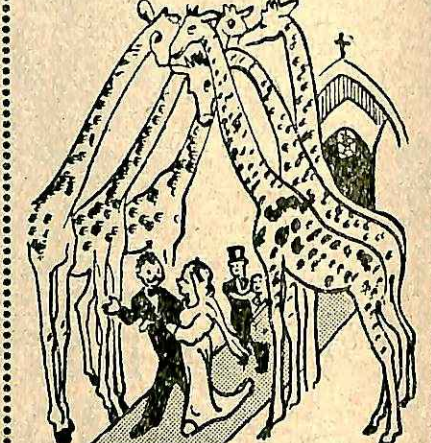
—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

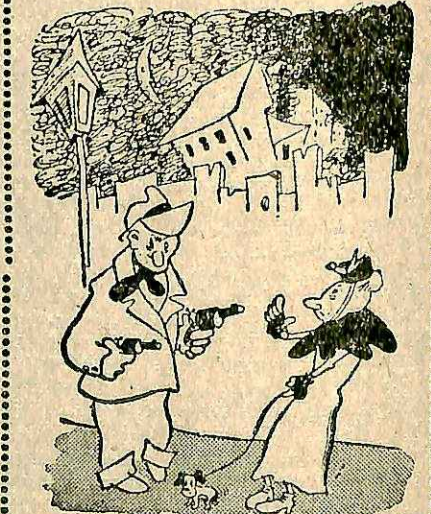
—Αντίο, λοιπόν και σας συμβουλεύω να είσαστε προσεκτικότερος στο μέλλον, αν φυσικά σκεπτεθείτε να εξακολουθήσετε το ίδιο επάγγελμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΕΒΗ ΤΗ ΣΚΑΛΑ
—Σας γράφει πάλι η θεία Όλγα. Είναι καλά και σας στέλνει πολλά χα-
ρετίσματα...

Η κόρη του διευθυντού του Ζωολογικού Κήπου παντρεύεται.

—Πίσω, παλάνθρωπε, γιατί θα βάλω
τη σφίκα να σε δαγκώσει!...

Η γονιμοποίησης των φυτών

Το ταξίδι της γύρεως

Μία θαυματουργή σκόνη, λεπτο-τάτη κι' άορατη στο γυμνό μάτι, γεμίζει τον αέρα γύρω μας. Άπο-τελείται από μικροσκοπικούς κόκ-κους (γύρεως) των λουλουδιών που ο καθένας τους κλείνει μέσα του ένα ζωντανό αρσενικό γεννητικό κύτταρο. Άλλοι απ' αυτούς μετα-φέρονται με τον άνεμο κι' άλλοι κολλούν πάνω στο σώμα των έν-τομων, για να κάνουν το ταξίδι τους. Άφου διατρεφούν έτσι μια άποστατή μικρή η μεγάλη, λίγους πόντους ή αρκετές εκατοντάδες μίλια, καταλήγουν μερικοί απ' αυτούς στον προορισμό τους: στα θηλυκά λουλούδια ενός ίδιου φυ-τού. Όλοι οι άλλοι καταστρέφον-ται, πεθαίνουν. Γιατί είναι πάντοτε ευπαθήτατοι και δεν ζούν πολύ. Δεν περιέχουν θρεπτικά συστατι-κά, σαν τους σπόρους. Άκόμη κι' υπό κανονικές συνθήκες ένας κόκ-κος γύρεως καλαμποκιού μένει στη γη 36 ώρες το πολύ. Έξ' άλλου, μία στανάνα θρσσία αρκεί για να σκοτώει έναν κόκκο γύρεως, γιατί το νερό κάνει να φουσκώσει και να σκάσει το περίβλημά του, αφήνον-τας το ζωντανό κύτταρο του έσω-τερικού του εκτεθειμένο στις θα-νατηφόρες υπερύβεις ακτίνες του ήλιου.

Το συνθέστερο σκίμα των κόκ-κων είναι σφαιρικό, με άγκασθη εξωτερική επιφάνεια. Υπάρχουν ό-μως και άλλοι κυβικοί ή τετραεδρι-κοί ή δωδεκαεδρικοί. Πάντως όλοι φαίνονται με το μικροσκόπιο σαν κομμάτια ή σαν φρακτάκια από ο-λίδια Χριστουγεννιάτικου δέντρου. Οι μεγαλύτεροι — όπως π.χ. του άνθους της κολοκυθιάς — έχουν διά-μετρο 2 δεκάκις χιλιοστών του μέτρου, ενώ οι κόκκοι του (μη-μέ-λη) είναι 100 φορές μι-κρότεροι! Οι ειδικοί επιστήμονες ζέρουν να διακρίνουν με το μικρο-σκόπιο το κάθε είδος.

Δίχως τη γύρη δεν θα υπήρχαν σπόροι στον κόσμο, το χορτάρι θα μαραινόταν, τα δέντρα δεν θαδιναν καρπούς. Οι μικροσκοπικοί κόκκοι της νικούν το θάνατο και δημιουργούν το θαύμα μιας καινούργιας ζωής. Οι κόκκοι σχηματίζονται πά-νω στους (στίμους) των λουλου-διών. Ο άνεμος ή τα έντομα τους πηγαίνουν πάνω στον ύπερο ενός άλλου λουλουδιού του ίδιου είδους. Ο ύπερος περιέχει στο βάθος του τα θηλυκά κύτταρα του (ωαρίου). Μόλις ο κόκκος της γύρεως έπικα-θήσει στην κορυφή του, αρχίζει να σχηματίζει ένα λεπτότατο σωλήνα, που εισχωρεί απ' την τρύπα του ύπερου στο έσωτερικό του, φτάνει στο ωάριο και το γονιμοποιεί. Έ-τσι αρχίζει μέσα στο λουλούδι μια καινούργια ζωή.

Σημειώτεον ότι ο λεπτός αυτός σωλήνας της γύρεως έχει να δια-νύση μία απόστασι δεκάδες ή εκα-τοντάδες φορές μεγαλύτερη απ' τη διάμετρο του κόκκου, για να συ-ναντησεί το ωάριο. Κι' όμως ο μι-κρός κόκκος εκτελεί αυτό το κα-τόρθωμα γιατί τον προσελκύει μία διεγερτική ουσία, μία (ορμόνη) του

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Δόν Ζουάν»

Είστε ο τίτλος της νέας σει-ράς που θ' αρχίσει από το τεύχος των Χριστουγεννίων. Γοητευτικές ιστορίες γυναι-κών που άφησαν εποχή με τις ερωτικές κατακτήσεις των και τα ερωτικά των σκάνδαλα. Τρωερά ειδύλλια, φλογεροί έρωτες, καταθρόνισμα, δολο-πλοκίες, μια ερωτική έπο-ποιία που θα σας συναρπά-ει και θα σας συγκινήσει θα-υτάτα.

φυτού. Αυτό αποδεικνύεται με το εξής πείραμα: Άν βάλαμε πάνω σ' ένα υγρό γυαλί έναν κόκκο γύ-ρεως κι' ένα κομματάκι απ' την ωο-θήκη ίδιου είδους λουλουδιού, σε κάποια απόστασι μεταξύ τους, θα βλαστήσει απ' τον κόκκο ο λεπτός σωλήνας και θα διευθυνθεί προς την ωοθήκη, οδηγούμενος απ' την ορμό-νη που έχει ξεχυθεί στην υγρασία του γυαλιού.

Άλλα λουλούδια είναι καμμένα έτσι ώστε να εμπίπτουνται τη γύ-ρη τους στον άνεμο, ενώ άλλα — έ-κείνα που έχουν ωραία χρώματα και άρωμα — προσελκύουν τα έντομα κι' αναθέτουν σ' αυτά τη μεταφο-ρά της. Το καταλληλότερο έντο-μο γι' αυτό το σκοπό είναι η μέλιο-σα, για δύο λόγους: Πρώτον, έμ-φανίζεται έντορα την άνοιξη και μέ-νει ως άρνα το φθινόπωρο. Δεύτε-ρον, συνθίζει να κάθεται στο ίδιο πάντοτε είδος λουλουδιών — ενώ οι πεταλούδες πετούν απ' το ένα εί-δος στο άλλο — κι' επομένως η γύ-ρη έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να φτάσει, σε λουλούδι όμοιο, προς τελείωση ή σύντομη ζωή της. Ής πληρωμή για τον κόπο της, η μέ-λισσα παίρνει μια μεγάλη ποσότητα γύρεως και την πηγαίνει στην κυ-ψέλη της, για να διαθρέψη τους μι-κρούς απογόνους της.

Είστε περιεργότατα τα τεχνάσμα-τα που μεταχειρίζονται τα λουλου-δια, για να κολλήσουν τη γύρη τους πάνω στα ωάρια και στα πό-δια των μελισσών που τα επισκε-πτονται. Επίσης αξιοθαύματα είναι τα προληπτικά μέτρα της φύσεως, για ν' αποφευχθεί η γονιμοποίη-σις ενός λουλουδιού με τη δική του γύρη. Μία τέτοια γονιμοποίηση θάταν άφυσική και δεν θαδινε σπό-ρους. Γι' αυτό, σε κάθε λουλούδι, οι στίμμοις ώριμαίνουν σε άλλη έ-ποχή απ' τον ύπερο, κι' έτσι η γύ-ρη που πηγαίνει να βρει τον ώριμο ήδη ύπερο ενός άλλου λουλουδιού.

Ενώ σήμερα είναι πιά γνωστότα-τος ο μηχανισμός της γονιμοποίη-σεως των λουλουδιών, πρό 300 έ-τών οι επιστήμονες δεν τον ήξε-ραν. Ή μάλλον τον είχαν ξεχάσει, γιατί στην αρχαία Αίγυπτο και στη Βαβυλώνα διευκόλυναν τη γονιμο-ποίηση και την καρποφορία των φοι-νοκοδένδρων μεταφέροντας με το χέρι τη γύρη απ' το ένα στο άλλο. Ο διάσημος φυσιοδίφης της Ανα-γεννήσεως Μαλνίγκι διδασκε τους μαθητές του ότι τα φυτά σχηματί-ζουν και διχώνουν τη γύρη τους για... να καθαρίσουν έτσι το χυμό τους! Πρώτος ο Γερμανός πάστορ Σπρένγκελ παρατήρησε, το 1793, ό-τι τα έντομα μεταφέρουν τη γύρη από λουλούδι σε λουλούδι. Διέθετε δε τόσες ώρες για να παρακολου-θού αυτό το (μικρό θαύμα του Θεού) και να μελετά τα λουλούδια και τις μελισσές, ώστε παραμελούσε τα εκ-κλησιαστικά του καθήκοντα, ως ό-του οι ένοριτες του βαρέθηκαν και τον αντικατέστησαν με άλλον πά-στορα! Κανείς επιστήμων της έπο-χής του δεν έδωσε σημασία στις εργασίες του. Έζηντα όμως χρόνια αργότερα, ο διάσημος Δαρβίνος τις τραβήξε απ' την αφάνεια και τις συνεδύσε με τις δικές του, για να βγάλει τα πολύτιμα συμπεράσματά του.

Όρισμένα είδη γύρεως προκα-λούν σε ευπαθείς οργανισμούς μία περίεργη άρρωστική, που λέγεται «πολλίνωση» κι' εκδηλώνεται με δυνατό πυρετό.

ΝΤΟΝΑΛΤ ΠΗΤΤΙ

Λάδι κι' αλεύρι από ρέγγες

Το φάρμακο της ρέγκας έχει ξανα-χίσει, με τον προπολεμικό ρυθμό του. Άλλοτε, οι φαρμάδες πετούσαν στη θάλασσα τις πλεονάζουσες ρέγγες που δεν εύρισκαν αγοραστή. Τώρα όμως οι Άγγλοι δεν είναι πιά διατεθειμένοι για τέτοιες σπατάλες. Θα κατεργάζονται λοιπόν βιομηχα-νικά αυτό το πλεόνασμα, ελπίζουν δε ότι θα τους αποδόσει 60 τόνους λάδι το έτος και 120 τόνους αλεύ-ρι κτηνοτροφικό. Ωστόσο μερικοί ά-πισιοδοί φρονούν ότι τα έξοδα της κατεργασίας θα είναι μεγαλεί-τερα απ' την αξία των προϊόντων...

Ο ΖΩΡΖ ΓΚΕΤΑΡΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
Ο Έλλην κινηματογραφικός άστρο και τραγουδιστής Ζώρζ Γκεταρύ (Γεώργιος Λάμπρος) φωτογραφούμενος ά-μέσως μετά την άφιξή του στο άεροδρόμιο. Τη φωτο-γραφία αυτή ο δημοφιλής και διεθνούς έμφης καλλιτέ-χνης την έχρισε στο «Θησαυρό» με την ίδιοχηρη άφι-ερών: «Για τον «Θησαυρό» και για τους συμπαθείς άνα-γνώστες του. Ζώρζ Γκεταρύ».

Αθηναϊκά επίκαιρα

Νέοι περιορισμοί

Το φαινόμενο έτοτο μιάν εξήγησι δεν έχει, μα παράλληλα βεβαίως έχει γίνει φανερό, ότι όσο, φίλτατοι μου, περισσότερο θα βρέχη, τόσο πιο πολύ κι' η Ούλεν θα μάς κόβη το νερό.

★
Μα γιατί της επιτρέπουν τόσο να μάς ζελιώνη; Πρέπει να το καταλάβουν οι άρμόδιοι, θαρρώ, πως το ζήτημα έτοτο δικώς άλλο δεν σκώνει περισσότερο... νερό!

Οι 12.000 λίρες

Μ' ένα σχέδιο σπουδαίο και αστανικό και πλήρες και με μία μαεστρία θαυμασία και μεγάλη τσέπως ο Γεωργιάδης δώδεκα χιλιάδες λίρες κι' από δώδε παν κι' οι άλλοι.

★
Τώρα ψάχνουν να τον βρουν. Μα σαφώς τους έ-
πως άδικώς κοπιάζουν για να θρουν τον λωποδύτη.
«Αχ! μωρέ αυτές τις λίρες άς τις βρoutα να ενώ
κι' αν θα μ' εύρισκαν κι' έμένα, άς μου τρύπαγαν
(τη μύτη).

Ο δέκατος τρίτος

Δέν του φτάνουν οι σκοτούρες και οι δώδεκα μι-
αλλά κάθε υπάλληλός μας άξιώνει στη στίγμη
και μισθού δεκάτο του τοίτου
να του κάνουν πληρωμή.

★
Θέλει να τον πληρωθί
και απ' τις επίχειρήσεις και από τα μαγαζιά
και δεν έχει φορηθή
... έβραϊκος ο πόντος μην του φέρη γρουσουζιά!
«Κατ' άρέσκειαν»

★
Το εδάλλω' έπιόμως κάποιος βιολόγος ξένος
πως ο άνθρωπος στο μέλλον θα μπορεί να καθορίση
κατ' άρεσκειαν το γένος
του παιδιού που θα γεννήση.

★
Κι' έτσι οίγουρα θα λείψη προσεχώς μία στενοχωρία
και θ' αλλάζον στο ζωής μας οι τρισάθλιες συν-
(θήκες),
γιατί όλ' οι πατεράδες θα γεννούν μόνον αγόρια
κι' οι ταλαίπωροι, επί τέλους, θα γλυτώσουν απ'
(τις προίκες)
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η (Πομπή του 'Αχέροντα) με τις διδες Θεοδώρα Βλαστού, Μίρκα Στρατηγούπουλου, Καίτη Ευσταθιά-
δου, Έλενα Πετράκη, Τάσσια Ρόγγα, 'Ηρώ Βαζά-
κα, Χρύσα Θαλασσινού, Κλεοπάτρα Καζάση και 'Αν-
θούλα Γιαννάρη στην παράστασι του χορευτικού
'Ομίλου της Σχολής Νικολά που βίδαται την προσε-
χή Κυριακήν, 10.45 π.μ. στο κινηματοθέατρον
'ΠΑΛΛΑΣ».

«Η Έθελιν Κέυς φημιζέται για τα πλαστικά πόδια της»

Οι γυναικοί άμοι

ΕΝΑΣ από τους γνωστούς ειδικούς στα ζητήματα της καλλονής των «αστέρων», ο Ρόμπερτ Θέργκουσον, έδηλωσε εσχάτως ότι ένας άδρας ρωμαντισμού πνέει τον τελευταίο καιρό στο Χόλλυγουντ.

Οι «βεντέτες» δηλαδή βορέθηκαν να επιδεικνύουν διαρκώς τα πόδια τους. Σήμερα τους άρεσουν οι παλές ρωμαντικές τουαλέτες που αφήνουν γυμνούς τους ώμους και την πλάτη και που αντίθετως σκεπάζουν ως τους αστραγάλους τα πόδια τους.

«Αυτό είναι τώρα το νέο «σέξ-άππλ», ανσφέρει ο ειδικός Θέργκουσον, που ενθουσιάζει τους Αμερικανούς. Όμορφα γυναικεία πόδια βλέπει κανείς παντού, αλλά πολύ σπανίως μπορεί να θαυμάσει ομορφους γυναικείους ώμους τελείως γυμνούς, που αποκαλύπτουν με μια παράξενη γοητεία ένα πλαστικό σώμα. Μόνο σε μεγάλες επίσημες δεξιώσεις και σε απλούς για τους πολλούς αριστοκρατικά νυχτερινά κέντρα μερικές βαδύ-πλουτες γυναίκες παρουσιάζονται με ταλπηρές εξώμες αμφιέσεις. Η επιτυχία τους είναι πάντα θριαμβευτική και γι' αυτό οι ασκίδες θέλησαν οι «βεντέτες» να λαοσάουν ένα νέο είδος «σέξ-άππλ»...»

Πρώτη η Έθελιν Κέυς, που έχει τα «ωραιότερα πόδια» του Χόλλυγουντ, παρουσιάστηκε σε μια μεγάλη «πρεμιέρα» της φιλοσοφίας με τόσο γυμνούς ώμους, που προκάλεσε σκάνδαλο! Το υπερβολικά τολμηρό «ντεκολτέ» της σχολιάστηκε από τις εφημερίδες, αλλά η χαριτωμένη «σάρα» δεν ανησυχούσε διόλου. «Υστερ' από λίγες ημέρες πήγε σε μια κομική συνέντευξη με ακόμη τολμηρότερο ντεκολτέ! Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν η μόνη που έσκανδαλίζει τους άνδρες. Δύο άλλες («νόσορες»), η Άννυ Σέρνταν και η Μάρων Όχαρά έπεδεικνυν με υπερφάνεια τους δολογμνούς ώμους τους! Έτσι, το νέο «σέξ-άππλ» καθιερώθηκε με τον πιο πανηγυρικό τρόπο.

Οι περισσότερες «σάρα» ενδιαφέρονται σήμερα περισσότερο για την ομορφιά των ωμών και της πλάτης των, παρά για την καλλονή των ποδιών τους, που ήταν μέχρι τώρα η μεγαλύτερη τους φροντίδα. Η Λέσλι Μπρούκς, που άνηκε στις καινούριες «βεντέτες», έδηλωσε πρό ημερών σ' ένα Αμερικανό δημοσιογράφο τα εξής:

«Το νέο «σέξ-άππλ» έχει ένθονοιά.

«Η μεγάλη «σάρα» Μάρων Όχαρά

σεί δλο τον ωραιόκοσμο του Χόλλυγουντ. «Όσο για μένα βρίσκω ότι μια γυναίκα με γυμνούς ώμους σσννευει περισσότερο τους άνδρες, γιατί τους προσφέρει κάτι καινούργιο που τους εκπλήσσει και τους γοητεύει! Άλλοτε, τα παλιά χρόνια, η μόδα αυτή του νέου «σέξ-άππλ» επικρατούσε σ' όλη την Ευρώπη. Οι γυναίκες δεν τολμούσαν να δείξουν τους αστραγάλους τους, αλλά δεν διατάζαν να παρουσιάζωνται με τόσο τολμηρά «ντεκολτέ» που σήμερα θα έθεωρούντο ως σκανδαλώδη και προκλητικά μέχρι υπερβολής!

«Βέβαια δεν πρόκειται να φθάσω ως εκεί, έχωμε όμως πάρει την απόφαση να δείχνω με τους ώμους μες γυμνούς με χάρη και με... μέτρο. Κι' έτσι τη γυναίκα όπ

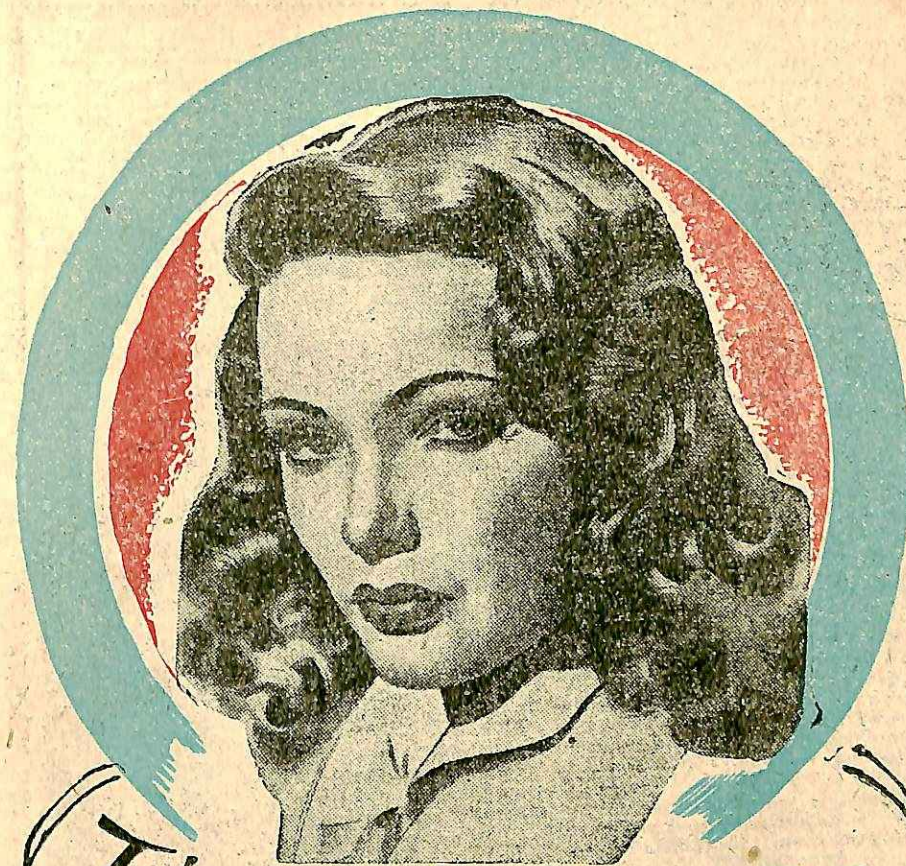
«Η «γόησσα» Άν Σέρνταν

η νέα αυτή μόδα κολακεύει εξαιρετικά τις γυναίκες...»

Κι' άλλες σάρα μίλησαν γι' αυτό το ζήτημα, που έχει γίνει το θέμα της ημέρας στην Αμερική και σχολιάζεται απ' όλες τις εφημερίδες. Το περιεργό μάλιστα είναι ότι δεν προκάλεσε καμμία αντίρρηση και καμμία πελεμική.

«Βρισκόμαστε μπροστά σε μια καινούργια ανηθολογία της γυναικείας ομορφιάς, κατ'αλήθεια ο Ρόμπερτ Θέργκουσον. Με όλους γυμνούς ώμους οι γυναίκες μας φαίνονται διαφορετικές και μες έλκυουν περισσότερο. Μας προσφέρουν κάτι καινούργιο. Τα πλαστικά πόδια, όσο ωραία και αν είναι άρχισαν πια να μας αφήνουν αδιάφορους!»

Π. ΡΙΤΣ

Τα φορέματα της ΤΖΙΝ ΤΙΡΝΕΥ

«Η παρόξνη τέχνη μιας «σάρα»

Η ΤΖΙΝ ΤΙΡΝΕΥ είναι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του Χόλλυγουντ! Τη ζηλεύουν όλοι οι «αστέρες» γιατί έχει τα ωραιότερα και τα πιο πρωτότυπα φο-

«Η Τζίν Τίρνεϋ μ' ένα κομψό επανώφρι και καπέλλο από το ίδιο ύφασμα»

«Η «τυχερή» Τζίν με μια υπέροχη βραδυή τουαλέτα»

ρέματα του κόσμου. Ο συζυγάς της, Ρώσος κομης Κασσίνι είναι ένας από τους διασημότερους ρώτες γυναικείων φορεμάτων της Αμερικής. Με άλλα λόγια, η Τζίν Τίρνεϋ είναι το «μανέκε»

του άνδρός της! Ο κόμης Κασσίνι σχεδιάζει υπέροχα φιογουνία που μόλις εκτελεσθούν, φορούνται αμέσως για πρώτη φορά από την μεγάλη βεντέτα. Τα ίδια τυχά δεν την έχει καμμία άλλη «σάρα» στο Χόλλυγουντ!...

«Άλλωστε, τα ωραία φορέματα με βοήθησαν να κάνω την τύχη μου στον κινηματογράφο, μάς εκμυστηρεύεται η ίδια. Έδω κι' έννεα χρόνια είχα επισκεφθ' με τον πατέρα μου τα κινηματογραφικά στούντιο. Ήμουν τότε 16 χρόνων και δεν συλλογίζομουν διόλου τον κινηματογράφο. Αγαπούσα τα σπορ και το μόνο που επιθυμούσα ήταν να γίνω πρωταθλήτρια στις χιονοδρομίες. Την ημέρα λοιπόν εκείνη φορούσα ένα κόκκινο φόρεμα γαριβρισμένο με άσπρα έντελθας κι' ένα μεγάλο ψάθινο καπέλλο. Η εμφάνισή μου έκανε εντύπωση σε όλους. Στο πρώτο στούντιο, ο διευθυντής με κύταξε εκπληκτός και με ρώτησε δειλά: «Δεν θα θέλατε να παίξετε στον κινηματογράφο;» Στο δεύτερο στούντιο, η ίδια περιπέτεια. Τέλος, στο στούντιο της Γουώρνερ με πλησίασε ένας σκηνοθέτης και χωρίς πολλές διατυπώσεις μου ζήτησε να μου «γυρίση» μια δοκιμαστική ταινία!...

«Υστερ' από λίγες εβδομάδες έφτασε στο ξενοδοχείο που μέναμε μια επιστολή από το στούντιο. Μου έπρότειναν ένα συμβόλαιο με 125 δολάρια την εβδομάδα... Η κορά μου ήταν απεριγράπτη, αλλά ο πατέρας μου βόηκε μικρό αυτό το μισθό.

«—Δείξε πρώτα ότι είσαι καλή ηθοποιός του θεάτρου, μου είπε, κι' ύστερα θα σε αφήσω να πας στο Χόλλυγουντ!...

«Κι' έτσι, αναγκάστηκα να δοκιμασώ την τύχη μου στο θέατρο, όπου πάλι έκανα εντύπωση από την πρώτη στιγμή με τα κομψά φορέματά μου. Έπειτα λοιπόν λίγο καιρό στο θέατρο, όταν ξαφνικά έλαβα ένα δεύτερο γράμμα από το Χόλλυγουντ. «Η «Κολούμπια» μου πρότεινε 350 δολάρια την εβδομάδα και 500 δολάρια, ύστερ' από το πρώτο μου φίλμ. Ο πατέρας μου, φυσικά, δεν έφερε τώρα καμμία αντίρρηση, κι' έτσι ήρθα στο Χόλλυγουντ κι' έγινε «αστέρας»...»

«Όσο για το γάμο μου με τον κόμτη Κασσίνι, ήταν μία άλλη παράξενη τύχη μου. Τον έρωτεύθηκα χωρίς να ξέρω ότι είναι ο διασημότερος σχεδιαστής φιογουνίων για γυναικεία φορέματα! Τον γνώρισα μία ημέρα στη θλωρίδα, όπου είχε πάει «Ινκόννιτο», για να ξεκουρασθ' από την υπερβολική δουλειά του. Οι ευ-

«Η διάσημη «σάρα» μ' ένα χαριτωμένο απογευματινό φόρεμα»

γενικοί τρόποι του με γοητεύσαν και ύστερ' από λίγες ημέρες αποφασίσαμε να παντρευτούμε. Και μόνο όταν γυρίσαμε μαζί στο Χόλλυγουντ έμαθα ποιος ήταν... Η Τζίν Τίρνεϋ, όπως βλέπετε, κρατάει την τύχη της στον κινηματογράφο στα ωραία και κομψά φορέματά της. Κι' ήταν φαίνεται γραφτό να παντρευθ' αργότερα έναν από τους διασημότερους ρώτες της Αμερικής και να γίνει το «μανέκε» του!...

Α. ΠΕΤΕΡΣΟΝ

'Η έτοιμοθάνατη

«'Η Κλειώ γονάτισε κάτω από το εικονοστάσι, σήκωσε τα χέρια της ψηλά και φώναξε απελπισμένα, τρεμάμενα, πνιγμένη από τους λυγμούς στην Παναγία:

— Πάρθένα μου, μη μού πάρεις το παιδί μου, τον άνδρα μου, τη μικρή μου Ρίτα, μην αφήσεις το Χάρο το σκληρό κι' άπονο να θερίσει το λουλούδι μου, τη χαρά και το φως του σπιτιού μου!... Παναγία Πάρθένα μου, λυπήσου με την άμοιρη!... Ρήμαζε το σπίτι μου, μου πήρε ο θάνατος τον άνδρα μου και το γυιό μου, το λεβέντι μου. Μονάχα η Ρίτα μου μούμεινε. Έλεος Δέσποινα μου!... Σώσε τη Ρίτα μου, γλύτωσε την κορούλα μου απ' το Χάρο το δρεπάνι και τάμα βαρύ σου δάνω, στη χάρη σου να την αφιερώσω, καλόγερνα να γίνω σε μοναστήρι να κλειστώ και να σε λατρεύω ο' δλη της τη ζωή!...

Σταυροκοπήθηκε ύστερα η άμοιρη, η χαροκαμένη η μάνα και πλησίασε στο κρεβάτι που χοροπάλευε η μονακριβή της κόρη, η Ρίτα της, όφτα χρόνων άγγελουδι.

Κακόμοιρο παιδί!... Τό είχε λυώσει ο πυρετός. Άπαν πιά μια φούχτα κόκκαλα!... Χλωμό σαν λευκονοί!... Τα γλυκά ματάκια του σφαλιστά. Μόλις έθγαινε η δύσκολη αναπνοή του απ' τα ώχρα του χείλη.

Ο γιατρός είχε άπελπιση.

— Κουράγιο, κυρία Κλειώ, είχε πη λίγη ώρα πριν στην πονεμένη υπέρτα. Ο θεός είναι μεγάλος!

Η άμοιρη μάνα λαχτάρισε.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Έλεος, γιατρέ μου!... Σώσε την κορούλα μου, το σπλάχνο μου!...

Ο γιατρός έσκυψε σιωπηλός το κεφάλι του. Τί μπορούσε να πη, τί μπορούσε να κάμη; Είπε περιπίσσει που η έπιστήμη υποφέρει μπροστά στο μοιραίο, το αναπόφευκτο. Βγάζει ο θάνατος νικητής κι' ο άρρωστος πεθαίνει!

Η Κλειώ κατάλαβε τί έσήμαιναν τα λόγια τού γιατρού. Πιο πολύ από τα λόγια της μίλησε άλλωστε η σιωπή του. Κι' όταν αυτός έφυγε για να μην ξαναέρη ίσως, γονάτισε και προσευχήθηκε κι' έταξε την κόρη της στην Μεγαλόχαρη.

Κι' η Παναγία η Δέσποινα πούσε κι' αυτή υπέρτα και νοιώθει θαθεία τόν πόνο της μάνας, η Παναγία η Μεγαλόχαρη άκουσε τα λόγια της κι' έκανε το θαύμα της.

Τό ίδιο βράδυ η κατάστασις της μικρής άρρωστης βελτιώθηκε ξαφνικά. Τίς έπεσε ο πυρετός, χαμογέλασαν τ' άχνα της χείλη και σιγανοψιθύρισαν:

— Μαμά... δεν πονώ πιά! Μια πανωράια κυρία ήρθε σ' όνειρό μου, μέσα σ' ένα χρυσαφένιο ούννεφο, μ' άγγιξε με το χέρι της στο μέτωπο κι' έννοιωσα τόσο ανακούφιση! Είμαι καλά, μονούλα!...

Τρελλή από χαρά η Κλειώ φίλει την κορούλα της και κλαίει. Έξαλλη από χαρά γονατίζει μπρός στο εικονοστάσι και εύχарιστεί τη Μεγαλόχαρη:

— Εύχαριστώ, Μπτέρα του Χριστού!... Είπε δική σου πιά η Ρίτα μου!...

Περνοούν οι μέρες. Και κάθε μέρα που περνά άνθλζει τριαντάφυλλα σ' ός μι κρής τα μάγουλα.

Πέρασε πιά κάθε κίνδυνο.

Ο γιατρός άπορεί και εξίσταται.

— Αυτό είναι ένα άληθινό θαύμα! μουρμουρίζει.

— Θαύμα σωστό, γιατρέ μου, καλά τ' είπες! το φωνάζει η κ. Κλειώ. Η Παναγία!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ναγία μούσωσε την κόρη μου!...

Πάνω στις σαράντα μέρες η Ρίτα σκώθηκε απ' το κρεβάτι της. Κι' η μάνα της, πιστή στο τάξιό της, την έντυσε από μαύρα. Μαύρο φόρεμα από πάνω ως κάτω, στους αστραγάλους, ράσο σωστό, κι' ένα χρυσό σταυρό στο λαιμό.

— Ανήκεις πιά στην Παναγία τη Δέσποινα, λέει στην κόρη της. Αυτή σε γλύτωσε απ' το θάνατο.

Κι' η μικρούλα το χώνεψε πιά αυτό. Είπε ταμένη στη Μεγαλόχαρη, θα γινή καλόγερνα, την τραβεί πιά η εκκλησία, άποφενγει τις χαρές του κόσμου.

Και περνούν τα χρόνια, και μεγαλώνει ο πόθος τού μοναστηριού στην άθωο καρδιά της.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Μπορείτε να είσατε ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΦΙΛΗ;

Πώς θα το εξακριβώσετε

Ρωτήσατε ποτέ τον εαυτό σας αν είσατε καινούμενη για να είσατε μια καλή φίλη; Γιατί, για να έχετε ειλικρινείς και άληθινούς φίλους και φίλες, πρέπει να είσατε και σεις μια καλή φίλη γι' αυτούς ή γι' αυτές. Διαφορετικά, όλοι θα σας άποφεύγουν και θα είσατε πάντα μόνη.

Ας άσώσουμε όμως τους φίλους. Τα όρια της φιλίας μεταξύ μιας γυναίκας και ενός άνδρος είναι πολύ άκαθορίστα. Γι' αυτό είναι προτιμώτερο να περιορίσουμε στις γυναίκες μόνο. Έχετε, λοιπόν, τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά που θα σας εξασφαλίσουν τη φιλία και την άγάπη των γυναικών:

Για να το εξακριβώσετε, πρέπει να απαντήσετε με ειλικρίνεια στις κατωτέρω ερωτήσεις:

1. Ξεκινάτε να τηρείτε μ' άπόλυτη άκρίβεια τις υποσχέσεις που δίδετε;

2. Ζηλεύετε εκείνες από τις νυνστές σας που είναι ώραιες και έξυπνες;

3. Άποφεύγετε τις φίλες σας που παντρούθηκαν, γιατί θρονείτε την ευτυχία τους;

4. Έκνευρίζεσθε όταν γάνετε στο παιχνίδι;

5. Άποφεύγετε από μοχθηρία να δώσετε μια ειλικρινή συμβουλή σε μια φίλη σας, που ένοχεται να σας εκμυστηρευθή μια αισθησιακή της περιπέτεια;

6. Αισθανόσαστε την έπιθυμία να κακολογήσετε τις φίλες σας που είναι κομψές ή που έχουν πολλές κατακτήσεις;

7. Στις συναναστροφές σας, διακόπτετε συχνά τις φίλες σας, για να έχετε την ευναοίστησι να μιλάτε μόνο σείς;

8. Μιλάτε διαρκώς για τις έπιτυχίες σας, για τα πλούτη σας, για τα προτερήματά σας;

9. Ξεχωρίζετε πάντα άνάμεσα στις φίλες σας όχι την ειλικρινήσση, αλλά εκείνη που είναι πρόθυμη να κουτσουπλέψει τις άλλες μαζί σας;

10. Ξεκινάτε όλοτελα τις φίλες σας, όταν συυδη ν' άρρωστήσουν;

11. Ξεκινάτε ν' άπαντάτε στα ρόαματά που παίονε από τις φίλες σας;

12. Δυσχερατείσθε όταν οι φίλες σας έοχουνται άπροσδόκητα στο σπίτι σας;

Για κάθε ερώτησι που θ' άπαντήσετε «ναί», θα σημειώσετε 0.

Για κάθε ερώτησι που θ' άπαντήσετε «όχι», θα σημειώσετε 4.

Θα σημειώσετε επίσης 1, όταν η άπάντησί σας είναι άαρεκτά συχνά». 2, όταν είναι «συννά» και 3, όταν είναι «σπάνια».

Αν τó σύνολο των βαθμών που θα συγκεντρώσετε μ' αυτό τον τρόπο έλγουν τους 40, αυτό σημαίνει ότι υποοείτε να είσατε μια καλή φίλη.

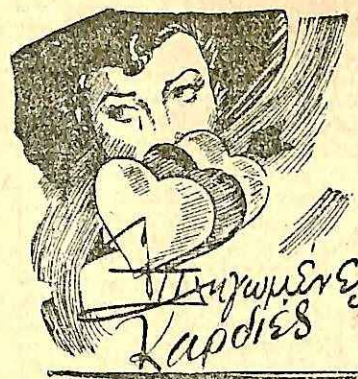
Αν είναι μόνο 25—30, αυτό σημαίνει ότι η ειλικρίνειά σας είναι άμφισβητήσιμη και ότι πρέπει να προσέχετε.

Αν, τέλος, δεν κατορθώσετε να συγκεντρώσετε τη βάση των 25 βαθμών, θα έδητε πολύ νωγγοσα το κενό να σηματοποιείται γύρω σας, γιατί οι φίλες σας θα σας άποφεύγουν και δεν θα σας έχουν έμπιστοσύνη.

♦♦

Ένα σπίτι κάθε 2 λεπτά

Τό πρόγραμμα της άγγλικής κυβερνήσεως προβλέπει την κατασκευή 54.000 σπιτιών από άλουμίνιο μέχρι τού προσεχούς Ιουνίου. Η τυποποίηση της κατασκευής των υπολογίζεται ότι θα έπιτρέψη συντομώτατα την παραγωγή ενός τέτοιου σπιτιού κάθε δύο λεπτά! Τό στήσιμό των γίνεται σε διάστημα μικρότερο της ώρας.

Άγάπη που φέρνει ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Η άγνη και άτυχη άγάπη της Βικτωρίας — η Τόλλα, όπως την έλεγαν καϊδευτικά — Σαβορέλλι ένεπνευσε πολλούς ποιητές και συγγραφείς και πολλά χρόνια μετά το θάνατό της οι νέες της Ρώμης πνιγναιαν λουλούδια στον τάφο της κι' άρχιζαν τις προσευχές τους με τα λόγια:

«Άγια Τόλλα, παρθένος και μάστις, πρόσθευε υπέρ ημών.»

Η Τόλλα είχε γεννηθή τó 1816 στη Λούκκα κι' ήταν δέκα όγτώ χρόνων, όταν ο πατέρας της ο κύριος Τζιάκουμο Σαβορέλλι, την παρουσίασε στους κοσμικούς κύκλους της Ρώμης.

Ήταν ψηλή και λεπτή και τα χαρακτηριστικά τού προσώπου της είχαν κάτι τó αέλιο και τó αίσθηρο. Ένα άγγελικό χαμόγελο συμπλήρωνε τη γοητεία της.

Η ευάσνησις της έκανε σ' όλους έντύπωση και πολλοί ήταν εκείνοι τού της πρόσφεραν τόν έρωτά τους. Μά η καρδιά της Τόλλα γτύπησε μόνο στα γλυκά και τρυφερά λόγια τού πρίγκηπα Ντουένικο Ντόρια, που ήταν ο έπιφανέστερος και ο κομψότερος από τους θαυμαστές της.

Την είχε ακολουθήσει ένα από, γεύμα τού πνιγναιε στην εκκλησία τού Αγίου Πέτρου για τόν έσπερινό κι' έκει, μέσα στο ύποβλητικό μισοσκόταδο που άπλωνόταν όλόγυρα, της είχε μιλήσει για την άγάπη του.

— Αν σας έδιναν την καρδιά μου, άπάντησε η Τόλλα, δεν θα υπορούσα να την πάρω ποτέ πίσω. Θάσαστε σε θέσι να την κρατήσετε;

— Για πάντα, έπλεν ο Ντουένικο.

— Και δεν θα μετανοιώσετε ποτέ; Ποτέ!

— Μάθετε, λοιπόν, έπλεν η Τόλλα, πως σας άγαπά από την πρώτη στιγμή, που σας είδα, πάνε όγτώ μήνες από τότε και πως θα σας άγαπούσα πάντα, άκούη κι' αν δεν έπρόκειτο να μ' άγαπήσετε ποτέ.

Έτσι, άρχισε το ειδυλλίό τους. Έπειτα από κάμποσον καιρό, ο Ντουένικο έστειλε έναν ύπατοίδη από την άκολουθία του στον κύριον Σαβορέλλι, για να τού ζητήσει την κόρη του σε γάμο.

Δεν είχε πη τίποτε για την πρότασι αυτή στην Τόλλα κι' όταν έκείνη την έμαθε από τόν πατέρα της, η καρδιά της πλημμύρισε από γοάρι.

Οι άρραβώνες των δύο νέων έγιναν σε λίγο. Άλλά χωρίς έπιστησιότητα.

Γιατί οι Ντόρια, περφόανοι και άλαζονικοί όπως ήταν, περιφρονούσαν τους Σαβορέλλι, που η οικογένειά τους δεν είχε τους ίδιους τίτλους ευγενείας με τη δική τους.

Ο καρδινάλιος Ντόρια έλεγε μάλιστα σ' όλους όσους τόν ρωτούσαν πως οι άρραβώνες αυτοί άποτελούσαν μια τρέλεια τού Ντουένικο και πως γρήγορα θα θεραπευόταν απ' αυτή.

Ήξερε, άλλωστε, ποιά ήταν τó καταλλήλοτερο φάρμακο γι' αυτό. Ο Ντουένικο ήταν συνθησιμένος να ζή για ζωή πολύ σπάταλη. Άλλά, έαφικά, οι έπιχορηγήσεις που έπαινον από την οικογένειά του άοχισαν να έλαττώνωνται και μια μέρα σταμάτησαν όλοτελα.

Έπεσε τότε στα γέδια τών τοκογλύφων και σε λίγο ήταν κατάνωρος.

Η ζωή του έγινε απ' αυτή τη στιγμή μαρτυρική. Οι δανειστές του, υποκινούμενοι, κρούα από τó θέιο του, δεν τόν άφηναν να ήσυχάση καθόλου και τόν άπειλούσαν πως θα τόν πνιγναιαν στα δικαστήρια.

Έτσι, μια μέρα, άναγκάστηκε να φύγει από τη Ρώμη.

Είχε βοή μια δικαιολογία γι' αυτή την άναχώρησι στο ότι την έποη έκείνη έπρόκειτο να γίνουν στο Λουδίνον οι γάμοι τού μεγαλύτερου άδελφού του με την κόρη τού λόρδου Σέρβιμπουργκ.

Η Τόλλα πνιγε τότε στη γυναικεία μονή τού Αγίου Άντωνίου, όπου ήταν άποφασισμένη να μείνη ως πού να νυοίση ο μηιστήρας της.

Τα ρόαματά τού Ντουένικο στη λατομική μονή τού ήταν στην άγνη γεμάτα από άγάπη και τρυφερότητα. Άλλά, σιγά-σιγά, έγιναν όλοτελα τυπικά και μια μέρα η Τόλλα έλαβε ένα ρόαμα τού μηιστήρος της στο όποιο της έγραψε:

«Οι δικοί μου δεν θέλουν ν' άκούσουν να γίνεται λόγος για τó γάμο μας. Είμαι ύποπτεωμένος να σεβαστώ τη θέλησι της οικογενείας μου. Σ' αυτήν όφείλω τó πνύ. Τό καλύτερο και για τους δύο μας είναι να σταματήσουμε ως εδώ.»

Τί είχε μεσολάδησει;

Περισσότερο κι' από τις πιέσεις τών δικών του, είχαν έπιδράσει στην άπόφασι αυτή τού Ντουένικο η νυνομία του με την κόρη ενός Άγγλου λόρδου, που την άγάπησε τó ίδιο παράφορα όσον είχαν άγαπήσει όλοτε και την Τόλλα και έπρόκειτο να την πανδρευθή σε λίγο.

Η δυστυχισμένη Τόλλα, μόλις έλαβε αυτή την έπιστολή, έπεσε σε μια θαθεία λύπη και άρχισε να σβύν ηνέρα με την ηνέρα. Δεν μιλούσε, δεν παρπονιόταν, δεν έκλαινε. Άλλά ήταν φανερό ότι η ζωή έφευγε σιγά-σιγά από πάνω της.

Τέλος, στις 17 Οκτωβρίου 1838, έσβυσεν ήρεμα, χωρίς οι γιατροί να μπορέσουν να της δώσουν καμιά βοήθεια.

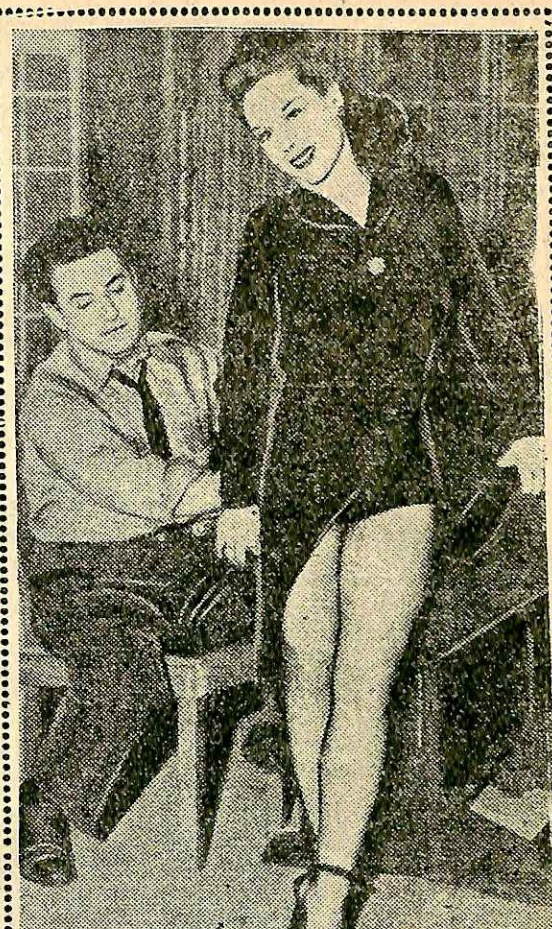
Ήταν τότε είκοσι δύο χρόνων, πάνω στην άνησι τις ευφορίας της. Η κηδεία της ήταν μια άληθινή άποθέωσις. Χιλιάδες λαού την παρκολούθησαν και ήταν τόση η καταφορά έναυτίον τών Ντόρια, που οι τελευταίοι άναγκάστηκαν ν' άπομακρυνθούν για πολλά χρόνια από τη Ρώμη.

Ο τάφος της Τόλλα έγινε κατόπιν τόπος προσκυνήματος για όλες τις έωστευμένες καρδιές. Σωρα από νωπά και ευδιδαστά λουλούδια σκέπαζαν την τελευταία κατοικία της γυναίκας που άγάπησε πολύ και πέθανε από άγάπη.

♦♦

Η χειροθευίδα των γκάγκστερς

Μεταξύ τών γκάγκστερς της Γλασκώδης και τών άστυνομικών υπάρχει μια σιωπηρή συμφωνία. Δεν όπλοφορούν ούτε οι πρώτοι ούτε οι δεύτεροι. Φυσικά, πρόκειται μόνο για πυροβόλα όπλα. Γιατί όλα τα άλλα έπιτρέπονται. Οι γκάγκστερς επνέονσαν, λοιπόν, τελευταία ένα είδος χειροθευίδας, που είναι εξαιρετικά άποτελεσματική. Στο έωστεικό αυτής της χειροθευίδας τοποθετούν μεταχειρισμένα ευασαόκια. Έτσι όταν... έκοήννεται, τα ευασαόκια πινάζονται με όρη και τραυματίζουν εκείνους που βρίσκονται όλόγυρα.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Η Άμερικανίδα χορεύτρια όλώρα Στιούαρτ είναι από τις λίγες γυναίκες στον κόσμο που έχουν τις περιφημες τρεις καμπύλες της κάλλονης στα πόδια τους. Η μια από τις καμπύλες αυτές σκαμνίζεται στο μπρό, πιδ πάνω από τó γόναστο, η άλλη κάτω από τó γόναστο και η τρίτη στα σφυρά. Η Στιούαρτ άσφάλισε τα πόδια της για 1.000.000 δολάρια!

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ - ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ!

Στο Σικάγο τó ξενοδοχείο είναι υπερπλήρη. Ένας έξυπνος λοιπόν έπιχειρηματίας μετέτρεψε ένα ατμόπλοιο σε πολυτελές ξενοδοχείο. Κι' ο κόσμος καταφεύγει σ' αυτό, εύχαριστήμενος που βρίσκει κρεβάτι για ύπνο.

Η Θεία Δίκη

Γελοιοποιώντας διήγημα

Με μία τελευταία προσπάθεια, ο νέος κυνηγός αγριοκάτσικων Ζάν Λεννέ σκαρφάλωσε στην κορφή του «Ασπρου Δοντιού», του ψηλού κι απόκρημνου βουνού. «Άφισε δίπλα του το τουφέκι του και κάθισε λίγο για ν' αναπνεύσει. Ξαφνικά άκουστηκε ένα ελαφρό σφύριγμα, κι' ο νέος ένοιωσε κάτι να του σφίγγει δυνατά τα χέρια και το στήθος, να τον τραβάει πάνω στο βράχο, ενώ το δπλο του, που τό είχε σπρώξει άθελα με το πόδι του, έπεφτε στον γκρεμό. Τόν είχε πιάσει με μία θηλεία κάποιος έχθρος του, κρυμμένος εκεί κοντά!

Πράγματι, ο άνθρωπος αυτός παρουσιάστηκε έμπρός του. Ήταν εύσωμος, με ρούχα βουνήσιου χωρικού και με το πρόσωπό του κρυμμένο πίσω από ένα μαντήλι με μεγάλα τετράγωνα. Κρατούσε στα χέρια του ένα άλλο σκονί, για νά του δέση προφανώς και τα πόδια. Βλέποντάς τον νά πλησιάζει, ο Λεννέ ετοιμάσθηκε για μία τελευταία

προσπάθεια. Καθώς ήταν δηλαδή πεσμένος ανάσκελα, στηρίχθηκε στην πλάτη του, σήκωσε τα πόδια ψηλά και τ'ά τινάξε με ορμή, για νά χτυπήσει στο στήθος το χωρικό με τις χοντρές άρβύλες του. Άλλά εκείνος φυλαγόταν. Πρόλαθε νά παραμερίσει και πέταξε το δεύτερο σκονί γύρω απ' τούς αστράγαλους του κυνηγού.

Τώρα ο Λεννέ ήταν δεμένος χειροπόδαρα, αλίκανος νά κινηθεί. «Μην πολεμάς άδίκως νά ξεφύγεις! τού είπε ο άγνωστος, με φωνή άλλοιωμένη για νά μην αναγνωρίζεται. Κάμε καλύτερα την προσευχή σου!

Τόν έφίμωσε και τόν έδεσε πάνω σ' ένα κατακόρυφο βράχο, που ύψωνόταν στο χείλος του γκρεμού σαν κορμός δένδρου.

— Έγώ δέν έχω τίποτα μαζί σου, πρόσθεσε. Με καλοπλήρωσε όμως κάποιος για νά σε ξεπαστρέσω. Θ' άφισα τώρα εδώ, στην κορφή του βράχου, δίπλα στο κεφάλι σου, αυτό το κουτάκι...

«Άκους ένα τικ - τάκ; Είναι μία βόμβα με ώρολογιακό μηχανισμό. Θά σκάσει σε μία ώρισιμένη ώρα, που δέν μου επιτρέπεται νά σοι τη φανερώσω, και θά σε κάνη κομμάτια. Έπειτα τά θρύνα θά φροντίσουν νά μην άφίσουν ούτε κοκκαλάκι σου... Τι δαίμονας ό έχθρός σου! Θέλει νά ύποφέρης, νά βασανιστής, έχοντας στ' αúτια σου αυτό τό καταραμένο τικ - τάκ, δίχως νά ξέρης πότε θά φτάση ή τελευταία σου στιγμή... Δέν φταίω εγώ! Δική του ήταν ή ιδέα, όχι δική μου. Με περιμένει τώρα κάτω στην κοιλάδα... και, την ώρισιμένη ώρα, θέλει ν' άκούση τό «μπούμ»!... Στάσου νά σοι πάρω τά χαρτιά σου, και τό πορτοφόλι σου, για κάθε ένδεχόμενο... Καί τώρα γειά σου! Νά με συγχωρήσ... και καλό ταξίδι στον άλλο κόσμο!

Ο Λεννέ έμεινε μόνος, δεμένος στην πέτρα. Τό σατανικό τικ - τάκ άκούγανταν δέκα πόντους μόνο μακριά απ' τό αúτι του... Περίμενε λίγο νά ήρεμήσουν τά νεύρα του κι' έπειτα έθαλε σ' έներγεια τό σχέδιό του. «Έτσι που ή-ταν φημιωμένος, τά χείλια του είχαν μείνει άνοιχτά και τό φίμωτρο άκούμπωσε στα μπροστινά του δόντια. Άρ-χισε νά τό δαγκάνη, νά τό κόβει... ένώ τό τικ - τάκ εξακολουθούσε δίπλα του κι' ή βόμβα μπορούσε νά έκραγι ή από στιγμή σέ στιγμή!

Τέλος, έλευθέρωσε τό στόμα του. Ένοιωσε τότε νά τόν έμψυχώνη μία γλυκειά έλπίδα.

— Μισέλι... μουρμούρισε. Τά δόντια του πονουσαν άνυπόφορα. Άλλά δέν μπορούσε νά ξεκουραστή. Έπρεπε νά κάνη γρήγορα, με την έλπίδα νά προλάβει την έκρηξη!... Έκοψε με τά δόντια του ένα λεπτό σκονί, που κρατούσε τό κεφάλι του κολλημένο στην πέτρα. Έθαλε έπειτα όλη του τη δύναμη, άνασηκώθηκε λίγο και, με μία κίνηση του κεφαλιού του προς τά πλάγια, πέταξε τη βόμβα πίσω απ' τό βράχο.

Δέν άκουγε πιά τό εφιαλτικό τικ - τάκ, που σήμαινε την προσέγγιση του θανάτου. Η έκρηξη δέν θά μπορούσε πιά νά τόν φτάσει. Δέν είχε όμως σωθή ακόμη...

Άφού ξεκουράστηκε, κατέστρωσε τό σχέδιό του πώς θάκοβε και τά άλλα δεσμά του, τριβοντάς τα σέ μία μυτερή προεξοχή του βράχου. Έργάστηκε για λίγο, μ' όλη την ένταση της θελήσεώς του. Έπειτα τόν κυρίευσε μία κούραση άκατανίκητη και λιποθύμησε...

Στην άρχή της κοιλάδος, ο Λεβέν, ό πλούσιος ιδιοκτήτης δασών και όρυχείων, περίμενε τόν άνθρωπό του.

— Τελείωσε; τόν ρώτησε με άγωνία, μόλις τόν είδε.

— Ναι, άφεντικό. Έγιναν όλα όπως με διατάξατε.

— Είναι 12 παρά 10', είπε ο Λεβέν κυττάζοντας τό ρολόι του. Τό μεσημέρι άκριβώς, θά σκάσει ή βόμβα.

«Μειναν κι' οι δύο απηλοίοι, με τό αúτι τους τεντωμένο. Σά 10 λεπτά πέρασαν... Άλλά δέν άκούστηκε καμμιό έκρηξη! Ο Λεβέν κύτταξε τό χωρικό.

— Κι' όμως τάκανα όλα έν τάξει, όπως με ώδηγήσατε!... τραύλισε εκείνος.

Πέρασαν μερικά λεπτά ακόμη, κι' έπειτα άντήχησε μία δυνατή έκρηξη.

— Είναι 12 και 5', είπε ο Λεβέν χαμογελώντας. Φαίνεται πως τό ρολόι της βόμβας καθυστέρησε 5 λεπτά. Τό παθαίνουν αυτό άκόμα και τά χρονόμε-

τρα άκριβείας!... Τώρα όμως τελείωσαν όλα.

Πληρώσε στον άνθρωπό του τη συμφωνημένη άμοιβή και πήγε έπειτα νά συναντήσει μία συντροφιά κυνηγών, με την όποία είχε περάσει όλο τό πρωί του, για νάχη ένα έξασφαλισμένο άλλοθι.

Ύρισε στην πόλι τό μεσημέρι και πέρασε έμπρός απ' τό σπίτι της Μισέλ, της ώραιότερης κοπέλλας του τόπου, που είχε περιφρονήσει τόν έρωτα του γέρου αυτού πλούσιου κι' είχε προτιμήσει τά νεϊδάτα και τη λεβεντιά του Λεννέ. Τη βρήκε στό μπαλκόνι της και τη χαιρέτησε, χαμογελώντας θριαμβευτικά. Είχε νικήσει, είχε έξοντώσει τόν αντίχρόλό του! Τώρα θά έπανελάμβανε τις προσπάθειές του και θά κατώρθωνε άσφαλώς νά κατακτήσει την άκατάδεχτη Μισέλ...

Ξαναπέρασε την άλλη μέρα, αλλά βρήκε τό σπίτι κλειστό. Κι' έμαθε με έκπληξη ότι ή Μισέλ είχε φύγει ξαφνικά τη νύχτα με τούς δικούς της, άγνωστον για πού. Μία άλλη είδησις ήρθε νά συμπληρώσει τη στενοχώρια του: Ο άνθρωπος που είχε κάμει τό έγκλημα για λογαριασμό του, είχε χαθή μυστηριωδώς. Δέν είχε γυρίσει στό σπίτι του, κι' οι δικιοί του τόν είχαν άναζητήσει μάταια παντού...

Ο Λεβέν καθόταν τώρα στα καρφιά. Δέν μπορούσε νά κλείσει μάτι, τη νύχτα εκείνη. Τόν βασάνιζαν μαύρα προαισθήματα... Έπρεπε νά πάη ό ίδιος στό «Άσπρο Δόντι», νά ιδεί, νά πεισθή!...

Ετοιμάσθηκε τό άλλο πρωί, απ' τά ξεμερώματα, για κυνήγι δήθεν. Πήρε μαζί του και τό μικρό του γιο Σάρλι, που έπέμενε νά τόν συνοδεύσει. Αίσθανόταν την άνάγκη μίας συντροφιάς...

«Έφτασαν κάτω απ' τό «Άσπρο Δόντι» προς τό μεσημέρι.

— Εσύ θά με περιμένεις εδώ, είπε ο Λεβέντ στο γιοί του.

Τό παιδί δέν πρόλαθε νά τόν ύπακούσει, γιατί άκούστηκε μία τρομακτική έκρηξη...

Δέν τά καταφέρνεις ακόμη νά σκαρφάλωσες στους βράχους... Δέν θ' άργήσω νά γυρίσω!

Σέ πέντε λεπτά, είχε άνεβή στην κορυφή. Άνατρίχιαζε στη σκέψη ότι θ' αντίκρυζε τό πτώμα του θύματός του, κατασπαργμένο απ' τά θρύνα... Δέν είδε όμως εκεί πάνω τίποτε άλλο από μερικά κομμάτια σκονιού!... ούτε τό παραμικρό ίχνος έκρηξης!

Είχε κατορθώσει λοιπόν νά ξεφύγει ο Λεννέ;... Αυτός είχε φυγαδεύσει την άρραβωνιαστική του, για νά την προφυλάξει απ' την πιθανή έκδίκησ του έχθρου του;... Κι' έπειτα θά είδοποιούσε την άστυνομία!...

Μιά έκρηξις άκούστηκε ξαφνικά. Ήταν ένα φουρνέλλο τών όρυχείων. Ο Λεβέν κύτταξε τό ρολόι του. 12 και 5'. Τώρα καταλάβαινε!... Η άλλη έκρηξη, που είχε άκούσει πρό δύο ήμερών, την ίδια ώρα, δέν ήταν της βόμβας, αλλά ενός φουρνέλλου και πάλι. Έπρεπε νά τό είχε σκεφθή, έφ' όσον ήξερε ότι οι εργάτες έθάζαν τά φουρνέλλα στό τέλος της μεσημερινής βάρδιας...

«Έτρεμε απ' τό φόβο του. Ήταν χαμένος!... Έξαφνα άκουσε τό γιοί του που τόν φώναζε από κάτω. Έσκυψε και τόν είδε νά κρατά ήνα μετάλλιο γυαλιστερό κουτί.

— Κύτταξε τι βρήκα, μπαμπά! τού φώναζε. Κάνει τικ - τάκ, σαν ρολόι...

Ο Λεβέν πάγωσε... Είχε άναγνωρίσει τη βόμβα, που έπρόκειτο νά σκοτώσει τό Λεννέ!

— Πετάξέ το, Σάρλι! σφύρισε. Πετάξέ τό άμέσως!... Μπορεί νά σκάσει! Είναι μία βόμβα!...

Άλλά δέν έπρόλαθε τό παιδί νά τόν ύπακούσει, γιατί άκούστηκε μία τρομακτική έκρηξις... Κι' ο Λεβέν, τρελλός απ' την άπελπισία,

πήδησε στό κενό και γκρεμίστηκε πάνω στο κατασπαργμένο πτώμα του γιου του...

Μισή ώρα άργότερα, έφτασαν οι χωροφύλακες που τόν άναζητούσαν. Ο Λεννέ που τούς όδηγούσε, κατάλαβε με μία ματιά τι είχε συμβεί, και τούς εξήγησε.

— Καθώς πέταξα με τό κεφάλι μου τη βόμβα, έπεσε από ψηλά και κρύφτηκε άμέσως στα χαμόκλαδα, έτσι που δέν μπόρεσα κατόπι νά τη βρώ, όσο κι' άν έψαξα. Φαίνεται ότι, με τό πέσιμο, έπαψε νά λειτουργή τό ρολόι της. Καί ξανάρχισε σήμερα, όταν τη βρήκε τό άτυχό παιδί και την κούνησε ίσως για νά ιδεί τι είχε μέσα. Καθώς την κρατούσε στα χέρια του, έσκασε... Άν είχα άργήσει προχθές λίγα λεπτά νά έλευθερώσω τό κεφάλι μου και νά την πετάξω στό γκρεμό, θά με είχε κάμει κομμάτια... Ήταν όμως γραφτό νά σκάσει έπειτα από δύο μέρες, για νά

τιμωρήσει τόν ένοχο με τό σκληρότερο τρόπο!... Η Θεία Δίκη!...

Αναστένανε και κυττάζοντας τά πτώματα συνέχισε:

— Κανένας δέν μπορεί νά άποφύγει τό πεπρωμένο του. Στήνεις παγίδα σ' έναν άνθρωπο, άνάβεις τη θρυαλίδα μίας ύπόνομου κάτω από τά πόδια του κι' όμως τό αποτέλεσμα είναι διαφορετικό, αντίθετο απ' ότι περιμένεις. Είμαστε νευρόσπαστα στα χέρια της Μοίρας, αυτό είναι όλο!...

A KANTOPIN

Ο πρωτοπόρος της ατομικής βόμβας

Ο Όττο Χαν άδρανεί

Τόν τελευταίο καιό, δέν ήξερε κανείς τί είχε άποφύγει ο δόκτορ Όττο Χαν. Είχε διαδοθή ότι ή Μεν. Βρετανία τού είχε άναθέσει σπουδαίες έρευνες γύρω απ' την ατομική ένεργεια. Τώρα λοιπόν ο Άγγλος βουλευτής Ρέιμουντ Μπλάκμπουρν άνεκάλυψε ότι ο γνωστός αυτός έπιστήμιων έξακολουθεί νά βοϊσκειται πάντοτε στο Γκέτιγκεν της Γερμανίας κι' ότι άδρανεί άναγκαστικά. Οι Άγγλοι δέν τού επιτρέπουν νά συνεχίσει τις έρευνές του, χωρίς την έγκοισι τού Συμμαχικού Συμβουλίου Έλέγγου. Στο Συμβούλιο όμως αυτό συμμετέχουν οι Ρώσοι, που δέν φαίνονται δόλου διατεθειμένοι νά άφίσουν τό Χαν νά ένοασθή...

Ο Όττο Χαν είνε ο Γερμανός έπιστήμιων, που έπέτυχε πρώτος τη διάσπασι τού ατόμου τού ούρανίου, στο «Ινστιτούτον Κάιζερ-Γουλιέλμου», τό έτος 1938. Ο Χίτλερ ύπερφανεύθηκε τόσο γι' αυτή τη γεωμανική άνακάλυψη, ώστε άφισε νά δημοσιευθούν όλες οι λεπτομέρειες τού πειράματος — πράγμα που έπέτρεψε στις άλλες χώρες ν' άκολουθήσουν τόν ίδιο δρόμο και νά δημιουργήσουν τέλος την ατομική βόμβα.

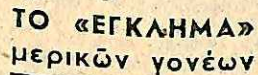
Όστόσο, ο Χαν δέν είχε κομμάτισή κανόλου, επί ναύσιου. Έχει έξακριβωθεί από αξιόπιστες μαρτυρίες Έβραίων συναδέλφων του, που τόν έγνωρίσαν επί πολλά χρόνια, ότι άποστρεφόμενος τούς πολιτικούς και τά έθνα τους,

Όπως άποκάλυψε ο ίδιος στον κ. Μπλάκμπουρν, δέν είνε αλήθεια ότι οι Γερμανοί έπέχειρισαν νά φτιάσουν ατομικές βόμβες, γιατί άπλούστατα τις θεωρούσαν άπραγματοποίητες. Οι έπιστήμιονες τού Ράιχ ήθελαν νά δημιουργήσουν μία ατομική «στήλη» για την παραγωγή ένεργείας. Για νά επιτύχουν δέ νά τούς χορηγηθούν τά απαιτούμενα σπάνια ύλικά, δήλωναν ότι επεδίωκαν ένα πολεμικό σκοπό: τη δημιουργία ενός ραδιενεργού ατμού με τομερά άποτελέσματα.

Πράγματι, οι ατομικές «στήλες» παράγουν τεράστιες ποσότητες ραδιενεργών ύποπροϊόντων. Άν οι ούσιες αυτές μετεβάλλοντο σέ λεπτό αέριο, θά κατέστρεφαν κάθε ζωντανό πλάσμα, άνθρωπου, ζώου, άκούμ και μικρόβιο, μέσα στην ακτίνα της δράσεώς τους. Δέν θά ύπήρχε δέ κανείς τρόπος άμύνης, δεδομένου ότι μπορεί κανείς ν' άναπνεί επί ώρες καταστροφτικούς ραδιενεργούς αέριους, χωρίς ν' άντισταθή τίποτε. Όταν έκδηλωθή ή ένεργεία τους, είνε πιά άσφαλ!

Αυτό τό τρομερό όπλο ύπονοεί ο Γάλλος καθηγητής Ζολιό-Κιουρί, όταν πρόσθελλε ότι είνε δυνατόν ν' άοχήσει ένας πόλεμος και νά συνεχισθή επί ένα χρονικό διάστημα, χωρίς τά θύματα της επιθέσεως νάχουν καταλάβει ακόμη τό παραμικρό.

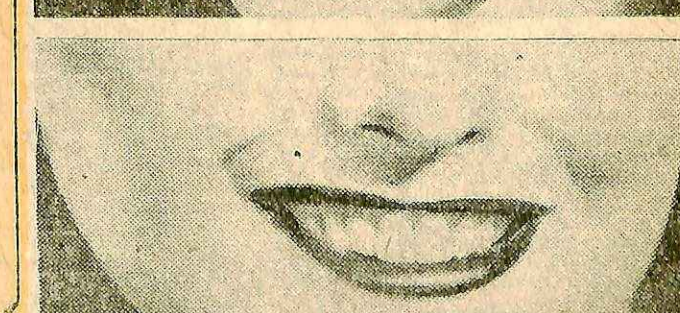
Η άνακάλυψη τού Χαν ώδήγησε έπίσης και δύο Γιαπωνέζους, τούς καθηγητές Νισίνα και Σαγκάρο, προς την κατασκευή της ατομικής βόμβας. Αυτό τουλάχιστον έξακρίβωσε ο Άμερικανός καθηγητής Κούιπτον, έπιστημονικός σύμβουλος τού στρατηγού Μάκ Άρθουρ. Φαίνεται όμως ότι οι δύο Γιαπωνέζοι έκαμαν σοβαρά σφάλματα στους ύπολογισμούς των κι' έτσι κατέληξαν στό συμπέρασμα ότι τό σχέδιό τους ήταν άπραγματοποίητο.

—Μ' εἶσ' ἂν θὰ τὴν πούμε ἀργότερα, τοῦ
 ἔπληυνε.

.....

ΕΙΣΕ ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΣΠΕΥΘΗΝΤΕΣ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΟΥΣ. Ἡ μάγισσα τοὺς ὁρῶν-
τά σπρώχνει στὸν ὄλεθρο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πολεμικό διήγημα

Δεκέμβριος. Τό χιόνι πέφτει πυκνό. Τό κούο είνε δυνατό. Οι Γάλλοι στρατιώτες τουτοούριζαν κάτω από τους μαυδύες τους, αν και είχαν ανώγει φωτιές σ' όλα τὰ σταυροδρόμια τής πόλεως Σαιντ-Λυάντ, τήν οποία κατείχε η δευτέρα ταξιαρχία του δου σώματος. Κανένας όμως δεν παραπονοιάταν. «Οι Γερμανοί είνε πολύ κοντά!» λέγανε, κι' αυτό έφτανε γιά νά στυλώση τή γενναία γαλλική καρδιά που τὰ άλλοεπαλλάγια άτυχήματα δεν είχαν άκόμα καταβάλει.

Μιά μούρα από 4 κανόνια ήταν δλο τό πυροβολικό τής ταξιαρχίας. Τά κιβώτια ήσαν άδεια σχεδόν.

Ένας λεβέντης λοχίας του πυροβολικού καθόταν πάνω σ' ένα σπασμένο υποστάτη κανονιού με τους άγκώνες του στά γόνατα κι' έροεύβαζε βαθεία. Συλλογιζόταν τή συμφορά που έπεσε στον τόπο του, τή μάννα του, τήν αραβωνιαστικά του.

Άξαφνα άκούστηκε η φωνή του λοχαγού:

— Λοχία Μενυπερζέο, καθάλιέκευ άιέσως και πήγαινε στο Δημαρχείο.

— Πολύ καλά, λοχαγέ μου, είπε ο νεός.

— Θα πάς να πάρης άδηνιές άπ' τό έπιτελείο, κα' κάνε γρήγορα.

— Λοχαγέ μου, πηγαίνω άιέσως.

Ο Μενυπερζέο καθάλιέκευ άιέσως. Έταξε στο Δημαρχείο και παρουσίαστηκε στον ύπασισητή του στρατηγού τής Μεσαρχίας.

— Είσαι ο λοχίας που ζήτησας; τόν ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε ύπασισητά.

— Τό άλογό σου είνε γερό;

— Έγγυώμαι όπως και γιά τόν έαυτό μου.

— Νά περ' τίνος πρόκειται. Είδοποιήσαν τό στρατηγό πως ένα ισχυρό άπόσπασμα Γερμανών φάνκε άπροσδόκητα στην κοινόπολη Βιλλετιόν, όπου στάθηκε ένας λόχος του 30ου συντάγματος πεζικού. Σκότωσαν τό λοχαγό, ο λόχος αίχμαλωτίστηκε και ο ένδοξος ταξιόχηκε προς τὰ περιχώρα, μαζί με τους Γάλλους αίχμαλώτους, αφήνοντας νεκρούς και πληγμένους στο πεδίο τής μάχης. Είνε λοιπόν άνάγκη νά στείλωμε έκει μερικά νοσοκομειακά άυτόκινητα. Πρέπει όμως πρώτα να βεβαιώθουμε, αν όλα αυτά είνε αλήθεια ή τέχνασμα, γιά να μās παρασύρουν σε καυμιά ένεδοα, ο' ότε ο λόχος μας ή-θα σφαγή ή θα αίχμαλωτισθή. Έχεις κουράγιο να πάς σ' αυτή τήν άποστολή;

— Δέχομαι! άπάντησε κυοίς διαταγμό ο Μενυπερζέο.

— Πολύ καλά, παιδί μου, είπε ο ύπασισητής. Ο λοχαγός σου μου έδωσε λαμπρές πληροφορίες γιά σένα. Προσπάθησε νά έπιτύχης. Τό Βιλλετιόν πέσει 12 χιλιόμετρα μακριά άπ' εδώ. Προσπάθησε νά γυρίσης όσο ύποκεις πιο γρήγορα.

— Πολύ καλά, είπε ο Μενυπερζέο.

— Έπειτα, όσο δοκίμασε τό περίεστροφό του, πήδησε σ' τό άλογό του και πήρε τό δρόμο που τραβούσε άπ' τό Σαιντ-Λυάντ στο Βιλλετιόν.

Ο παγώνιμος άέρας του έδερνε τό πρόσωπο, τὰ μάτια του δάκρυζαν, μα ο Μενυπερζέο δεν ένοιώθε τό κούο. Συλλογιζόταν πως έκει κάτω κείτονται στη γή πληγμένοι άσκετοί πατριώτες του που έπλεγε νά τους σπικώσουν ποτού έξανανυσίουν οι Γερμανοί.

Πέρασε από ένα χωριό καυμένο και καλασμένο άπ' τις όβιδες των Γερμανών και προχώρησε μέσα στο σκοτάδι. Τρέχοντας συλλογιζόταν πως αν έπρόκειτο περί τένασματος του έγχθρου, ο κίνδυνος ήταν κοντά. Μπήκε σ' ένα δάσος που ήταν πλάι του δρόμου, όταν έξαφνα τό άλόγο του τέντωσε τ' αυτιά του και γλιμνίτησε.

— Λοιπόν, μουμυώθηκε ο Μενυπερζέο. φτάσαμε σέ τόπο κατοικημένο.

Κι' άιέσως τράβηξε τὰ χαλινάρια του άλόγου γιά νά έπιδοίση καινούργιο γλιμνίσμα.

— Άέσφανα άκούσε θόρυβο.

— Άσφαλό, μουμυώθηκε, είνε κάποιο περίπολος των Γερμανών που έρνεταί άπ' τό Βιλλετιόν... Έτσι τό κατέχει ο στρα-

τός τους κι' ή έκθεσις που λάβαμε ήταν ψεύτικη.

Σκέφθηκε νά γυρίση πίσω, μα ή συνέλσησις του τούλεγε πως δεν ήταν βέβαιος και γι' αυτό έποεπε νά δη τούλάχιστον ένα πωσιτικό κρόνος.

Ο θόρυβος πλησίαζε. Ναι, ήταν κάποια έχθρική περίπολος. Ο Μενυπερζέο συνέχιζε τό δρόμο του, όταν άκούσε φωνές πολύ κοντά του τώρα. Η καρδιά του άρχισε νά χτυπά δυνατά. Άναγκάστηκε ν' άσπηση τὰ χαλινάρια του άλόγου ως που νά του περάση ή ταραχή. Μα συμφορά του!...

Τό άλόγο του μόλις μυρίστηκε άλλα άλογα κοντά του άρχισε νά γλιμνίσει δυνατά. Συγχρόνως πενήντα μέτρα μακριά άκούσε γεωμανικά ένα θορυβό: «Τίς εί!»

Δεν ύπήρχε πιά άμφιβολία. Οι Γερμανοί κατείχαν τό Βιλλετιόν. Ο Μενυπερζέο γυρίσε πίσω τ' άλόγο του και κεντώντας δυνατά τὰ πτερά του άρχισε νά τρέχη σαν άστραπή προς τό Σαιντ Λυάντ.

Δυστυχώς οι Γερμανοί που περιέμεναν τό άποτέλεσμα του καινούργιου τένασματος των, ένεδρευαν έκει κοντά. Είκοσι ίππεις ώρμησαν άιέσως προς καταδίωξήν του.

Ο λοχίας έτρεξε δαιμονισμένα.

Οι Γερμανοί άδειασαν πάνω του τὰ όπλα τους χωρίς άποτέλεσμα, κι' εξακολούθησαν νά τον κυνηγούν.

— Αν και τό άλόγο του έτρεξε σαν άστραπή, οι Γερμανοί πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Ο Μενυπερζέο άκούγε τὰ φασήματα των άλόγων των.

Τέλος άποφάσισε νά πυροβολήση έναντιόν του. Χωρίς νά σταματήσει μισογύρισε πάνω στην σέλλα κι' έοριξε δυο σφαίρες με τό περισσότερο του έναντιόν εκείνου που ήταν πιο κοντά του.

Ο Γερμανός κυλίστηκε κάτω τ' άλόγο του. Πέφτοντας γκρέμισε και τόν ίππέα πούσχανταν πίσω του. Τρεις όμως άκούη ίππεις κυνηγούσαν τό λοχία. Δυο άκόμη πυροβολισμοί του Μενυπερζέο ρίξαν κάτω κι' άλλο Γερμανό. Οι άλλοι δυο σταματήσανε γιά ν' αναμώσουν τους συντρόφους των που έορόντουσαν πιά πίσω.

Ο Μενυπερζέο νομίζοντας πως γλύτωσε φώναξε: «Νίκη! Νίκη!»

Μα έξαφνα είδε μπροστά του ένα άλλο γεωμανικό άπόσπασμα που του έκλεινε τό δρόμο!...

Ο Μενυπερζέο φούραξε! Είχε μπρός και πίσω Γερμανούς. Δεξιά κι' άριστερά τό έδαφος ήταν πλημμυρισμένο άπ' τις βορσές. Ένα μόνο μέσον σωτηρίας του είχε μείνει. Άδίστακτα ρίχτηκε έμπρός.

Έπειδή ή περίπολος που ήταν μπροστά του δεν ύπορούσε νά τον πυροβολήση γιά νά μή σκοτώση τους Γερμανούς, που έτρεχαν κατόπιν του, ο Μενυπερζέο φρόντισε νά έπωφεληθή τής εύκαιρίας αυτής.

Όρμησε σαν άστραπή, πέρασε ανάμεσα άπ' τους Γερμανούς που τούκλειναν τό δρόμο, σκότωσε δυο με τό πιστόλι του κι' έφυγε σαν δαιμονισμένος.

Η περίπολος έοριξε άπάνω του μια δωδεκάδα σφαίων.

Συγχρόνως τον είδαν νά κλονίζεται πάνω στον άνοδοτό, μα δεν έπεσε. Γαντζωμένος στη σέλλα εξακολούθησε τό λιγγιγώδες τρέξιμό του προς τό Σαιντ Λυάντ.

.....

Ο στρατηγός βλέποντας ότι άργεί νά γυρίση ο Μενυπερζέο τράβηξε με μερικούς άξιωματικούς έξω άπ' τό χωριό άνησυχώντας νά μάθη τί συνέβη και νά ένεργήση καταλλήλως. Περιέμενε ένα τέταρτο, όταν σ' ύπασισητής του διακρίνει με τό τηλεσκόπιο του έναν ίππέα που έφτανε καλπάζοντας.

— Έστερα από λίγα λεπτά τό άλόγο του Μενυπερζέο σωριάστηκε στα πόδια του στρατηγού. Τρέχανε νά σηκώσουν τό δυστυχή Μενυπερζέο, μα είδαν πως ήταν μουσκίδι στο αίμα. Έβρεξε 3—4 τραύματα και ήταν χλωμός. Ψυχοραγούσε!...

Μόλις άπόδρεσε ν' άδοθήση τρεις λέξεις: «Γερμανοί κατέχουν... χωριό!...»

Και ξεώνησε!

Ο στρατηγός έβγαλε τό σταυρό τής λεγώνος τής τιμής άπ' τό στήθος του και τόν κάρφωσε στο στήθος του ήρωος:

— Είσαι άξιός γι' αυτό τό παράσημο περισσότερο από κάθε άλλο, μουμυώθηκε σκουπίζοντας τὰ δάκρυά του. Τούλάχιστον θα τό φορέσας μέσα στον τάφο σου!...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΤΕΡΡΥ

Τό «αεροδυναμικό» ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Στήν Άγγλία χωρίζουν

Έπιτέλους ή περίφημη «Έπιτροπή Ντέννινγκ», που είχε αναλάβει νά μελετήσει τὰ ζητήματα του διαζυγίου στην Άγγλία, ύπέβαλε στην Κυβέρνηση τὰ πορίσματά της. Χάρη στις τροποποιήσεις που προτείνει, θα μωρε-σουν τελοσπάντων νά χωρίσουν 40.751 άντρώγυνα, γιά τὰ οποία είχε καν-τπεί άνυπόσφορη ή συνθήκη.

Η κατάσταση όλων αυτών των άνθρώπων είχε γίνει προκληματική. Μέσα σε 9 μήνες, είχαν έκδοθή μόνον 2.823 διαζύγια. Δέκα φορές περισσότερα περιμέναν άκόμη, δίχως πολλές έλπίδες, νά τάση ή σειρά τους. Και θα περιμένα χρονία άλακλήρα, με τό δικονομικό σύστημα που ίσχυει στην Άγγλία...

Τό παρσάμενο καλοκαίρι, π.χ., ένα δικαστήριο έπρεπε νά έκδικάση σε 6½ μέρες 320 υποθέσεις διαζυγίου. Ήταν τόση δέ ή συρροή των ένδιαφερομένων, των μαρτύρων και των δικηγόρων τους, ώστε νόμιζε κανείς ότι βρισκόταν... στις μεγάλες ίπποδρομίες του Έποου, κι' όχι σε άυστηρή αίθουσα δικαστηρίου!

Τό «άρμα τής Δικαιοσύνης» είχε λα-σώσει γιά καλά... Τώρα λοιπόν ή Έπιτροπή Ντέννινγκ συνιστά νά μετα-βληθή τό αρχαίο αυτό άρμα σε... αεροδυναμικό άυτόκινητο! Η έκφο-ρσι αυτή όφείλεται στους Άγγλους δημοσιογράφους, που σκολάζουν έν-θουσιώδως τήν είδηση. Τό έξης, τὰ διαζύγια δεν θα περνούν πιά από εί-δικό δικαστήριο, όπως μέχρι σήμερα, 57 δικαστή έπαρχικών πόλεων θα μωρουν στο έξης νά διεκπεραιώσουν τις πολυάριθμες δικογραφίες, που κιν-δυνεύαν νά σκεπασθούν από σκόνες κι' άράχνες. Η Έπιτροπή ύπολογίζει ότι θα μωρεσουν σε 12 μήνες νά έκδώσουν 28.500 άποφάσεις.

Άλλά είνε κι' άλλες άκόμη οι τροποποιήσεις που προτείνει ή Έπιτροπή. Όσοι ζητούν διαζύγιο, δεν θάναι πιά άναγκασμένοι νά εκπληρώσουν 50 περίπου ένοχλητικές δικαστικές διατυπώ-σεις, γιά νά θεωρηθή πλήρης ή δικο-γραφία τους. Θα καταργηθούν οι 27 άπ' αυτές, συνεπώς θα έλαττωθούν σημαντικά τὰ έξοδα του διαζυγίου, κα-τά 100 χάρτινες λίρες.

Πρέπει νά σημειωθή ότι και στην Άγγλία, όπως και στην Ελλάδα, τὰ διαζύγια είνε πολύδπανα και προσιτά μόνο στην πλουσία ή τό πολύ τίς με-σαία τάξι. Όσο γιά τους φτωχούς, μωρουν θεωρητικά νά καταφύγουν σε μια είδική ύπηρεσία, που παραχωρεί στους άπόρους δικηγορικές έξυπηρετί-σεις χωρίς πληρωμή. Στην πραγματι-κότητα όμως, είνε σαν νά μήν ύπαρ-χι αυτή ή ύπηρεσία, γιάτί βρισκεται σε άπόλυτη άδυναμία νά διεκπεραιώ-σει 15.000 υποθέσεις διαζυγίου που τής έχουν αναθέσει!

Η Έπιτροπή Ντέννινγκ τονίζει ότι ή διευκόλυνσις του διαζυγίου δεν πρό-κειται νάχη καμμία άσχημη επίδρασι στην κοινωνική ήθική τής Μεγ. Βρε-τανίας. Δεν θα χωρίζουν νομίως, πα-ρό μόνον τὰ άντρώγυνα που είνε ά-πολύτως άδύνατον νά συζήσουν. Προ-βλέπεται πράγματι ή ίδρυσις μιας ύ-πηρεσίας, με γυναικείο ίδιως προσω-πικό, που θα εξετάζει προσεκτικά κάθε περίπτωση, θα ρωτά λεπτομερώς τους συζύγους και θα προσπαθή με κάθε τρόπο νά τους συμφιλιώση. Μόνον αν άποτύχουν όλες αυτές οι προσπάθειες, θα φτάνη ή ύπόθεσις στο δικαστήριο.

Είπαμε πιά πάνω ότι, με τή σημερινή κατάσταση των πραγμάτων, τό διαζύ-γιο είνε πρόνομη των εύπορων. Τόν τε-λευταίο καιρό, εξέδόθησαν διαζύγια και γιά άντρώγυνα τής ύψηλης άρι-στοκρατίας, που δεν έννοούσαν άλλο-τε με κανένα τρόπο νά κοινολογήσουν τις οικογενειακές ύποθέσεις τους. Η δουκισσα του Ουεστμινστερ, π.χ., χωρί-σε άπ' τόν άντρα της. Έπίσης ζήτησε διαζύγιο άπ' τή γυναίκα του — πρώην συζύγου του Ντούνκλας άιρμπανκς — ο λόρδος Στάνλεϋ, άπόγονος μιας άπ' τις άρχαιότερες οικογένειες τής Άγ-γλίας. Άπ' τή νεώτερα άριστοκρατία, σκεπυεί νά ζητήσουν διαζύγιο ή πω-νικήρισα του Λεβενσάιν. Όλες αυτές οι ύποθέσεις, θα έκδικασθούν τεχέτα-τα, χωρίς στο «αεροδυναμικό» διαζύ-γιο.

ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ «ΚΟΝΣΕΡΒΑΡΙΣΑΝ» ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Όταν θά εξαφανισθή ή λευκή φυλή.

Ύποθέστε γιά μια στιγμή ότι βρισκόσαστε στο έτος 8.000 μ. Χ. Σε κάποια παλιά βιβλιοθήκη, σ' ένα πανάρχαιο μοναστήρι των Ίμα-λαίων, σ' ένα έρειπωμένο ναό τής ζούγκλας του Σιάμ, έχουν βρεθή, κάτω παράξενες, λεπτες και ά-φθαρτες πλάκες, που γράφουν τὰ έξης, σε πολλές άπ' τις γλώσσες που έκρημασιμωούν τον 20ο αιώνα:

«Κοντά στο μέρος που λεγόταν άλλοτε Άτλάντα, στη Γεωργία, ύ-πάρχε ένα ίδρυμα εκπαιδευσεως, λεγόμενον Πανεπιστήμιο Όγκλεν-τορπ. Η άκριβής τοποθεσία του μωρει νά βρεθή μ' ένα τριγωνο-μετρικό ύπολογισμό, βάσει του σχεδιαγράμματος που συνόδευει αυτές τις όβηγίες. Αν οι έπιστή-μονες του μέλλοντος ένεργήσουν μιάν άνασκαφή στο μέρος αυτό, θα βρουν μία πέτρινη κρύπτη, δια-στάσεως 20X10X10 ποδών, κλεισμέ-νη με μία πόρτα από άνοξείδωτο άτσάλι. Μέσα σ' αυτήν ύπάρχουν γραπτά ντοκουμέντα και άντικείμε-να χαρακτηριστικά του πολιτισμού και των γνώσεων που άπόκτησε ο κόσμος άπ' τής γεννήσεως του Χριστού έως τὰ μέσα του 20ου αιώ-νος».

Δεν πρόκειται περί φανταστικού διηγήματος, άλλα περί πραγματικό-τητας. Δυο Αμερικανοί έπιστήμο-νες, οι δόκτορες Τζάκομπς και Πέ-τερς, εργάσθηκαν επί 10 χρόνια γιά τή διαφύλαξη των δειγμάτων του πολιτισμού μας και τή μεταβί-βασι τους στις μελλουσες γενεές.

Πρό 10 έτών, ο δόκτωρ Τζάκομπς συνέλαβε πρώτος αυτή τήν ιδέα του «κονσερβρισματος» του πολιτισμού μας. Σκέφθηκε, πολύ σωστά, ότι μετά μερικούς αιώνες δεν θα δια-σώζεται κατά πάσαν πιθανότητα κα-νένα άπ' τα ψήλα κτίρια και τὰ τε-χνικά έργα, γιά τὰ οποία είμαστε τόσο περήφανοι σήμερα. Αν στην Αίγυπτο έχουν διατηρηθή δείγματα του άρχαιου πολιτισμού της, αυτό όφείλεται στο υπερβολικά ξηρό κλί-μα, που δεν ύπαρχε όμως σε άλλα μέρη του κόσμου.

Ο δόκτωρ Πέτερς, γνωστός άρ-χαιολόγος κι' έφευρέτης μιας με-θόδου «μικροφωτογραφίσεως» όλου-κληρων βιβλίων, ένθουσιασθηκε άπ' τὰ σχέδια του δόκτορος Τζάκομπς και του πρότεινε νά συνεργασθούν. Πράγματι, οι δυο έπιστήμονες άρ-χισαν νά ετοιμάζουν αυτά που θα-κλειναν μέσα στην ύπονεσία κρύπτη.

Διάλεξαν κατάλληλα εικονογρα-φημένα βιβλία και κινηματογραφι-κά φίλμ, που παριστάνουν τό σημε-ρινό κόσμο, και ίδιως τις πόλεις τὰ έξαχικά τοπία, τις βιομηχανίες και τήν κοινωνική δράση. Φρόντισαν νά άποτυπώσουν σε δίσκο γραμμο-φώνου ένα χωρετισμό του Προέ-δρου των Ήνωμένων Πολιτειών, προς τους ήγέτες του μέλλοντος.

Τοποθέτησαν επίσης μέσα στην κρύπτη άντικείμενα τής καθημερι-νής ζωής, φαγητά, ποτά... άκόμη και τοίκες! Έτοιμασαν εικονογρα-φημένες περιγραφές των όπών και

Από τό ένοχόμενο Χοιστου-ενωιάτικο τεύχος ο έλεκτός συνεδριάζει υας

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ναυγίζει τους τουφερούς, μιλιακούς, πικάντικους δια-γύους του:

ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

των διασκεδάσεών μας, των σπητιών με τὰ έπιπλά τους, καθώς και μον-τέλλα από άνοξείδωτο χάλυβα των μηχανών, των τυπογραφικών πιε-σπρίων, των άυτόκινητών, των αε-ροπλάνων, των γραφομηχανών κλπ. Ύπολογίζουν ότι όλα αυτά μωρουν νά διατηρηθούν άναλλοίωτα επί 65 χιλιάδες χρόνια τό λιγώτερο.

Ένα μικρό μοντέλλο παριστάνει τό Καπιτώλιο των Ήνωμ. Πολιτειών, πού θάχη άσφαλώς καταστροφή κι' αυτό μετά 5.6 αιώνας.

Τρία συνεργεία φοιτητών βοήθη-σαν τους δυο έπιστήμονες στο έρ-γον τους, άποτυπώνοντας έκατον-τάδες βιβλία σε «μικροφίλμ», τὰ ό-ποια έκλεισαν έρμητικά μέσα σε μεταλλένες θήκες.

Δεν θα λείπουν έξ άλλου άπ' τήν κρύπτη τὰ άνθρωποειδικώτερα ύποδείγματα τής καλλιτεχνίας, τής μουσικής και του τραγουδιού.

Έκατοντάδες άμφοδες γυάλι-νες, κλειστές και γεμάτες με ά-ζωτον, περιέχουν σπόρους των χα-ρακτηριστικώτερων φυτών του κό-σμου. Οι άμφοδες αυτές είνε ά-σφαλισμένες μέσα σ' ένα περιβλη-μα από άμιαντό και σε χαλύδινες θήκες.

Η κρύπτη είνε φτιαγμένη έτσι ά-στε νά μή φοβάται τους αιώνας που θα περάσουν. Έχει έξωτερι-κούς τοίχους από γρανίτη κι' έσω-τερικούς από ομαλτωμένη πορσε-λάνη. Βρίσκεται κάτω άπ' τή μεγά-λη αίθουσα των τελετών του Πανε-πιστημίου του Όγκλεντορπ. Ένα στρώμα σκληροτάτου βράχου άπο-τελεί τὰ θεμελίά της. Η πελωρία πόρτα της, από άνοξείδωτο άτσάλι, έχει πλάτος 1,25 μέτρου και ύψος 2,85 κι' είνε κολλημένη μονίμως πάνω στο άτσάλενο πλαίσιο της, ώστε νά μήν ύπάρχη κανείς κίνδυ-νος νά παραβιασθή από θανάλους.

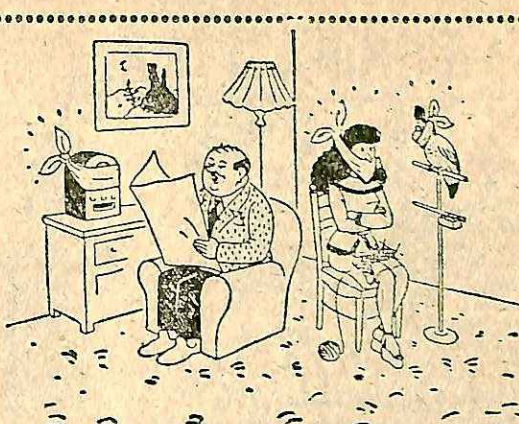
Κατά τους έπιστήμονες, ούτε σεισμοί, ούτε πυρκαγιά ούτε άλλο άτύχημα μωρει ν' απειλήση αυτή τήν κρύπτη και τό περιεχόμενό της.

Οι δυο Αμερικανοί δημιουργοί της φρόντισαν νά σκεπρίσουν σε διάφορα μέρη του κόσμου τις πλά-κες γιά τις όποιες μιλήσαμε στην αρχή. Κλεισμένες ανάμεσα σε δυο στρώματα «είδικης κυτταρίνης» και κατεργασμένες σε ύψηλή πίεση και θερμοκρασία, γιά νά εξασφαλισθή ή διατήρησις τους.

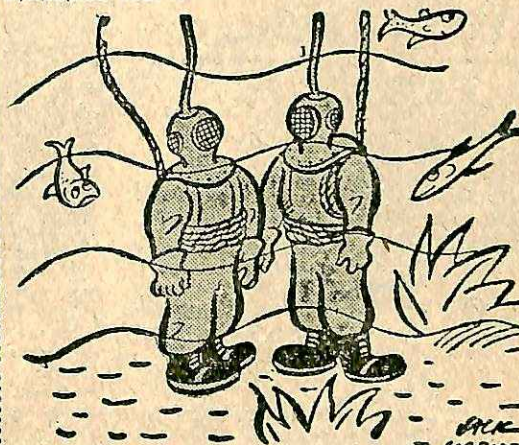
Οι άνθρώποι του μέλλοντος, που θα τρεβούν άργά ή γρήγορα θά όδηγηθούν άπ' αυτές γιά ν' ανα-καλύψουν τήν κρύπτη, με τό ανε-καλύπτου από ιστορικής άπόφως πε-ριεχόμενό της. Εάν δέ — πράγμα διόλου άπίθανον — έχη καταστροφή έν τω μεταξύ ο πολιτισμός κι' έχη ξαναρχισή άπ' τό ά, ή μακρινότα-τοι άπόγονοί μας θα έπωφεληθούν άπ' τις γνώσεις και τις ανακαλύ-ψεις που θάχουν διαφυλαχτή μέσα στην κρύπτη.

Ο δόκτωρ Πέτερς πιστεύει ότι οι άνθρώποι που θα βρουν τήν κρύ-πτη θ' άνήκουν μάλλον σε φυλές τής Ανατολής, που θάχουν εξα-πλώσθ σ' όλο τόν κόσμο μετά τήν εξαφάνισι τής λευκής φυλής. Βα-ρίσει τήν πρόβλεψι του αυτή στο ό-τι οι γεννήσεις έλαττώνονται συ-νεχώς στην Ευρώπη και στην Α-μερική, ενώ οι κάτοικοι τής Ανα-τολής πολλαπλασιάζονται ταχύτα-τα, παρ' όλους τους λιμούς και τις ήρρώσεις που τους άποδεκατί-ζουν.

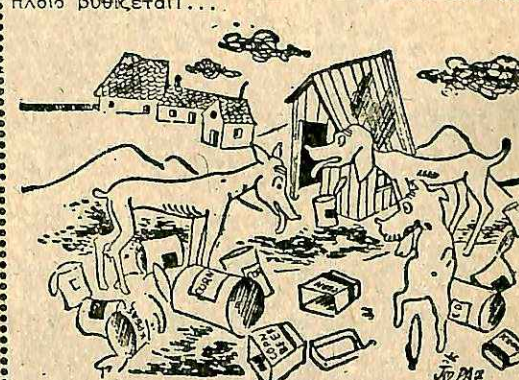
Πάντως, ύπάρχουν βάσιμες έλπί-δες ότι οι άνθρώποι αυτοί θα μω-ρεσουν νά διαβάσουν μία άπ' τις πολλές γλώσσες στις όποιες είνε συντεταγμένες οι πλάκες. Όταν μωρουν στην κρύπτη, θα ίδουν πρώ-τα — πρώτα — ένα ζωγραφισμένο βέ-λος, που θα δείχνη μία χειρολαβή. Φυσικό θα είνε νά τραβήξουν αυτή τή λαβή. Άμέσως θ' άρχισή νά λει-τουργή ένα μηχανήμα γραμμοφώ-νου και νά προφέρη διάφορες ά-πλές άγγλικές λέξεις. Συγχρόνως θα έμφανίζωνται εικόνες ζωγραφι-σμένες έπάνω σε μεταλλένα έλα-σμάτα. Κάθε εικόνα θ' αντίστοιχί προς τή λέξι που θά προφέρη τό μηχανήμα. Με τόν έξυπνο αυτόν τρόπο θα μάθουν στοιχειώδη άγ-γλικά εκείνοι που θα βρουν τήν κρύπτη και θα μωρεσουν έτσι νά καταλάβουν τὰ γραπτά ντοκουμέν-τα ή τὰ «μικροφίλμ» των βιβλίων, που θα ύπάρχουν έκει μέσα.

Ένας σύζυγος που θέλει νά διαβάση βουκα τήν έφημερίδα του...

Ο κοπετάνιος διάταξε ν' ανεβούμε άπάνω. Το πλοίο βυθίζεται!...

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΚΟΥΤΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Βρε ή κόκκαλα που θα τρώνε τ' αμερικάνικο σκυλιά!...

Η σόμπα του υπερχρ. (Σκίτσος Κ. Ι. Καραχάλιου)

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΒΙΚΤΩΡ, 38 ετών γιατρός.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, 34 συνάδελφός του.

(Σε μια βεράντα εξοχικού σπιτιού οι δυο συνάδελφοι κάθονται και συνομιλούν).
ΒΙΚΤΩΡ: Λοιπόν δεν παραδέχεσαι, Άλβερτε, ότι ένας γιατρός μπορεί να έρωτευθεί μια πελάτισσά του;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Όχι. Μια άρρωστη δεν είναι για ένα γιατρό παρά κάτι το ιερό, ένα αντικείμενο μελέτης...

ΒΙΚΤΩΡ: Ναι, αλλά είναι και μια γυναίκα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Μια γυναίκα άρρωστη.

ΒΙΚΤΩΡ: Κάποτε όμως και άρρωστη. Κι' ό έρωτας βρίσκεται πάνω απ' όλα, μη το ξεχνάς αυτό. Αγαπούμε χωρίς να ξερούμε γιατί.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Πάντως εγώ, ως τώρα, δεν έρωτεύθηκα καμιά άρρωστη μου. Μά είνε δυνατόν, φίλε μου, να έρωτεύμαστε κά-θε νέα κι' άρρωστη άρρωστη που τυχαίνει να νοσηλεύσουμε;

ΒΙΚΤΩΡ: Δεν ένωό αυτό.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Έκτος αν ονομάζεις έρωτα τον οίκο. Γιατί βέβαια, δεν μπορείς πα-ρά να λυπάσαι έναν γιατρό μια νέα γυ-ναίκα που κινδυνεύει να πεθάνει.

ΒΙΚΤΩΡ: Όχι, δεν μιλά για τον οίκτο. Μιλά αποκλειστικά για τον έρωτα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Έτσι που μιλάς με κά-νεις να υποπτευθώ ότι θάχει έρωτευθεί κά-ποιαν άρρωστη σου.

ΒΙΚΤΩΡ: Έ, λοιπόν, ναι! Έχω έρω-τευθεί μια άρρωστη μου!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Έπί τέλους! Αυτό είνε. Θυμάμαι ότι από πολύ νέος ήσουν πάντα ρωμαντικός.

ΒΙΚΤΩΡ: Κι' ό πιο πεζός άνθρωπος του κόσμου γίνεται ρωμαντικός, όταν ά-γαπά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Έσ' άσφαλώς θα όνειρο-πολούσες πάντα μια γλυμή μορφή, δυο

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙ-ΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

«Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ»

Το συναρπαστικό κοινωνικό μυθι-στόρημα του γνωστού Γάλλου συγ-γραφέως ΝΤΑΝΙΕΛ ΛΕΣΥΕΡ.

Φλογεροί, περιπαθείς έρωτες, ρω-μαντικά τρυφερά είδύλλια, σκοτει-νά άποιαία και άνατριχιαστικά έν-κλήματα, θηριώδη μίση.

Από το νέο μας μυθιστόρημα, περ-νουν όλες οι κοινωνικές τάξεις, οι πλούσιοι και οι φτωχοί, οι τιμιοί και ένάεστοι και οι καταχθόνιοι και σκληροί άνθρωποι, δαίμονες με μορφή ανθρώπου και άγγελιοι με τρυφερή και πονετική καρδιά.

Ο «Εκδικητής» είναι ή έποποιία της σύγχρονης κοινωνίας.

μάτια κομμένα, ένα στόμα σαν μαρμαίνο οδό...

ΒΙΚΤΩΡ: Όχι, φίλε μου... Έχεις λά-θος... Όνειροπολούσα πάντα ένα πρόσω-πο ορόδιο και δυο μάτια φωτεινά... Για-τί πρέπει να έξεις ότι ό έρωτας είναι κάτι έντελώς άνεξάρτητο απ' τη θέλησί μας κι' απ' τα γούστα μας, άκόμη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Δεν έχεις άδικος σ' αυτό, Πες μου, λοιπόν, τώρα για την άρρωστη σου.

ΒΙΚΤΩΡ: Θα σου διηγηθώ ευχαρίστως τη θλίβεσή αυτή ιστορία. Η «άρρωστη μου», όπως τη λές, ήταν μια νέα γυναίκα, περισσότερο από άμορφη. Όνειρομεμένη. Είχε ένα θέλγητρο έντελώς δικό της, ά-προσδιόριστο, μυστηριώδες. Όταν πήγαι-να κοντά της δεν μπορούσα ν' άπομακρυν-θώ εύκολα. Και δεν με τραβούσε μόνο με την άπόκρυψη άμορφιά της, αλλά και με τό πνεύμα της. Ήταν τόσο μορφωμένη, τό-σο έξυπνη! Γρήγορα λοιπόν κατάλαβα ότι την αγαπούσα με μια άγάπη τρελή, πα-ράφορη...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Την ένοσθλεύεις στην κλι-νική σου;

ΒΙΚΤΩΡ: Ναι. Ήταν μόνη στον κό-σμο. Είχε ύποφέρει πολύ στη ζωή της και σιγά-σιγά έχασε την υγεία της. Βασανι-ζόταν από φοιτητικούς πόνους. Η άσθένειά της ήταν — άλλοιμονο — άνίατη. Κι' ό-μως... Αυτή τη γυναίκα που ήταν παρα-πάνω από άρρωστη, που ήταν μια μελλο-θανάτη, την άγάπησα τρελλά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Κι' έκείνη; Σ' αγαπούσε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ναι, φίλε μου, ν' άγάπησε κι' έκείνη μ' όλη την άπελπισία μιας ψυ-χής που πρόκειται να φύγει απ' τον κόσμο αυτό. Την πήρα και πήγαμε μακριά απ' την κλινική, σ' ένα έξοχικό σπίτι, όπου περάσαμε στιγμές μέθης κι' άγωνίας, έ-ρωτος και θανάτου! Η άγαπημένη μου περνούσε τις μέρες της έαπλωμένη στον κήπο και διαβάζοντας...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Φτωχέ μου φίλε!

ΒΙΚΤΩΡ: Ναι, ύποφερα πολύ. Η σκέ-ψις πως θα την έχανα μια μέρα με τρέλ-λαινε. Ο θάνατος την παρούνευσε σκλη-ρός, άδυσώπητος. Για λίγον καιρό φαινό-ταν καλύτερα, έπειτα όμως χειροτέρευε πάλι. Ούτε ή άγάπη, ούτε ή έπιστήμη μπορούσε να την σώσει πια.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Και πέθανε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ναι, πέθανε. Μά δεν μπορείς να φαντασθής πως... Άκουσε λοιπόν τό τρο-μερό μυστικό μου: Έξερα καλά πως μια άκόμα κορίτσι θα τη σκότωνε. Κι' έτρεμα...

Όταν μια νύχτα άνοιξε πάλι να πονή. Α, πως πονούσε, ή φτωχή μου άγάπη, έ-κείνη τη νύχτα! Και σε μια στιγμή φοι-κτικής άγωνίας μου ψιθύρισε: «Σκότώσέ με, αν μ' αγαπάς!...» Κι' έγώ ξέροντας ότι δεν ήταν πια δυνατόν να σωθώ και πορ-πάντων για να μην πονή... τη σ κ ό-τω σ α λ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ: Τη σκότωσες;

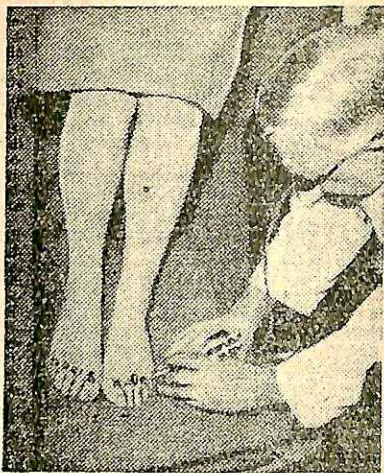
ΒΙΚΤΩΡ: Ναι, της έκανα μια πολύ δυ-νατή ένεση μορφίνης, κι' άποκοιμήθηκε για πάντα χαμογελώντας γλυκά μέσα στην άγκαλιά μου... Ύστερα θέλησα να πε-θάνω κι' έγώ... Άλλά πρόλαβαν και μ' έσωσαν. Από τότε όμως δεν ύπόφερα ν' άγαπήσω άλλη γυναίκα. Υπόφερα για και-ρό από μια φοβερή νευρασθένεια. Δεν είνε πολλός καιρός που συνήλθα και ύπορώ να εργάζομαι πάλι. Πιστεύω με. Άλβερ-τε, είνε φοβερό ν' άγάπησες κανείς μια άρρωστη, όταν μάλιστα είνε γιατρός, και να μη ύπορώ να τη σώσω απ' το μοι-ραίο, απ' το θάνατο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ (σκεπτικός): Ναι, είνε φο-βερό, πολύ φοβερό!

ΑΝΤΡΕ ΝΤΑΒΙΝΤ

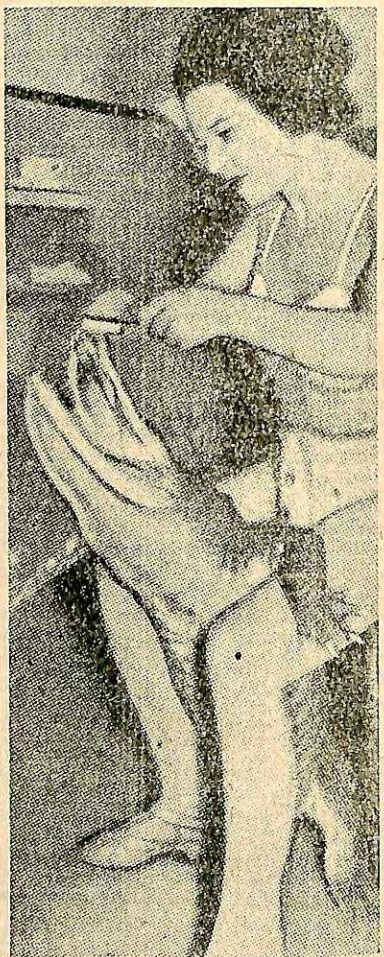
Η δυσκολότερη γλώσσα

Κατά τους διερμηνείς του Ο.Η.Ε., ή γαλλική γλώσσα παρουσιάζει γι' αυτούς πολύ μέγα ιτερες δυσκολίες απ' την άγ-γλική. Γιατί ενώ ένας Άγγλος ή Άμερι-κανός οήτω προφέρει 220 συλλαβές στο λεπτό, ένας Γάλλος προφέρει 350. Απ' την ίδια πηγή μάθαίνουμε ποίες είνε οι πιο διαδεδομένες γλώσσες στον κόσμο: Πρώ-τη έρχεται ή άγγλική, δεύτερη ή κινέζικη και τρίτη... ή γλώσσα «σουαχίλι», που όμιλείται στην καρδιά της Άφρικής!

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ!

Μια νέα τρελή μόδα ένθουσιάζει σήμερα τις Άμερικανίδες: ό άγώδυ-νος ηλεκτρικός στιγματισμός! Ένας ειδικός έπιστήμων, ό Μίστερ Μπουρ-κετ, κερδίζει άφθονα κρήματα, στο-λίζοντας με διάφορα σκεδία το γυ-ναίκειο σώμα. Ιδιαίτερως άρέσει στις Άμερικανίδες να γράφουν στα πό-δια τους, μ' αυτό το άνώδυνο συ-στημα, τ' όνομα και τό επίθετό τους!

ΟΙ ΚΡΟΚΥΔΕΙΛΟΙ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΙΚΑ

Όλοι οι Λονδρέζοι τρέχουν να δουν σ' ένα μιούζικ-χώλλ την Κορίννα και τους τρεις κροκόδειλους της. Πρόκειται για ένα νεύμερο μοναδι-κό στον κόσμο. Η Κορίνγκα είνε μια όμορφη Γαλλίδα όρτισσα, που γεννήθηκε στην Καλκούττα και που έχει έκγυμνάσει με τον πιο έκπαι-κτικό τρόπο τους κροκόδειλους της. Κάθε ημέρα τους περιποιείται με με-γάλες φροντίδες και δεν παραλεί-πει να βουρτσίζει προσεκτικά τα δόντια τους. Οι κροκόδειλοι την έ-χουν δειχνώσει μερικές φορές άλ-λά ή Κορίνγκα δεν τους φοβάται!

Η ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ

ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΜΟ

Προκειμένου να πάρη κανείς μια συνέντευξη από έναν κι-νηματογραφικό άστέρα, είνε ίσως προτιμώτερο να προσυλα-χθώ πώς από ένο... άκουσι-κό τηλεφώνου. Γιατί, άνάμεσα στις έρωτήσεις που έχει να κά-μει, ύπάρχουν μερικές που είνε πολύ λεπτές και οδύκοιτες.

Έτσι, αντί να έπισκεφθώ την Ντιάνα Ντάρμπιν στη βίλλα της, προτίμησα να την πάρω στο τηλεφώνου. Δέχθηκε με με-γάλη προθυμία την παράκλησή μου ν' άπάντησε σε μερικές έ-ρωτήσεις.

— Είμαι έτοιμη, είπε. Περι-μένα την πούτη.

— Η πρώτη μου έρώτηση ά-φορά τη μικρή Ζεσσικά-Λουί-ζα, άκοισα. Θα σάς άρεσει να ίδείτε την κόρη σας να γίνη ά-στρο του κινηματογράφου; Και, στην αντίθετη περίπτωση, τί θα θέλατε να γίνη;

Η άπάντησή της Ντιάνας έ-φτασε σ' τ' αυτιά μου από τό άλλο άκρο του σύματος:

— Δεν νοιώτε πως είνε λι-γάκι ένωρίς για να συζητήσωμε ή Ζεσσικά κι' έγώ αυτό τό ζή-τημα; Όπωςδήποτε, μόθετε πως ή Ζεσσικά δεν είνε τίποτε άκόμη σχετικά μ' αυτό που με ρωτάτε. Άλλά μόλις άόγιση να μιλάει, θ' άόγισουμε να μιλάει και γι' αυτό. (Σ' τ' αυτιά μου θάβανε ένα σκαστό γέλιο). Όσο για μένα, δεν διατυπώνω καμ-μια εύνη για τό μέλλον του παιδιού μου. Δεν νοιώζω πως ύπορεί να φτιάξη κανείς τό μέλλον του παιδιού του. Η Ζεσσικά θα γίνη εκείνη που έ-πιθυμεί. Αν έην ταλέντο, θα ύπορέσει ν' άκολουθήσει τό πα-ράδειγμα της υπέρας της.

— Αυτό είνε λογικό. Εύχαιρι-στά. Μά τώρα ή δεύτερη έρώ-τησή μου: Παντρεύθηκετε από άγάπη ή από ύπολογισμό;

Σιγή. Περίμενα ύπομονητικά την άπάντησή. Τό λιγώτερο που θα ύπορούσε να συμβή θα ή-ταν να κατεδάσει ή συνομιλή-τοιά μου τό άκουστικό. Άντι-γι' αυτό, άκουσα σε λίγο ένα γαστριμένο γέλιο.

— Σας βεβαίω, ότι άναγνώ-πραγματικά τό σύζυγό μου. Ό-χι, ό γάμος μου δεν ήταν άπο-τέλεσμα ύπολογισμού. Γνωρίζ-μαστε από πολλά χρόνια με τον Φέλιξ και άναπηθήκαμε γιατί έρωτεύμασταν στο ίδιο στούντιο. Την έποχή έκείνη συνέθετε τό τραγουδάκι που τραγουδούσα Φυσικά, άναγνώ τις ώσας του-αλέττες και τα ώσας κατέλλα. Μήπως είχατε διαφορετική γνώ-μη για μένα;

— Εγώ; Καθόλου. Η Ντιάνα Ντάρμπιν είνε τόσο πλούσια, που θα ύπορούσε να είνε πολυέ-ροδη. Άλλ' όλοι έέρουν πως δεν είνε. Η περιουσία της, σύμ-φωνα με τό κοινητοπολιό του Χόλλυγουντ, άνέογεται σε τρία εκατομμύρια δολάρια. Όταν έκαμε τους γάμους της με τον Φέλιξ Τζάκσον, ήταν μία πλου-σία νέα. Παντρεύθηκε τον άν-θρωπο της έλλογής της, έπει-τα από έναν άτυχή γάμο με τον Τζήλ Βόνγκ. Ο Φέλιξ Τζάκσον έχει τη διπλάσια περιότου ήλι-κία απ' αυτή. Είνε και αυτός

Οι περισσότεροι απ' αυτούς έ-συναν με σπασμένη την καρδιά και δυστυχισμένοι για πάντα. Η συμβουλή μου σε μια νέα είνε να πορπαθήσει να διακοι-δή στον τόπο της. Τό Χόλλυ-γουντ που ένει πάντοτε τα μά-τια άνοιγτά, θα την άνακαλώση άόνα ή νύφησά.

— Φθάσαμε στην τετάρτη έ-ρώτησή, κυρία Ντάρμπιν. Ποία είνε ή γνώμη σας για τον ποέ-δρο Τρούμαν, τον Στάλιν και τον Μπέονας Σόου;

— Δεν άναμινύομαι στην πολιτική άπάντησε χωρίς δι-σταγμό ή συνομιλήτοιά μου. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι δεν ένω προσωπική γνώμη, άλ-λά δεν νοιώζω πως είμαι άουο-δία για να συζητώ δημοσία αυ-τά τα ζήτηματα. Τό κάτω-κά-τω, είμαι μια άοιδός και μια ή-θοποιός του κινηματογράφου και έπιθυμώ να μιλάω εκείνο που είμαι. Όσο για τον Μπέο-νας Σόου, διάβασα όλα τα έο-γα του και είδα πολλά απ' αυ-τά στη σκηνή. Είνε θαυμάσιος. Τί άλλο περισσότερο ύπορώ να σάς πώ γι' αυτά;

— Μπορείτε να μου άπαντή-σετε στην άκόλουθη έρώτησή: Έπιθυμείτε ν' άπογνήστετε πολ-λά παιδιά;

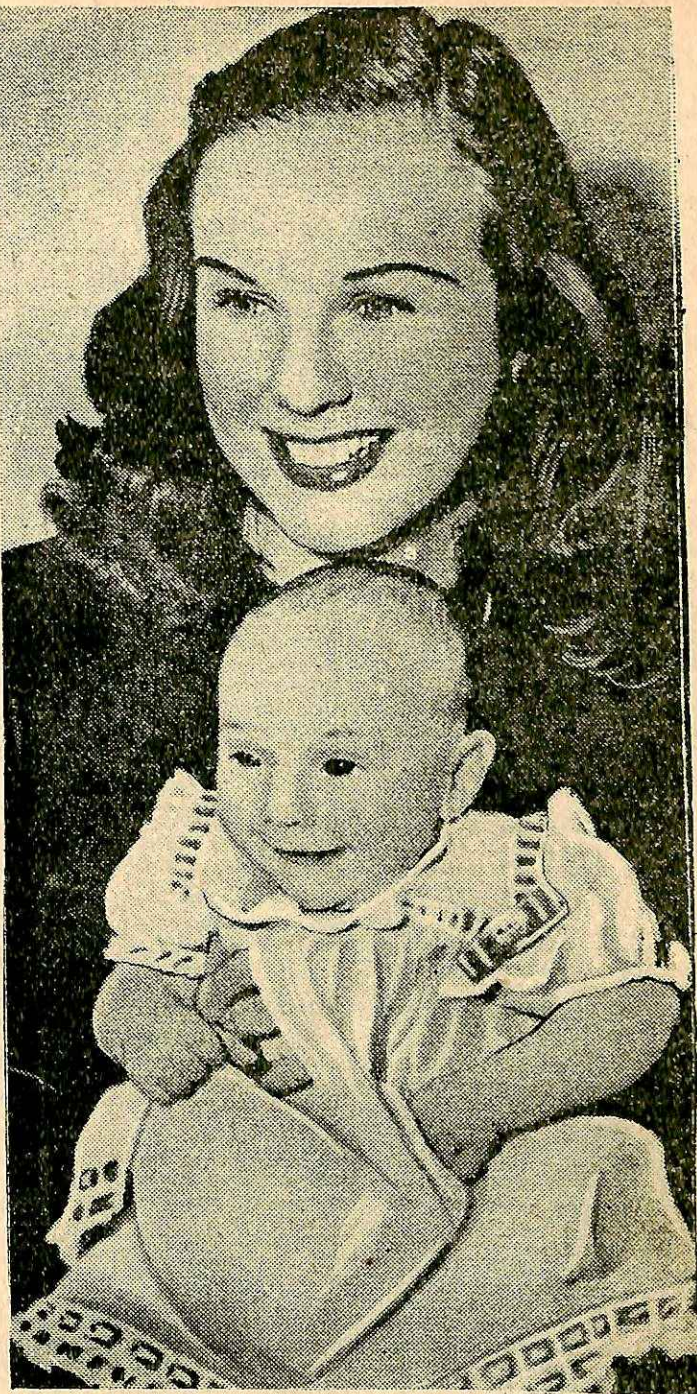
— Δεν διαφέρω από όποι-άδήποτε άλλη γυναίκα που άνα-πάει τον άνδρα και τό σπίτι της, άπάντησε ή ήθοποιός. Δεν ύπορώ να σάς πώ, όμως, αν έ-πιθώ μ' ν' άπογνήσω τέσσερα, όκτώ ή δώδεκα παιδιά.

— Ήθελα να ρωτήσω τη Ντιά-να Ντάρμπιν πόσα κερδίζει. Άλλ' αυτό δεν άποτελεί μυστι-κό για κανένα. Οι έτήσιες άπο-δοχές της άνέογουνται σε 250 χιλιάδες δολάρια (άπ' αυτά προέτι ν' άφαιρέσει ό φόρος του έλροδύματος, που είνε άκετά σημαντικός). Για κάθε φίλο που γυρίζει πληρώνεται 100.000 δολάρια. Περιωρίσθηκε, λοι-πόν, στο δεύτερο μέρος της έ-ρωτήσέως μου.

— Πόσα έξοδεύετε για τό ντύσιμό σας;

— Πόσα έξοδεύω για τό ντύ-σιμό μου; άπάντησε ή Ντιάνα Ντάρμπιν. Σας βεβαίω ότι δεν έέρω τό άκοίθεσ ποσόν. Ξέρω, όμως, πως έξοδεύω πολύ λιγώ-τερα από πολλές άλλες γυναι-κές στις Ήνωμένες Πολιτείες. Φυσικά, άναγνώ τις ώσας του-αλέττες και τα ώσας κατέλλα. Μήπως είχατε διαφορετική γνώ-μη για μένα;

— Εγώ; Καθόλου. Η Ντιάνα Ντάρμπιν είνε τόσο πλούσια, που θα ύπορούσε να είνε πολυέ-ροδη. Άλλ' όλοι έέρουν πως δεν είνε. Η περιουσία της, σύμ-φωνα με τό κοινητοπολιό του Χόλλυγουντ, άνέογεται σε τρία εκατομμύρια δολάρια. Όταν έκαμε τους γάμους της με τον Φέλιξ Τζάκσον, ήταν μία πλου-σία νέα. Παντρεύθηκε τον άν-θρωπο της έλλογής της, έπει-τα από έναν άτυχή γάμο με τον Τζήλ Βόνγκ. Ο Φέλιξ Τζάκσον έχει τη διπλάσια περιότου ήλι-κία απ' αυτή. Είνε και αυτός

Η Ντιάνα Ντάρμπιν με την κορούλα της, τη μικρή Ζεσσικά.

πολύ πλούσιος και τό ταλέντο του άναγνωρίζεται γενικά.

— Ποία ήταν ή πιο κοίσιμη στιγμή της ζωής σας;

— Είνα μερικές κοίσεις στη ζωή μου, άπαντά. Άλλά τώρα είμαι έντυγισμένη... Γιατί να ξαναγυρίζω σε αυτά; Την κοι-σιώτερη στιγμή της ζωής μου έζησα τό 1935. Έπρόκειτο να γυρίσω ένα φίλο για τη ζωή της Σούαν-Χέινκ, της περιό-της άοιδός της όπερας. Άλλ' ή κυρία Σούαν-Χέινκ άσώ-σθηκε βαρεία και τό γυρίσμα του φίλου σταμάτησε. Ήσουν τότε 14 έτών και θεώθηκε άσφι-κα στα δρόμο, ποσού καλά-καλά ν' άρχίσω τη σταδιοδρο-μία μου. Άλλ' εύτυχώς ή «Ού-νιδέσσα» με άνκάλαρισε σε λίγο...

— Έχω να πώ ότι δεν είμαι περισσότερο άουοδία γι' αυτό τό ζήτημα από όποιάδήποτε έ-ξυπνη νέα. Είμαι βέβαιη πως ύ-πάρχουν χίλιοι και ένας τρόπος για να προσελκύσει ένα νέα έ-ναν άνδρα. Άλλά τό να κερδί-ση τη συμπάθεια του είνε άλ-λο ζήτημα. Προσωπικά, πι-στεύω πολύ στην έπίδοσά της άληθινής φιλίας, των κοινών συμφερόντων στη ζωή και της άμοιβαίας κατανόησας.

— Θα δεχόσαστε μια πρότα-σι γάμου για την κόρη σας;

— Χά! νά! νά! Τί κοίμο που δεν ύπορώ άκούη να την κάμω να καταλάβη τί σημαίνει

Οι σκόνες που άρρωσταίνουν

Η πνευμονοκονίωση και τα θύματά της

Παρ' όλες τις προφυλάξεις που έχει πάρει η φύσις, για να προστατεύσει τους πνεύμονές μας απ' τις διάφορες επικίνδυνες σκόνες, όσοι εργάζονται σε βλαβερές επαγγελματικές δραστηριότητες που παράγουν σκόνη, κινδυνεύουν να αρρωσταίνουν με πνευμονοκονίωση.

Η συνθήκη απ' αυτές είναι η «σιλικώσις». Προσβάλλει τους ανθρώπους, τους λατόμους, τους εργάτες πυριτίων, τσιμεντοποιών και γενικά εκείνους που είναι αναγκασμένοι απ' την εργασία τους να αναπνέουν συνεχώς μια ατμόσφαιρα γεμάτη από λεπτοτάτη σκόνη πυριτικού οξέος. Το πυριτικό οξύ δεν είναι παρόμοιο με την κοινή άμμο. Κι' όμως όσοι ζουν διαρκώς ανάμεσα στην άμμο — π. χ. οι κάτοικοι παραλίων χωριών ή των άσπερων των αφρικανικών ερήμων — δεν παθαίνουν ποτέ σιλικώση. Αυτό οφείλεται στη διαφορά του μεγέθους των κόκκων της άμμου. Η σκόνη της πέτρας, που προκαλεί τη σιλικώση, είναι εξαιρετικά λεπτή, ενώ η κοινή άμμος είναι πολύ γυμνόρονη. Κόκκοι άμμου, με διάμετρο μεγαλύτερη από 2 έκατομμύρια χιλιοστά του χιλιοστού, συλλαμβάνονται μέσα στη ύλη και στο λαιμό και διωχνονται με το βήχα, το φτέρνισμα ή την αναπνοή. Οι λεπτότεροι όμως απ' αυτό το μέγεθος κατορθώνουν να εισχωρήσουν έως το εσωτερικό των πνευμόνων. Υπελογίσθη ότι μια ατμόσφαιρα γίνεται επικίνδυνη, όταν περιέχει το λιγότερο 50 έκατομμύρια κόκκους στο κάθε κυβικό μέτρο.

Όταν οι κόκκοι της άμμου φτάσουν μέσα στους πνεύμονες, τους ερεθίζουν και προκαλούν αμέτοπες μικροσκοπικές πληγές. Προεμπίπτει έτσι η κανονική είσοδος του αέρα και προκαλείται δύσπνοια, βήχας, εξασθένησις, κλπ. Τα συμπτώματα γίνονται λίγο-λίγο σοβαρότερα και μπορούν να επιφέρουν το θάνατο.

Έχει παρατηρηθεί εξ άλλου ότι η σιλικώσις προδιαθέτει στη φυματίωση. Τα 60% των ένοστων, που παθαίνουν αυτή την ασθένεια, γίνονται κατόπιν φυματικοί.

Για την προφύλαξη απ' τη σιλικώση χρησιμοποιούνται μάσκες κατά την εργασία, συστήματα αερισμού, κι' άλλα τέτοια προστατευτικά μέσα. Έξ άλλου, μια ένωσις άδυνάμειον έχει αποδειχθεί αποτελεσματικότατο φάρμακο σε τέτοιες περιπτώσεις.

Άλλη σοβαρή πνευμονοκονίωση είναι η «αμιάνωση». Έχει τα ίδια συμπτώματα με την προηγούμενη, προκαλείται δε απ' την αναπνοή λεπτοτάτης σκόνης αμιάντου.

Οι δυο αυτές ασθένειες δεν προσβάλλουν όλους τους ανθρώπους κατά τον ίδιο τρόπο. Υπάρχουν π.χ. ένοσταις που δεν τις παθαίνουν ποτέ, μολονότι εργάζονται σε μεταλλεία

ή σε λατομεία σ' όλη τους τη ζωή, ενώ άλλοι υπό τις ίδιες συνθήκες αρρωσταίνουν σε λίγα χρόνια.

Η «σιδηρώσις» είναι ένας τοπικός ερεθισμός των πνευμόνων, προερχόμενος απ' την εισπνοή λεπτοτάτων υορίων σιδήρου. Την παθαίνουν κυρίως οι ηλεκτροσυγκολληταί, απ' τους ατμούς που αναπνέουν, ιδίως αν εργάζονται σε κλειστό χώρο. Οι πνευμονικές τους φαίνονται με τις ακτίνες σαν σκεπασμένοι από άπειρες μικρές κοκκίδες. Ποτέ όμως δεν παρουσιάζουν άλλες σοβαρότερες συνέπειες.

Η σκόνη του βαυθακίου, στα έκκοκιστήρια, προκαλεί κι' αυτή μια πνευμονοκονίωση, με βήχα, εξάντλησις, κλπ., αλλά τα συμπτώματα αυτά σταματούν σχεδόν άμεσως όταν ο εργάτης απομακρυνθεί επί μερικές μέρες απ' τη δουλειά του.

Τέλος, μια άλλη μορφή πνευμονοκονίωσης οφείλεται στα υπολείμματα, που αφήνει το λατομικό εργαλείο μετά την εξαγωγή της λάσπης και που χρησιμοποιούνται κατόπιν για την κατασκευή διαφόρων πλαστικών ούσιων.

Αμερικανικές εφευρέσεις

Ίδου μερικές απ' τις τελευταίες αμερικανικές εφευρέσεις, που ενδιαφέρουν τις νοικοκυρές: Ένα ηλεκτρικό σίδερο χωρίς σύρμα, που λειτουργεί με ηλεκτροικά κύματα. Ένα γαλτό του σιδερώματος, που αντικαθιστά το βρεγμένο πανί, άφαιρεί τους λεκέδες και μπορεί να χρησιμοποιηθεί 200 φορές. Ένα εντομοκτόνο, που δεν σκοτώνει μόνο τα έντομα, αλλά τα κάνει σκόνη.

Για τους έρασιτέχνες αστρονόμους: Ένα τηλεσκόπιο, που βολώνει αυτομάτως τα διάφορα άστρα. Για τα παιδιά: Ένα ηλεκτρικό τριανάκι, κινούμενο με ηλεκτροικά κύματα. Για τους ταξιδιώτες: Ένα μαξιλάρι από πλαστική ουσία, που όταν ξεφουσκώσει γίνεται μικρό σαν κουτί των σπρίτων, κι' όταν ξαναφουσκώσει σαν υπαλόνι έχει τις διαστάσεις ενός συνθισμένου μαξιλαριού και μπορεί να κοσμήσει βάρος 300 - 400 κιλών.

Κινηματογράφος χωρίς σκοτάδι

Ο Ρώσος επιστήμων Ν. Νοβίζκι, συνεχίζοντας τις πολεμικές έρευνες άλλων συναδέλφων του, δημιούργησε το «κινηματογράφο που παίζει στο φως της ημέρας». Με το νέο σύστημα, τα φιλμ προβάλλονται άκουη και με το δυνατότερο ήλιο! Ός τώρα, οι εικόνες αυτού του κινηματογράφου ήταν θαμπές κι' ακανόνιστες. Η μέθοδος είναι μόνον θεωρητική άξια. Παύτως ο Νοβίζκι επέτυχε πρακτικά αποτελέσματα, άπολύτως ικανοποιητικά. Το καινούριο σύστημα προβολής μπορεί να χρησιμοποιηθεί

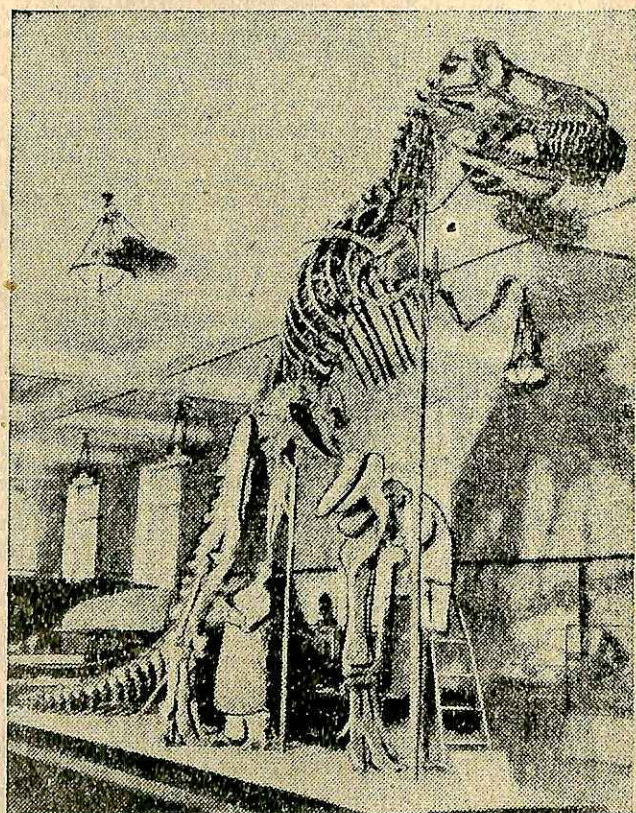
δουλεύοντας: σε κλειστούς χώρους, στο υπαίθριο, σε κινητούς κινηματογράφους, στο σκοτάδι, στον ήλιο... Πρόκειται για μια αληθινή επανάστασι στην «έδωπη τέχνη». Οι μόνιμοι που βγαίνουν αντίορήσεις, θάνε τα ζευγαράκια που βόσκουν ασυλο στο σκοτάδι του κινηματογράφου...

Η «τηλεφωνίτις»

Οι Νεοορκέζοι έχουν προσβληθεί από μια σοβαρή κι' εξαιρετικά μεταδοτική ασθένεια: την «τηλεφωνίτιδα». Είναι μια επιδημία, που πήρε ανησυχητική έκταση μετά τον πόλεμο. Τα θύματά της τηλεφωνούν για το τίποτε και μένουν ώρες ατελείωτες στο ακουστικό. Κάθε μέρα, γίνονται στη Ν. Υόρκη 12 έκατομμύρια τηλεφωνήματα, ενώ προπολεμικά έφταναν μόνο τα 9 έκατομμύρια. Η «τηλεφωνίτις» άσπεργε σφοδρά τους ψυχιάτρους, οι οποίοι κατέληξαν σ' ένα περίεργο συμπέρασμα: ότι οι σημερινοί άνθρωποι έχουν τα νύχτα τους κλονισμένα απ' τον πόλεμο κι' ότι η ανισορροπία τους εκδηλώνεται στο τηλεφώνω. Η πυρετώδης ζωή της Ν. Υόρκης εντείνει άκουη περισσότερο το νευρικό αυτό κλονισμό.

Θά καταργηθούν οι διαρρώται;

Η διάρρωσις των τυπογραφικών λαβών βεβαιώρετο ως τώρα μια απ' τις λίγες δουλειές, στις οποίες δεν μπορούσε να αντικατασταθεί ο άνθρωπος με μηχανές. Κι' όμως εφευρέθηκε τώρα ένα μηχανήμα, που επιτρέπει την ανάκαλυσή των λαβών αυτών σε μια ειδική περί-

ΕΝΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΕΡΑΣ

Δυο Αμερικανοί επιστήμονες, ύστερ' από μακροχρόνιες προσπάθειες και προεκτικούς υπολογισμούς κατάρτισαν να συναρμολογήσουν αυτόν τον σκελετό του «Τυρανοσάουρου», ενός τρομακτικού προϊστορικού τέρατος, για το Ζωολογικό Μουσείο της Νέας Υόρκης.

Γιά την εμφάνισι των φίλμ

Μια έφευρεσις, που ενδιαφέρει τους φωτογράφους: Σε μια καινούρια αμερικανική μέθοδο, χρησιμοποιείται ένα μόνον λουτρό για την εμφάνισι και τη στερέωσι των φίλμ. Όταν το φιλμ φτάσι στο κανονικό σημείο εμφάνισως, το ίδιο ύγρο άοχίζει αυτομάτως τη στερέωσι. Έτσι, δεν χρειάζεται να παρακολουθή συνεχώς ο φωτογράφος τη λεπτή αυτή ένοσταις, ούτε και ύπασγει κανείς κίνδυνος να καταστραφεί το φιλμ, αν μείνι περισσότερο απ' όσο χρειάζεται στο λουτρό.

Οι φλούδες του ριζιού

Οι φλούδες του ριζιού δεν χρησιμοποιούνται σε τίποτε ως τώρα. Αλλά οι επιστήμονες του νημικού ένοστατηρίου του Πανεπιστημίου της Λουϊζιάνας βόηκαν τον τρόπο να τις κατεργάζονται. Έτσι ώστε να γίνονται άριστο άπομωτικό της ζέστης και του κούου, συνγρόνως δε δηλητηριώδης ουσία για παντίκια, κατσαρίδες και έντομα κάθε είδους. Τις έκαμαν επίσης άκαυστες, διαβρόντας τις με διάλυσι βορικού οξέος και βόρσκος. Τα πειράματα απέδειξαν ότι το νέο αυτό άπομωτικό υλικό είναι έλαφρότατο κι' ότι έχει όλες τις ιδιότητες του φελλού.

ΑΓΟΡΙΑ Ή ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ!

Τά πειράματα του Δόκτωρος Μπαλά

Ήταν ανέκαθεν ένα άποστασιοποιητό όνειρο κάθε άντρου γίνου να μπορή να φέρη στόν κόσμο αγόρια ή κορίτσια κατά βούλησιν. Επιστήμονες και τσαρλατάνοι άσολήθηκαν μ' αυτό το πρόβλημα, χωρίς να μπορέσουν να βρούν τη λύσι.

Σκεφθήτε ώστόσο τι άτυπολόγητες συνέπειες, τί οικονομική, πολιτική και κοινωνική άναστάτωση βάθεσε μια τέτοια άνακάλυψις!...

Σ' ένα απ' τα προηγούμενα φύλλα μας, γράψαμε για τις προόδους που ίσχυρίζονται ότι έπτεύχαν προς αυτή την κατεύθυνσι ώρισμένοι Άγγλοι γυναικολόγοι. Ένας γιατρός όμως από τη Σουία, ο δόκτωρ Μπαλά, βεβαιώνει ότι αυτός ένε, προχωρόσει περισσότερο κι' ότι βρίσκειται πιά κοντά στην τελική επιτυχία.

Κατάγεται απ' τη Βουητό κι' είναι μόνο 31 ετών. Σπούδασε Ιατρική στη Γαλλία κι' έλαβε μέρος στόν πόλεμο, στο ναυτικό των Έλευθέρων Γάλλων. Έπειτα έναγώνισσε στις μελέτες του και στα πειράματά του. Ίδιαιτέρως τόν προσελκύσαν τα μυστήρια της γυναιοποιήσεως και της τεκνοποιήσεως. Δεν μπορούσε να παραδενθή ότι δεν ύποκεινται σε κάποιον επιστημονικό νόμο οι γεννήσεις τώων αγοριών και κοριτσιών, πούγονται στόν κόσμο κάθε μέρα. Πίστευε ότι κάθε «άνεξηγητος» φαινόμενο ένε την έξηγησί του, που μπορεί να βρεθή με παρατηρήσεις και πειράματα.

Ίδου λοιπόν το σύστημα που άκολούθησε στις έρευνές του — δηλαδή οι γενικές του γραμμές, γιατί οι λεπτομέρειες αποτελούν άκουη μυστικό του δόκτωρος Μπαλά:

Ήταν γνωστόν ήδη ότι τα σπερματοζώαρια είναι εκείνα που καθορίζουν το φύλον του παιδιού που θα γεννηθή. Υπάρχουν δηλαδή σπερματοζώαρια που δημιουργούν αγόρια κι' άλλα που δημιουργούν κορίτσια. Ας ονομάσουμε τα πρώτα «άρσενικά» και τα δεύτερα «θηλυκά». Κάθε σπερματοζώοιον περιέχει ώρισμένον αριθμό συστατικών, που λέγονται «χρωμοσώματα». Τα άρσενικά έχουν ζυγά χρωμοσώματα και τα θηλυκά μονά. Έτσι μπορούν ν' αναγνωρισθούν με το μικροσκόπιο τα μόν και τα δέ.

Ο δόκτωρ Μπαλά παρατήρησε λοιπόν ότι ένα παρασκεύασμα από γυναικείον «πλάσμα» — έτσι ονομάζεται, ως γνωστόν, ένας όγκος που σχηματίζεται μέσα στη μήτρα κατά την έγκυοσύνη για τη διατροφή του έμβριου — έλασκει μια δυνατή έλξι πάνω στα σπερματοζώαρια. Σ' αυτή την παρατήρησι, στηρίξε όλες του τις ένοσταις.

Στην άρχή, σκέφθηκε ότι ο πλάσμος από τόν τοκετό μιας γυναικας που γέννησε κορίτσι, θα τραβούσε τα θηλυκά μόνον σπερματοζώαρια, κι' ο προερχόμενος από τοκετό άγόριου, θα τραβούσε μόνον τα άρσενικά. Πράς μεγάλην του έκπληξι όμως, διαπίστωσε ότι, σ' έ-

λες τις περιπτώσεις, ο πλάσμος προσελκύει άποκλειστικά και μόνον τα θηλυκά σπερματοζώαρια.

Με μια μέθοδο, που άποτελεί μυστικό του, χρησιμοποίησε σκόνη από πλακούντα πάνω σε θηλυκά κοινέλια, πούν απ' την γονιμοποίησι. Και τα άποτελέσματα ύπησαν θετικά 100%. Σε 12 διάφορες περιπτώσεις, οι κοινέλες γέννησαν μόνο θηλυκά κοινελάκια, μολονότι η σκόνη του πλακούντος προερχόταν από προηγούμενο τοκετό άλλου έρσενικόν κι' άλλου θηλυκόν. Ούτε μια φορά δεν σπείωθηκε έξαιρέσις του γενικού αυτού κανόνος.

Πώς μπορεί να έξηγηθή το φαινόμενο; Κατά πάσαν πιθανότητα, με τη μεγάλη πειεκτικότητα του πλακούντος σε «φολλικούλη», που είναι η κατ' έξοχην θηλυκή όρμηση.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε, ότι άνακαλύφθηκε ο τρόπος να γενώνται έξασφαλισμένα κορίτσια — με την προϋπόθεσι βέβαια ότι θα επιτύχη και στις γυναικας η μέθοδος που έρασώσθηκε στις κοινέλες.

Τι μένει να βρεθή άκόμη; Λίγα πράγματα και πολλά συγχρόνως: Δηλαδή ο τρόπος του έξασφαλισμένου τοκετού άγοριών.

Ο δόκτωρ Μπαλά έλπίζει, ότι θα το επιτύχη κι' αυτό, χρησιμοποιώντας άλλα μίγματα όρμησης, με τα όποια πειραματίζεται τώρα.

Αν το κατορθώσει, θάχη πιά πραγματοποιηθή το παλιό όνειρο: Οι άνθρωποι θα κάνουν, ότι παιδιά θέλουν, αγόρια ή κορίτσια. Έκτός... εκτός αν τα κορίτσια άφαιρέσουν αυτή τη δυνατότητα έκλογής, για λόγους γενικού συμφέροντος!

Ο ήλιος είναι ραδιοφωνικός πεμπός

Έρετες ότι ο ήλιος είναι συχνά υπεύθυνος για τα παράδοξα που μας ένοχλούν στο ραδιόφωνο; Πράγματι, απέδειχθη ότι, στις περιόδους που αυξάνονται οι κηλίδες του, έκπέμπει έρσιανά κύματα, τα όποια μπορούν να πολλαπλασιάσουν 100.000 φορές την έντασι των συνθισμένων βιογενών κυμάτων 1-10 μέτρων, ή να προκαλέσουν διαλείψεις 30-60 λεπτών της ώρας.

Εργοστάσιο φυκιών

Στάς νήσους Όρκάδας πρόκειται να δημιουργηθή μια βιομηχανία για την κατεργασία των θαλασσιών φυτών. Οι άκτές των νησιών αυτών, καθώς και της βορείου Αγγλίας, σκεπάζονται με παχύ στρώμα φυκιών, που ανανεώνονται συνεχώς και έπομένως επιτρέπουν την κανονική έκμεταλλεύσι τους. Ένα απ' τα προϊόντα των φυκιών, το «άλγινικόν οξύ», χρησιμοποιείται ήδη για τη βελτίωσι της ποιότητος των έλαφρών αλλήλων ύφασμάτων, την κατασκευή διαφανούς γαλακτιού, χειρουργικών επιδέσμων, ή πλαστικών υλών, το «κολλαρίσιμα» της ύφους, κλπ.

Υπολογίζεται ότι το εργοστάσιο των Όρκάδων θα κατεργάζεται 8.000 τόνους φύκια το έτος. Τα υπολείμματα της κατεργασίας θ' άποτελούν μια πρώτη τάειω τροφή για τους χοίρους, τα πρόβατα και τα πουλερικά.

Γελοιοθεραπεία

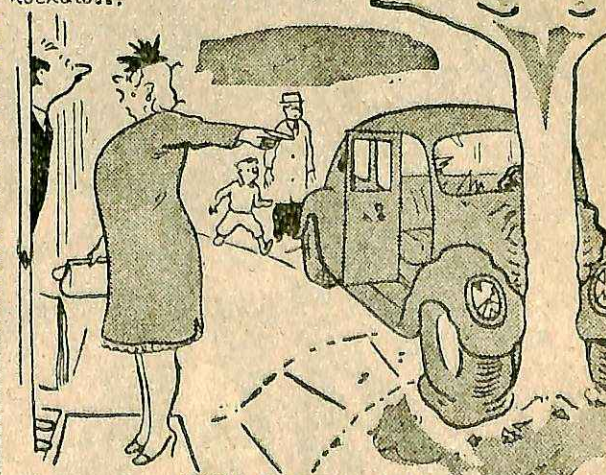
ΕΠΙΜΟΝΗ

— Καληνύχτα, Μαρίτσα!

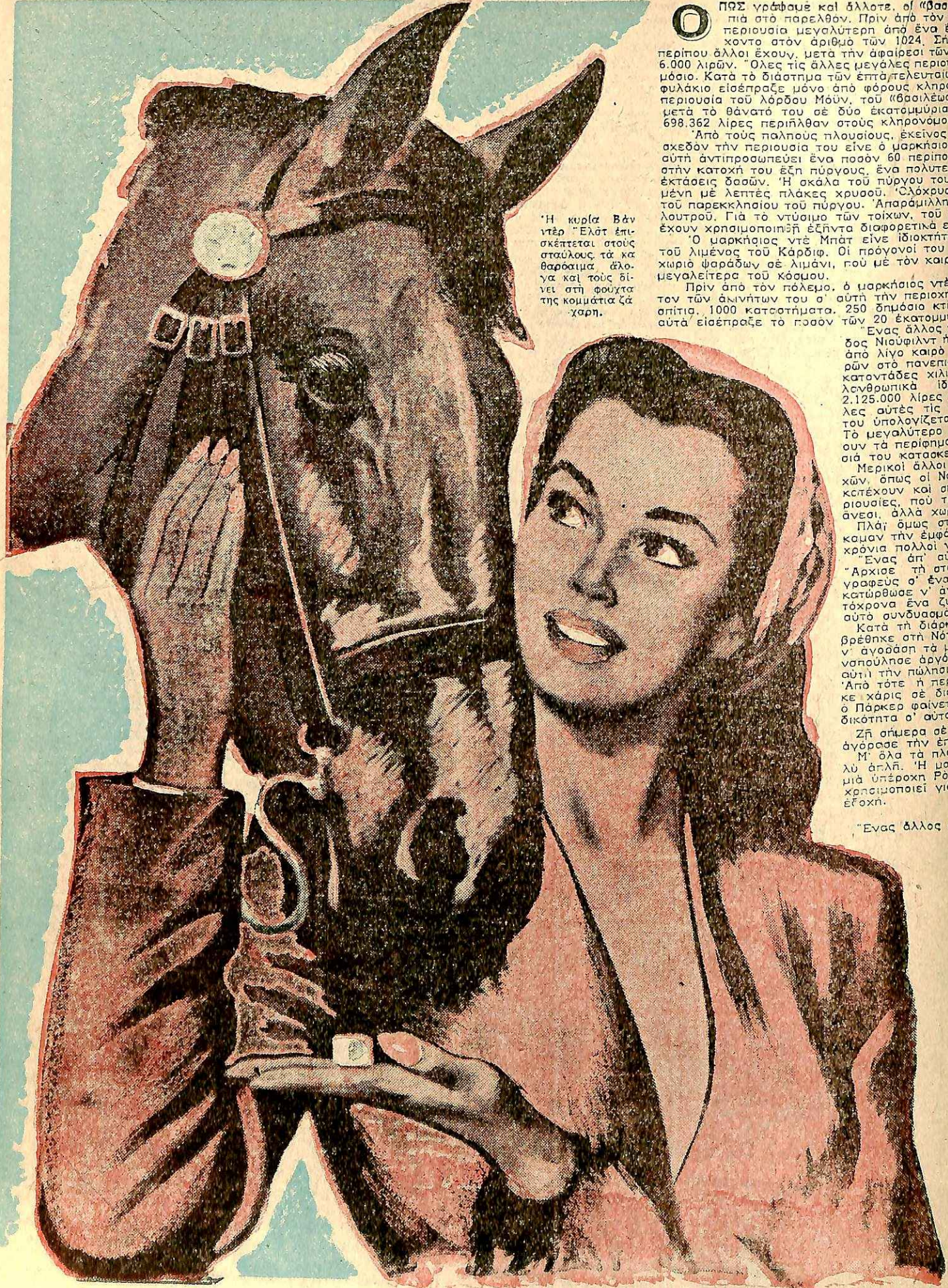
— Μιστόκλη, μη χτυπάς με τη μύτη! Δεν είναι εύγευκό!...

— Περάστε, περάστε κύριε Γιάνκο! Ο άνδρας μου βιβώνει μια στιγμή τον πολυέλαιο...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΡΑΚΑΡΙΣΜΑ

— Έσείς φυτέψατε εκεί αυτό το δέντρο; Ντροπή σας, κύριε!...

Η κυρία Βάν ντέρ "Ελστ" επι-
σκέπτεται στους
σταύλους τα κα-
θαράματα, αλο-
γα και τους δι-
νει στη φούχτα
της κομμάτια ζά-
χαρη.

Ο ΠΡΟΣ γραφόμε και άλλοτε, οι «Βασιλείς της στερλίνας» ανήκουν πια στο παρελθόν. Πριν από τον πόλεμο, οι Άγγλοι που είχαν περισσότερα από ένα εκατομμύριο στερλίνων ανήκοντο στον αριθμό των 1024. Σήμερα είναι μόλις 50. Ξέρντα περίπου άλλοι έχουν, μετά την αφαίρεση των φόρων, ένα ετήσιο εισόδημα 6.000 λιρών. Όλες τις άλλες μεγάλες περιουσίες τις κατεβρόχισσε το δημόσιο. Κατά το διάστημα των επτά τελευταίων ετών, το αγγλικό θησαυροφυλάκιο εισέπραξε μόνο από φόρους κληρονομιάς 625.599.000 λίρες. Η περιουσία του λόρδου Μούν, του «Βασιλέως της μπύρας», υπολογίσθηκε μετά το θάνατό του σε δύο εκατομμύρια λιρών. Απ' αυτά, μόνον οι 698.362 λίρες περιήλθαν στους κληρονόμους του.

Από τους παλιούς πλούσιους, εκείνους που διέτρεπε άκοιμη ανέπαφη σχεδόν την περιουσία του, είναι ο μαρκήσιος ντέ Μπάτ. Η περιουσία του αυτή αντιπροσωπεύει ένα ποσό 60 περίπου εκατομμυρίων λιρών. Έχει στην κατοχή του ένα πύργο, ένα πολυτελέστατο μέγαρο και μεγάλες εκτάσεις δασών. Η σκάλα του πύργου του στο Κάρδιφ είναι όλη στρωμένη με λεπτές πλάκες χρυσού. Ολόχρυσος είναι επίσης και ο θώκος του παρεκκλησίου του πύργου. Απαρόμιλη είναι σε άλλοι η αίσθηση του λουτρού. Για το ντύσιμο των τοίχων, του τζακιού και του πατώματος έχουν χρησιμοποιήσει ξέρντα διαφορετικά είδη μαρμάρου.

Ο μαρκήσιος ντέ Μπάτ είναι ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου μέρους του λιμένος του Κάρδιφ. Οι πρόγονοί του είχαν μετατρέψει ένα μικρό χωριό ψαράδων σε λιμάνι, που με τον καιρό εξελίχθηκε σ' ένα από τα μεγαλύτερα του κόσμου.

Πριν από τον πόλεμο, ο μαρκήσιος ντέ Μπάτ είχε πουλήσει το τρι-
τον των ακινήτων του σ' αυτή την περιοχή, που αποτελεῖτο από 20000
σπίτια, 1000 κατοικίδια, 250 δημόσια κτίρια και 20 θέατρα. Για όλα
αυτά εισέπραξε το ποσό των 20 εκατομμυρίων λιρών.

Ενας άλλος παλιός πλούσιος είναι ο λόρ-
δος Νιούφιλντ ηλικίας σήμερα 70 ετών. Πριν
από λίγο καιρό έζησε ποσό 1.250.000 λι-
ρών στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και έ-
κατοντάδες χιλιάδων λιρών σε διάφορα φι-
λανθρωπικά ιδρύματα. Διένεμε επίσης
2.125.000 λίρες στο προσωπικό του. Παρ' ό-
λες αυτές τις γενναίες δωρεές, η περιουσία
του υπολογίζεται σε 20 εκατομμύρια λίρες.
Το μεγαλύτερο μέρος της το αντιπροσωπεύ-
ουν τα περιήματα σ' όλο τον κόσμο έργοστά-
σια του κατασκευής κινητήρων.

Μερικοί άλλοι άγονοι παλαιών φεουδα-
ρίων, όπως οι Νόρφοκ, οι Γκρόσβενορ κλπ.
κατέχουν και σήμερα επίσης αξιόλογες πε-
ριουσίες, που τους επιτρέπουν να ζουν με
άνεση, αλλά χωρίς πολυτέλεια.

Παλιό όμως στους παλαιούς πλούσιους, έ-
κασαν την εμφάνισή τους κατά τα τελευταία
χρόνια πολλοί νέοι.

Ενας απ' αυτούς είναι ο Τζών Πάρκερ.
Αρχισε τη σταδιοδρομία του σαν απλός
γρφεός σ' ένα κατάστημα. Αλλά, σε λίγο
κατώρθωσε ν' αγοράσει και να πουλήσει ταύ-
τόχρονα ένα ζυθπωλείο. Από τον έξυπνο
αυτό συνδυασμό έκέρδισε 200.000 λίρες.
Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο Πάρκερ
βρέθηκε στη Νότιο Αφρική, όπου κατώρθωσε
ν' αγοράσει τα μεταλλεία Ρόμπινσον. Τα ε-
νοποίησε αργότερα και το κέρδος του από
αυτή την πώληση ξεπέρασε τις 200.000 λίρες.
Από τότε η περιουσία του πολλαπλασιάσθη-
κε, χάρις σε διάφορους συνδυασμούς. Γιατί
ο Πάρκερ φαίνεται πως έχει διαβολεμένη ει-
δικότητα σ' αυτούς.

Σήμερα σε μία απόμερη βίλλα, που την
αγόρασε την εποχή του πρώτου γάμου του,
Μ' όλα τα πλούτη που η ζωή του είναι πο-
λύ απλή. Η μοναδική του πολυτέλεια είναι
μία υπέροχη Ρολό-Ρόις, που ο Πάρκερ την
χρησιμοποιεί για τους περιπάτους του στην
έφοχ.

Ενας άλλος σημερινός πλούσιος που ξε-
κίνησε από το μηδέν-
ήταν απλός γυρολόγος-
είναι ο Σίμων Μάρκε.
Σήμερα έχει απέλα-
ρίσει εκατοντάδες ο-
λών των ειδών. Το υ-
παλληλικό προσωπικό,
που χρησιμοποιεί σ' α-
υτά, ανέρχεται σε
20000. Τα ετήσια εισο-
δήματά του υπολογί-
ζονται σ' ένα εκατομ-
μύριο λιρών.

Στην ίδια κατηγορία
ανήκει και ο Τζακ Μπίλ
μέτρ, ηλικίας σήμερα
43 ετών, που το μέγα-
ρό του είναι το μεγα-
λύτερο του Λονδίνου.

Ο Μπίλ μέτρ απόκτη-
σε το μεγαλύτερο με-
ρος της περιουσίας
του μέσα σε δύο χρό-
νια. Κατά την έναρξη
του Ισπανικού πολέ-
μου, έναώλεσε δύο ατ-
μόπλοια κι' άρχισε να
μεταφέρει κρυφά πολε-
μοφόδια στους δημο-
κρατικούς. Σε λίγο, έ-
νόρασε αυτά τα ατιμό-
πλοια και προτού τε-
λειώσει ο Ισπανικός πό-
λεμος είχε οχηματισ-
έναν ιδιόκτητο ατμό-
λο από 22 πλοία. Κα-

Ποίν από τον πόλεμο είχε δική της άλογα και
είχε κερδίσει μ' αυτά πολλά θεσβία στις ιπποδρο-
μίες του Έψου. Μία άλλη χαρακτηριστική έκκε-
νική της είναι οι τακτικές επισκέψεις της στα
μυθώδη ανάκτορα των Ίνδων μακαρονιάδων. Τρέλ-
λαινεται κυριολεκτικά για τα επικίνδυνα κυνήγια
τιγρεων και όπως είναι καλή σκοπεύτρια, νυρζει
κάθε φορά στην Αγγλία με υπέροχα δέρματα θη-
ρίων, που τα σκότωσε ή ίδια, ριψοκινδυνεύοντας
τη ζωή της.

Η πιο περίεργη ιδιοτροπία της είναι η μεγάλη
συμπάθεια που δείχνει στους κλόουν των αγγλι-
κών τσίρκων. Πολλοί από αυτούς θοίκουν στο πρό-
σωπό της μία στοργική προστάτιδα, που φροντίζει
για την οικογένειά τους και ιδιαίτερος για την
καλή μόρφωση των παιδιών τους.

Μία άλλη εκατομμυριούχος είναι η λαίδη Γιούλ,
που κληρονόμησε 9 εκατομμύρια λιρών από το σύ-
ζυγό της. Αναπαύει τη μοναξιά, συντηρεί με δι-
κά της έξοδα ένα κινηματογραφικό στούντιο, έν-
διαφεύεται για τη θεατρωτική ζωή των αγρο-

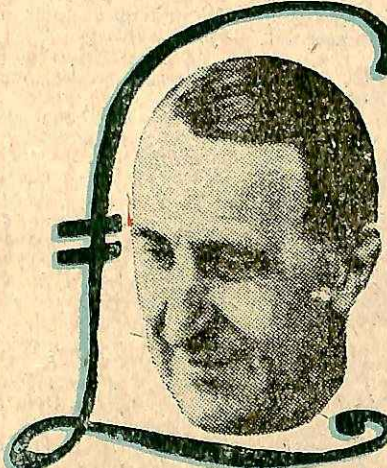
Οι Βασιλείς της στερλίνας

Παλαιοί και σύγχρονοι πλούσιοι

Θένα απ' αυτά που είχε στοιχίσει 170.000 λίρες.
Αργότερα απασχολήθηκε με τη μεταφορά πολε-
μοφόρων και τροφίμων στην Κίνα.

Μεταξύ των Άγγλων εκατομμυριούχων, συγκα-
ταλέγεται επίσης και ο πασίγνωστος κινηματογρα-
φικός επιχειρηματίας Άρθουρ Ράνκ.

Μεταξύ των γυναικών εκατομμυριούχων, έ-
ξ

Ο εκατομμυριούχος Άρθουρ Ράνκ
χρηματοδοτεί κινηματογραφικές επι-
χειρήσεις.

Ν' απολαύσει το θέαμα, ασχολείται με τη ζωγρα-
φική και τον πνευματισμό, και έχει την πλουσιώ-
τερη συλλογή βιβλίων μαγείας.

Η κυρία Βάν ντέρ "Ελστ" ευνοείται επίσης τα-
κτικά στα κοσμικά σελόνια και δεν λείπει ποτέ
από τις μεγάλες ιπποδρομίες. Ντυμένη με φαν-
ταχτερές τουαλέτες, έγκκεπται στους σταυ-
λους τα καθαρά αλογα και τους δίνει στη φού-
χτα της κομμάτια ζάχαρη, χαϊδεύοντας το λαι-
μό τους.

Ποίν από τον πόλεμο είχε δική της άλογα και
είχε κερδίσει μ' αυτά πολλά θεσβία στις ιπποδρο-
μίες του Έψου. Μία άλλη χαρακτηριστική έκκε-
νική της είναι οι τακτικές επισκέψεις της στα
μυθώδη ανάκτορα των Ίνδων μακαρονιάδων. Τρέλ-
λαινεται κυριολεκτικά για τα επικίνδυνα κυνήγια
τιγρεων και όπως είναι καλή σκοπεύτρια, νυρζει
κάθε φορά στην Αγγλία με υπέροχα δέρματα θη-
ρίων, που τα σκότωσε ή ίδια, ριψοκινδυνεύοντας
τη ζωή της.

Η πιο περίεργη ιδιοτροπία της είναι η μεγάλη
συμπάθεια που δείχνει στους κλόουν των αγγλι-
κών τσίρκων. Πολλοί από αυτούς θοίκουν στο πρό-
σωπό της μία στοργική προστάτιδα, που φροντίζει
για την οικογένειά τους και ιδιαίτερος για την
καλή μόρφωση των παιδιών τους.

Μία άλλη εκατομμυριούχος είναι η λαίδη Γιούλ,
που κληρονόμησε 9 εκατομμύρια λιρών από το σύ-
ζυγό της. Αναπαύει τη μοναξιά, συντηρεί με δι-
κά της έξοδα ένα κινηματογραφικό στούντιο, έν-
διαφεύεται για τη θεατρωτική ζωή των αγρο-

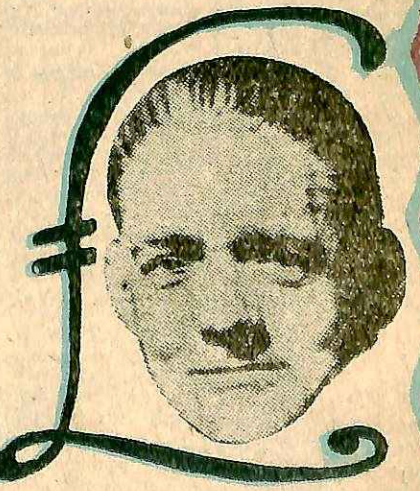
τών και περιφέρεται συχνά ανάμεσα στα χωρά-
φια με ψηλές μπότες στα πόδια, έχοντας νιά μο-
ναδική συντροφιά τον πιστό σκύλο της.

Η λαίδη Γιούλ διωγράνυνε άλλοτε εξερευνητι-
κές αποστολές και είχε επιχειρήσει μάλιστα και ή
ίδια να διεισδύσει στις μυστηριώδεις και απαράβι-
στες περιοχές του θιβέτ για να γνωρίσει τον Δα-
λάι Λάμα και την εκπληκτική ζωή των μάγων μο-
νοχών. Παρ' όλη όμως την επιμονή της αναγκάσθη-
κε, ύστερ' από πολλές προσπάθειες που απέτυχαν,
να ξαναγνωρίσει άπρακτη στην Αγγλία.

Στις γυναικες εκατομμυριούχους περιλαμβάνε-
ται επίσης και η κυρία Όμπαρντ. Σε ηλικία 25
ετών είχε παντρευτή έναν εκατομμυριούχο αυλ-
λέκτη, ηλικίας 77 ετών. Ο άνδρας της πέθανε
επειτα από δύο χρόνια, αφήνοντας της μία κολοσ-
σιαία περιουσία. Η χήρα του παντρεύθηκε αρ-
γότερα έναν αξιωματικό του ναυτικού και φέρεται
σήμερα τ' όνομά του.

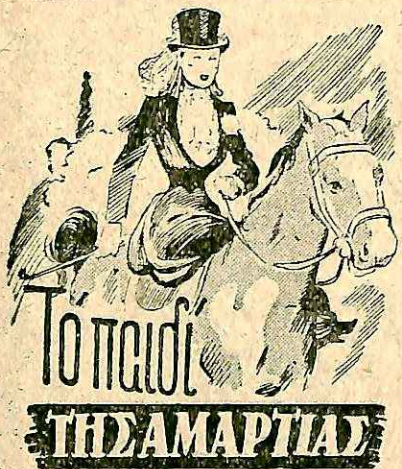
Ελάχιστα άλλοι πλούσιοι υπάρχουν στην Άγ-
γλία. Γιατί οι «Βασιλείς της στερλίνας» εξαφανί-
ζονται ολοένα. Οι περιουσίες τους διαχειτεύονται
σινά-σινά στο αγγλικό θησαυροφυλάκιο και αυ-
ξάνουν το εθνικό εισόδημα. Η αύξηση αυτή, κα-
τά το διάστημα των τελευταίων ετών, υπολογίζε-
ται ότι ανήλθε σε 6%. Έτσι, σ' ένα πολύ κοντινό
μέλλον δεν θα υπάρχει παρά μόνον η ανάμνησις
των Άγγλων εκατομμυριούχων, της πολυτελούς
ζωής των και της απαράμιλλης χλιδής των, που
σε παλαιότερα χρόνια, θυμίζε τις ιστορίες των Χί-
λιων και μίας Νυκτών. Όσο για τους καινούρ-
γιους πλούσιους, δεν θα έχουν την ευχαρίστηση
να κληροδοτήσουν την πολυτέλεια και την χλιδή
της ζωής των στους απογόνους των. Γιατί, με το
βραδυτάτο πορό επί του εισοδήματος και των κλη-
ρονομιών, ένα πολύ μικρό μέρος από την περιου-
σία των θα μπορέσουν να πάρουν στην κατοχή των
οι κληρονόμοι των.

Αλλά και
το μικρό αυ-
τό μέρος της
περιουσίας
είναι αρκετό
για να έξα-
σφαλισθι μία
«πριγκιπική»
ζωή στους τυ-
χερούς κλη-
ρονόμους. Οι
μεγάλες έ-
παιλίες στην
έφοχ, τα ά-
περαντα κτή-
ματα και τα
αριστοκρατι-
κά μέγαλα
στο Λονδίνο
προσφέρουν
ανέσεις που
δεν τις απο-
λαμβάνουν
πολλοί από
τους άλλους
πλούσιους
στις χώρες
της ήπειρωτι-
κής Ευρώ-
πης.

Ο πολυεκατομμυριούχος λόρδος
Νιούφιλντ όφειλει την περιουσία του
στ' αυτοκίνητα

Χ. ΑΛΜΠΕΡΝΤ

9ον —Ναί, συνέχισε η δούκισσα. Ο κύριος Σαμπρελός μπορεί να μην έβλεπε γιατί η υπέρεα σας δεν σας έδωκε το όνομά της, είναι σε θέση να σας πει, όμως, πως δεκαεπτά δολάρια χρόνια δεν έπαισε να σας ζητάει και να ζή με την ελπίδα πως θα σας ευρίσκει μια μέρα για να σας σφίξει στην αγκαλιά της.

—Και αυτή η γυναίκα... η υπέρεα μου ζή ακούει; ρώτησε η Μισελίνα.

—Ζή, παιδί μου, απάντησε η 'Ελιάντα, κατεβαίνοντας τα μάτια για να κούνη τη συγκίνησή της.

Ο Σαμπρελός νόμιζε πως ήταν απαραίτητο να παρέμβει για να δώσει τις αναγκαίες εξηγήσεις.

—Δεν ξέρω τίποτε για τις συνθήκες που ανάγκασαν τη υπέρεα σας να σας απομακρύνει από κοντά της, παιδί μου, είπε. Υποπτεύομαι ένα δόγμα, που δεν μου επιτρέπει να προσπαθήσω να εξιχνιάσω περισσότερα και που δεν έχω καμιά περιέργεια να το μάθω. Εκείνο, όμως, που υποσώ να σας βεβαιώσω είναι ότι η ζωή της υπέρεας σας ήταν για πολλά χρόνια ένα ανεπίτρεπτο και αδιάκοπο μαρτύριο. Παρακολούθησα αυτό το μαρτύριο σ' όλες τις φάσεις του, γιατί η τύχη θέλησε να είμαι εγώ εκεί στον όποιον η υπέρεα σας επιστεύθηκε τις σχετικές έρευνες για την ανεύρεσή σας...

Το πράγμα δεν ήταν εύκολο και αν δεν με βοηθούσαν μερικές εξαιρετικές συμπτώσεις δεν είχα καταλήξει ίσως σε κανένα αποτέλεσμα σήμερα...

Ο άορκος σκοπός της υπέρεας σας ήταν να σταθεί πάντα στο πλευρό σας. Δεν πρέπει να αμφισβητείτε γι' αυτό ούτε στιγμή. Γι' αυτό σας είχε εμπιστευθεί σε μια οικογένεια καλών και έντιμων χωρικών στο 'Εσσάρ, που σας αναπαύσαν και σας ανέθρεψαν σαν παιδιά τους.

—'Αλλ' ο πόλεμος έκαμε να χαθούν όλα τα παιδιά σας.

Οι Κορντιέ — έτσι λεγόταν οι άνθρωποι που είχαν αναλάβει την ανατροφή σας — σκοτώθηκαν από τους Γερμανούς. Και το χειρότερο ήταν ότι το 'Εσσάρ έγινε ερείπια και οι κάτοικοί του διασκορπίστηκαν εδώ κι εκεί... Μπορείτε να φαντασθείτε τη λύπη και την απελτίσια της υπέρεας σας, όταν αναπαύονταν στο 'Εσσάρ, μετά την καταστροφή, δεν κατώρθωσε να ανακαλύψει κανένα ίχνος σας;... Η μικρή της Μισελίνα ζούσε η είχε πεθάνει; Ποιος θα της το έλεγε; Οι χωρικοί που είχαν αναμνηστεί στο αναμεταξύ στο χωριό τους δεν ήξεραν τίποτε... Ένας μόνο άνθρωπος ήταν σε θέση να δώσει κάποιες πληροφορίες, ο δημάρχος του 'Εσσάρ.

—'Αλλά και εδώ η υπέρεα σας στάθηκε άτυχη... Ο άνθρωπος αυτός, που οι Γερμανοί είχαν σκοτώσει τους δυο γιους του, είχε πάθει ημιπληγία και δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει, ούτε να κινηθεί...

—Γιατί ο δημάρχος του 'Εσσάρ ήταν σε θέση να δώσει στη υπέρεα σας τις πληροφορίες που ζητούσατε. Ήξερε πως ένας υπάλληλος σας είχε πάσει στην προστάσια του και σας είχε μεταφέρει στο

Παρίσι... Πού όμως; Αυτό η υπέρεα σας δεν κατώρθωσε να το μάθει ποτέ.

Ο ρόλος ο δικός μου, συνέχισε ο Σαμπρελός, άρχισε απ' αυτή τη στιγμή. Τα στοιχεία που είχα στη διάθεσή μου ήταν ελάχιστα... Μερικές γυναικολογίες, δυο-τρία περιστατικά, τίποτε άλλο... Ποτέ ίσως δεν θα κατώρθωνα να φθάσω σε αποτέλεσμα, αν οι περιστάσεις δεν με βοηθούσαν. Η καρδιά της υπέρεας σας σπαρασσόταν ολοένα, γιατί, για πολλή καιρό, οι έρευνες μου προχωρούσαν με εξαιρετική βραδύτητα... 'Εβλεπα τον πόνο της κι' ένοιωθα το μαρτύριό της... 'Αλλά τι μπορούσα να κάνω;...

Ο Σαμπρελός σταμάτησε για μια στιγμή, φάνηκε σαν να διστάζει κι' έπειτα είπε:

—'Ηταν μια πολύ σκληρή δοκιμασία η τελευταία πειρατεία σας, δεσποινίς Μισελίνα, μια σκληρή δοκιμασία όχι μόνο για σας... αλλά για όλους μας. Γιατί πρέπει να σας πω ότι δεν αμφέβαλα ούτε στιγμή για την αθωότητά σας. Μου έλειπαν όμως τα στοιχεία για να την αποδείξω... 'Ας ευχαριστήσουμε το Θεό!... Χωρίς αυτή την περιπέτεια δεν θα κατώρθωνα ποτέ ίσως να ανακαλύψω τα ίχνη σας και να σας ξαναδώσω στη υπέρεα σας... 'Αλλ' όλη αυτή ανήκουν πια στο παρελθόν... 'Όταν τελείωσε την αφήγησή του, η 'Ελιάντα έκλαιγε με λυγμούς.

—Συνώρεσέ με, παιδί μου, είπε, αφήνοντας πια κατά μέρος τα προσχήματα. 'Εδοκίμασα τόσες πίκρες και τόσες αγωνίες ως που να σε βρω!...

—Σωπάτε, υπέρεα! είπε η Μισελίνα που έκλαιγε κι' αυτή, πέτοντας στην αγκαλιά της. Τα καταλαβαίνω όλα τώρα... Δεν βέλω να μάθω τίποτε άλλο...

—Όλοι είχαν συγκινηθεί. Κι' ο Σαμπρελός άκουε δεν υπόρεσε να μην δοκώσει, όταν είδε σφιχταγκλισμένες υπέρεα και κόρη.

—Καταλαβαίνω τώρα πως δεν φέρθηκα καλά, είπε ο Μαλακώφ. 'Επρεπε να αφήσω τη διεύθυνσή μου...

—Μην το λέτε αυτό, κύριε, τον διέκοψε η 'Ελιάντα. Κάνετε τόσα για τη Μισελίνα μου, που και πραγματικός πατέρας αν ήσαστε δεν θα μπορούσατε να κάμετε περισσότερα.

Η ημέρα εκείνη ήταν η πιο εύτυχη μέρα για όλους.

Η 'Ελιάντα έμεινε άρκετη ώρα κοντά στην κόρη της, που, με την αφέλεια που την χαρακτήριζε, της αφηγήθηκε όλη τη ζωή της ως εκείνη τη στιγμή.

—Αισθάνθηκα μια μεγάλη λύπη, της εξομολογήθηκε, την ημέρα που ο πατέρας μου — και, λέγοντας αυτά, έδειξε το Μαλακώφ — μου φανέρονε πως δεν ήσουν πραγματική κόρη του και πως δεν ήξερε τίποτε για τους γονείς μου. Μέσα στην ψυχή μου, ένοιωσα τότε ένα αίσθημα κακίας και μίσους έναντιόν της υπέρεας μου.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κουραμπιέδες

—'Ρε φαίεντ' έχεις την ιδέα, ότι μπορώ να σου ερξώ. Άφρες με τους κεσέδες, γι' αυτό στη γκρίνια με τάρτα και θέλεις μπόλικο παρά να φτιάξεις κουραμπιέδες.

Μια κι' έρχονται νιοτέρες φορές, μου λες πως θάπρεπε κι' εσύ λίγα γλυκά να φτιάξεις και μούρκεται να τρέλ... (καθώ γιατί δεν σκέφτεσαι (καθώ πως θα με ξετινάξεις.

—'Αλλωστε, φρόσω μου (τρελή, οι κουραμπιέ — δε θα και θα περνάς στην (πέννα, γιατί είμ' εγώ — στο (λέω σιγά, ο... κουραμπιέ ο πιο (μενά, μια κι' έμπλεξα με (σένα!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

που με είχε εγκαταλείψει τόσο άσπλαχνα... Συχωρέστε με, υπέρεα, γιατί σας είχα κρίνει με τόση επιπολαιότητα. Πώς θα μπορούσα να μαντέψω την αλήθεια;

Η Μισελίνα έπεσε στην αγκαλιά της. —Νοιώθω πως μόνο με μια απέναντη αγάπη και άφορητη θα μπορούσα να σας αποζημιώσω για όλους σας τους πόνους, υπέρεα, είπε.

Κατά το σούρουπο, η 'Ελιάντα σηκώθηκε για να φύγει.

—'Εκάματε τόσα για τη Μισελίνα μου, είπε στο Μαλακώφ και τη θεία Ρόζα, που θα πρέπει και τώρα να εξακολουθήσει να είναι για σας ό,τι ήταν πρώτα: μια αληθινή κόρη σας. Και έτσι θα γίνει. Όσο για μένα, ζητώ να μου επιτρέψετε να την αγαπήσω όπως και σεις και να έρωμαι να την βλέπω συχνά...

Ο Μαλακώφ έκλαιγε. Και η θεία Ρόζα έπιε.

—Θα την αγαπάμε όλοι το ίδιο, είπε ο παλιός λοχίας, σκουπίζοντας τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια του.

Το πρόσωπο της δούκισσας τού Φιερόν, όταν βγήκε στο δρόμο, έλαμπε από χαρά και ικανοποίηση. Είχε βρή πια την κόρη της, τη μικρή της Μισελίνα, που την ζητούσε από τόσα χρόνια. Ο Θεός την είχε λυτρώσει και δεν την είχε αφήσει να υποφέρει περισσότερο.

—'Αλλά, ξαφνικά, καθώς πλησίαζε στο μέγαρό της, το πρόσωπό της σκυθρώπασε και το βλέμμα της σκοτείνισε.

—'Ηταν βέβαια εύτυχη μέρα, γιατί είχε ξαναβρεί την κόρη της.

Το σφάλμα της, όμως, το παλιό νεανικό σφάλμα της, παρεμύενε άκραιο και αισθανόταν τύψεις μέσα στην ψυχή της, γιατί το είχε κρύψει τόσον καιρό από τον άνδρα της, από τον άνθρωπο που έλάτρευε και που τόσες φορές τον είχε λυτρώσει χωρίς να το θέλει.

—'Οχι! Δεν έπρεπε, δεν μπορούσε να του το κρύψει περισσότερο. Ο δούκας του Φιερόν ήταν σωστό να μάθει τα πάντα. 'Ηταν αδιάφορο στην 'Ελιάντα, αν θα την συγχωρούσε ή θα την κατέδικαζε. Η υποχρέωσή της ήταν να του πει όλη την αλήθεια, χωρίς να του κρύψει τίποτε.

Σιγά-σιγά, η απόφαση αυτή ειζωνόταν μέσα στην ψυχή της. Κι' όταν έφτασε στο μέγαρό της, δεν ένοιωθε κανένα διαταγμό. Η καυσούρα της την πληροφόρησε ότι ο σύζυγός της είχαν επιστρέψει πριν από μερικά λεπτά.

Η 'Ελιάντα, χωρίς να διστάσει, διευθύνθηκε στο γραφείο του.

—'Ηρθα για να σου μιλήσω για μερικά πράγματα που σοβάρα, είπε μπροστά.

—Σε άκουω, αγαπητή μου 'Ελιάντα, απάντησε ο δούκας.

Η γυναίκα του είχε κατεβάσει τα μάτια. —Ναί, ήρθα για να σου κάμω μια τρομερή εξομολόγηση, είπε. Μια εξομολόγηση που, παρ' όλη την αγάπη σου, θα σε κάμει ίσως να με μισήσεις...

—Τι θέλεις να πεις, 'Ελιάντα; την διέκοψε με αγωνία ο δούκας.

—Αυτή τη στιγμή βρίσκουμαι υποστρά σου σαν την ένοχη απέναντι στο δικαστή της, απάντησε εκείνη... 'Εσφάλα... Δεκαεπτά χρόνια τώρα προσπαθώ να εξαγοράσω το σφάλμα μου... 'Αλλά νομίζω πως το μαρτύριό μου σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είναι άκοκτο και νοιώθω την ανάγκη να σου εξομολογηθώ τα πάντα...

Τού αφηγήθηκε κατόπιν πως γνώρισε τον Μπλεζ ντε Σενολάν, πως εκείνος καταράσθηκε την αγάπη και την εμπιστοσύνη της και, πως λίγο καιρό αργότερα, έγινε υπέρεα... Τού μίλησε έπειτα για τις φοιτικές στιγμές που πέρασε όταν ο δούκας της ζήτησε να γίνει γυναίκα του και πως η θεία της την έπεισε να δεχθεί την πρότασή του. Στο τέλος, του ανέφερε όλα όσα άφορούσαν τη μικρή Μισελίνα και με ποιά τρόπο είχε κατορθώσει να την ξαναβρεί.

—Σου εξομολογήθηκα τα πάντα με ειλικρίνεια, είπε τελειώνοντας. 'Από σένα εξαρτάται τώρα να με καταδικάσεις ή να με συγχωρέσεις... Σου όφειλω μια εξήγηση ακόμη... Πολλές φορές φανόμουν γλισθή και ίσως με είχες νοιώσει αδιάφορο απέναντί σου... Η αλήθεια είναι ότι σε λάτρευα και ένοιωθα τόσο ένοχο που εαυτού μου, που προσπαθούσα να συγκρατήσω

τις έκδηλώσεις της στοργής και της αγάπης μου...

Ο δούκας φαινόταν να σκέπτεται.

—'Ελιάντα, είσαι μια άγνη ψυχή, είπε σε λίγο.

—Είμαι μια ένοχος, απάντησε εκείνη. Είμαι ευχαριστημένη, όμως, γιατί βρήκα επί τέλους το θάρρος να σου εξομολογηθώ το σφάλμα μου.

—'Η εύθυνη γι' αυτό δεν βαρύνει έσένα.

—Πόσο είσαι καλός, για να με κίνησε με τόση επιείκεια! είπεν η 'Ελιάντα.

—Δεν είμαι καλός, αλλά δικαίος, απάντησε εκείνος.

Και, λέγοντας αυτά, πήγε κοντά της και την έσφίξε στην αγκαλιά του.

—Όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, συνέχισε. Καταλαβαίνω τον πόνο και το μαρτύριό σου κατά το διάστημα αυτό... Λυπάμαι μόνο γιατί δεν ήξερα από προηγήτερα όλα όσα μου είπες σήμερα. Ίσως τότε το μαρτύριό σου να ήταν μικρότερο, γιατί νομίζω πως θάβρισκα τον τρόπο να σε βοηθήσω ή τουλάχιστον να σε παρηγορήσω... 'Αλλ' άς τα ξεχάσουμε όλα αυτά τώρα. Δεν έχω τίποτε να σου συγχωρέσω και θα ήθελα να πιστέψεις ότι συμμαρτίζω-μαι όλη τη χαρά σου για την ανεύρεση της Μισελίνας.

—Και θα μου δώσεις το δικαίωμα να την βλέπω και να φροντίζω γι' αυτήν; ρώτησε η δούκισσα.

—Είπε κόρη σου, απάντησε ο δούκας. Έχεις υποχρέωση να φροντίζεις γι' αυτήν. Για ποιά λόγο θάπρεπε να σου δώσω την άδεια γι' αυτό;

Η 'Ελιάντα έκλαιγε από τη συγκίνησή της. 'Επρεπε από τόσα χρόνια, για πρώτη φορά να μπορούσε να πη πως ήταν πραγματικά εύτυχη μέρα. Ο δούκας την έσφίξε πιά πολύ κοντά του.

—Δεν έπαψε ποτέ να είσαι για μένα η ιδανική γυναίκα, είπε. Μια καινούργια περίοδος άρχίζει και για τους δυο μας...

—Μια περίοδος που θάνα για μας πιο εύτυχη μέρα, απάντησε η 'Ελιάντα. Γιατί θα μπορέσω τώρα να σου φανερώσω όλη την αγάπη μου, που από ντοσπ έκρυβα τόσα καιρό...

Τα μεγάλα μάτια της έλαμπαν από χαρά και ευτυχία. Ο δούκας έσκυψε πάνω της. Και τα χείλη τους έσμιξαν σ' ένα δολοέρο φιλή.

Η τιμωρία

Ο δούκας ντε Φιερόν είχε συγχωρέσει πραγματικά μέσα στο βάθος της ψυχής του την 'Ελιάντα και δεν ένοιωθε καμιά λύπη για το παρελθόν. Τού ήταν ανυπόφορη, όμως, η σκέψη πως ο άνθρωπος που είχε φεβή τόσο πρόστυχα απέναντί της εξακολουθούσε να ζή πάντα και ότι θα ήταν υποχρεωμένη να τον αντικούζει στα διάφορα σαλόνια όπου πήγαινε.

Πρέπει ο ένας από τους δυο μας να λείψει από τη μέση, σκεπτόταν. Αν σκοτώσω, η 'Ελιάντα θα παρηγορηθεί κοντά στην κόρη της. Αν τον σκοτώσω, θα έγω κάμει το καθήκον μου.

—'Ετσι, είχε καταλήξει στη σκέψη ότι έπρεπε να καλέσει τον Σενολάν σε μονομαχία, που θα τερματίζε μια για πάντα τη μεταξύ τους διαφορά.

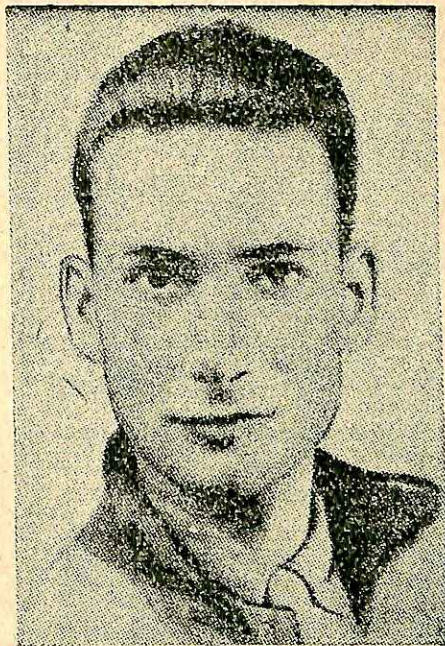
Για την απόφασή του αυτή ο δούκας δεν έκαμε κανένα λόγο στην 'Ελιάντα. Τακτοποιήσε κορυφή τις υποθέσεις του, συνεννόηθηκε με το δικηγόρο του για ώρισιμους έκκορηψι ζητήματα και άρχισε να σκέπτεται με ποιά τρόπο θάπρεπε να κάμει την πρόκληση στο Μπλεζ ντε Σενολάν.

Μερικά όνοματα έπισημάνον φίλων του πέρασαν από το μυαλό του. Θα μπορούσε να τους εμπιστευθεί αυτή τη λεπτή αποστολή.

—'Αλλ' ο δούκας δίστασε. Γιατί φοβήθηκε μήπως μαντέψουν το μυστικό του, που η αποκάλυψή του θα κληδόνει την υπόληψή τη δική του και της γυναίκας του.

—'Οχι, είπε στο τέλος. Αυτό δεν πρέπει να γίνει. Είναι καλύτερο να πάω μόνοι μου. Αν αυτός ο άνθρωπος έχει κάποιες αξιοπρέπειες, θα με καταλάβει και θα δεχθεί την πρόκλησή μου. Όσο για τους λόγους, νομίζω ότι θα μπορέσω να βρούμ μαζί κάποιον πρόσχημα...

—'Όλη εκείνη τη νύχτα ο δούκας ντε Φιερόν την πέρασε άγοντος σχεδόν, σκεπτικός μενος το διάστημα που θάκανε την έπομένη ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο πρίγκιψ των Βουρδωνών — Κοντέ

Μια απ' αυτές τις ημέρες, ο κ. Τζούγκβε Λή, ο γενικός γραμματέας του Ο. Η. Ε., πρόκειται να λάβει ένα υπόμνημα, υπογεγραμμένο απ' τον 'Υψηλότερον πρίγκιπα Λουδοβίκο Φερδινάνδο των Βουρδωνών — Κοντέ, που θα διεκδικεί τα δικαιώματά του στο θρόνο του μεγάλου δουκάτου της Λιθουανίας! Κατά πάσαν πιθανότητα, θ' απορριφθεί τότε ένα ιστορικό λεξικό και θα διαβάσει, ότι η οικογένεια των Βουρδωνών — Κοντέ έδωσε στις 27 Αυγούστου 1830, όταν ο τελευταίος απόγονος πρίγκιπα Λουδοβίκου Βεσθέκη άπαγκονισμένος στο δωμάτιό του — ήταν άραγε έγκλημα ή αυτοκτονία;... χωρίς ν' αφήσει παιδιά. Τότε θ' ανασηκώση τους ώμους του και θα θελήσει να πετάξει το υπόμνημα στο καλάθι των άχρηστων, με την πεποίθηση ότι προέρχεται από κάποιον άπατεώνα ή τρελλό.

Κι' όμως δεν θαχ η δίκη, γιατί ο αποστολέας του υπόμνηματος είναι γνήσιος και τελευταίος Βουρδωνός — Κοντέ κι' έχει δικαίωμα να μίμια κι' αδιαφιλονίκητα στο λιθουανικό θρόνο.

Η οικογένεια των Βουρδωνών — Κοντέ κατάνεται απ' το Λουδοβίκο Α' των Βουρδωνών, πρίγκιπα του Κοντέ και θείο του

—Μα δεν σάς είπα ότι η λουσιάν μας κάνει τα μαλλιά να φουρνώνουν. Είναι μόνο ότι δυναμώνει τις τρίκες!...

Αυτός είχε ο πατέρας του Λουδοβίκου-Φραγκίσκου που γεννήθηκε στα 1917 και που διεκδικεί το θρόνο της Λιθουανίας.

Εδώ πρέπει να ξηγήσουμε ότι, το 1663, ο Βασιλεύς της Πολωνίας Καζίμιρ Ε' είχε παραχωρήσει στον πρίγκιπα Έρσικο-Ιούλιο των Βουρβόνων-Κοντέ, ανεψιό του και θείο του, όλα τα δικαιώματα του στο βασίλειο της Σουηδίας και στο μεγάλο δουκάτο της Λιθουανίας, που ανήκαν τότε στο πολωνικό στέμμα. Ο Έρσικος Ιούλιος ήλθε στον κλάδο της οικογένειας, που έσβυσε το 1830, όπως είπαμε. Αλλά, το 1755, ο Βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΕ' καθώρισε με μια απόφασή του ότι, αν έσβυε ο κύριος κλάδος των Βουρβόνων-Κοντέ, όλοι οι τίτλοι και τα δικαιώματά τους θα περνούσαν στον κόμη Σαρλοά και στους απογόνους του. Μ' άλλα λόγια, ο πρίγκιπας Λουδοβίκος-Φραγκίσκος σπουδαίως σε αδιάσειστα ντοκουμέντα, όταν παρουσιάζεται ως δικαιούχος του θρόνου της Σουηδίας και της Λιθουανίας! Αρκεί να δώσουμε μόνο στον δεύτερο, αφιόνοντας τη Σουηδία στο νέο Βασίλειο Γουσταύου...

Σημειώτεον ότι, όταν η Λιθουανία έγινε αυτόνομο κράτος, το 1919, απόκτησε Σύνταγμα μοναρχίας, που δεν εφαρμόστηκε όμως ποτέ, γιατί δεν παρουσιάστηκε κανείς δικαιούχος του θρόνου! Τώρα η Λιθουανία έχει καταλάβει ότι τη Ρωσία. Αλλά η κατάληξη αυτή δεν έχει αναγνωρισθεί από τον Ο.Η.Ε. Συνεπώς, ο κανονικός δρόμος, κατά τους τύπους, είναι να ξαναποκτήσει η χώρα αυτή την ανεξαρτησία της, να εφαρμοσθεί το Σύνταγμα της και να ανέβει στο θρόνο ο μόνος που έχει το δικαίωμα: ο πρίγκιπας Λουδοβίκος-Φραγκίσκος.

Εν τώ μεταξύ, ο υποψήφιος σπουδάζει στο Παρίσι πολιτικών δικαίων, όπου έλαβε μέρος στον πόλεμο ως υπαξιωματικός. Έχει ζητήσει εξ άλλου από το δικαστήριο τη διάδοσή του δυνάστεως του, αποδεικνύοντας αναμφισβήτητα ότι δεν λέγεται Πόν, αλλά πρίγκιπας των Βουρβόνων-Κοντέ.

ΑΛΑΙΝ ΝΤΙΚΟ

Μία νέα εφεύρεσις

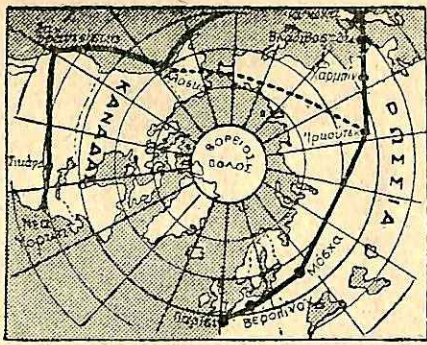
Το «φωτογραφικό βιβλίο» αποτελεί ένα επιστημονικό νεοτερισμό, που δεν έχει γίνει ακόμη γνωστός στο πολύ κοινό. Τα μεγάλα βιβλιογραφικά συγγράμματα, οι εγκυκλοπαίδειες, τα λεξικά, κλπ., θα μπορούν στο εξής να φωτογραφισθούν με καταπληκτική σιμικρυνή. Έτσι, ένα φίλι, πλάτους 30 πόντων και ύψους 10-30 μέτρων θα αρκεί για 10-30 χιλιάδες μικροφωτογραφίες ή άλλως για τις φωτογραφίες 30.000 σελίδων βιβλίου μεγέθους 0,20X0,28. Όλες αυτές οι φωτογραφίες μαζί αποτελούν μίαν επιφάνεια 10 τετραγωνικών μέτρων.

Πώς θα διαβασθεί κατόπιν ένα τέτοιο φωτογραφημένο βιβλίο; Προκειμένου για ένα μόνον ανάγνωση, θα χρησιμοποιηθεί ένα μικροσκόπιο με μεγέθυνση 20 κι' ένα άλλο υπανάμνη με δυο κυλίνδρους που διπλώνουν και ξεδιπλώνουν το φίλι. Όταν προκύπτει ένας από τους διαβάσεις πολλοί συννοήτως, πρέπει να προβληθεί σ' ένα είδος κινηματογραφικής οθόνης.

Η πιο ενδιαφέρουσα εφαρμογή της νέας αυτής εφευρέσεως άσφα ταυς καταλόγους των μεγάλων βιβλιοθηκών. Έχει υπολογισθεί ότι όλα τα στοιχεία των 5 εκατομμυρίων τόμων της Εθνικής Βιβλιοθήκης των Παρισίων — που είναι η μεγαλύτερη του κόσμου — θα μπορούσαν να χωρέσουν σε 17 υπομνήτες «βιβλιοφίλι», βάρους 3 κιλών ή καθενιά, δηλαδή 51 κιλών εν δυνάμει!

Σημειώτεον ότι οι σημερινοί κατάλογοι δεν υπάρχουν παρ' όσον ένα μόνο αντίτυπο. Με το «βιβλιοφίλι» όμως θα μπορούν να τοαβηηθούν πολυάριθμα αντίτυπα, ούτως ώστε να εφοδιασθούν υ' αυτά κι' άλλες βιβλιοθήκες της Γαλλίας και του εξωτερικού.

Η εφεύρεσις αυτή άσφα πολλές βιομηχανίες: Τη βιομηχανία κατασκευής φίλων που θα πρέπει να παραγάγην ένα φίλι άνθεκτικό σταθερό σκεπασμένο με φωτογραφικό στομάχο όσο το δυνατόν λεπτότερο. Τη φωτογραφική βιομηχανία που θα προσηυθεί τα απαιτούμενα υλικά για τη παραγωγή των εφώνων. Τέλος, την ηλεκτρομηχανική, που θα κατασκευάση τα υπανάμνη για το διάβασμα και για την προβολή.

Νέα Υόρκη-Παρίσι ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ένα καταπληκτικό ρεκόρ

Αν σ'ας έλεγε κάποιος ότι μπορεί να ταξιδέψης από τη Νέα Υόρκη στο Παρίσι με αυτοκίνητο, θα το περνούσατε για φάρσα. Κι' όμως έγινε πράγματι το ταξίδι αυτό, προ 38 ετών! Έξη αυτοκίνητα ξεκίνησαν από τη Νέα Υόρκη στις 17 Σεπτεμβρίου 1908, με το σκοπό να φτάσουν στο Παρίσι δια Ήρας, περνώντας πάνω από τους πάγους του Βεργίνιου Πορθμού, μεταξύ Αλάσκας και Σιβηρίας. Ήταν ένα είδος συναγωνισμού. Πληθος κόσμου αποκαίρητρε ενθουσιωδώς τους αυτοκινήτιστες, που ξεκινούσαν για το μακρύτερο και δυσκολότερο ταξίδι από όσο αναφέρει η Ιστορία του αυτοκινήτου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, την εποχή εκείνη, το αυτοκίνητο ήταν ένα κανονικό και σπάνιο μεταφορικό μέσον, ακόμη και για την Αμερική. Μόνο στην περιφέρεια των μεγάλων πόλεων υπήρχαν κατάλληλοι δρόμοι. Τα γραφικά και τα πράγματα βενζίνης ήταν ελάχιστα. Τα αυτοκίνητα είχαν τότε αδύνατα φώτα, ώστε δεν μπορούσαν να κυκλοφορήσουν με ασφάλεια μετά τη δύση του ήλιου. Δεν γινόντουσαν τέλος ποτέ αυτοκινητικά ταξείδια το χειμώνα, γιατί οι επιβάτες ήταν εκτεθειμένοι στο κρύο και στη βροχή.

Κι' όμως, για τη διαδρομή Ν. Υόρκης-Παρισίων, τα αυτοκίνητα έπρεπε να ξεκινήσουν στην καρδιά του χειμώνας, για να περάσουν από το Βεργίνιου Πορθμού, η ανοιχτή αρχή να λυώνη τους πάγους. Αρχίζαν δηλαδή το ταξίδι τους με τους χειρότερους δρόμους.

Ήσαν 6 αυτοκίνητα: ένα (Ντέ Ντιόν), ένα (Μοτο - Μπλόκ) κι' ένα (Σιζαίρ) γαλλικά, ένα (Τόμας) αμερικανικό, ένα (Ζούστ) Ιταλικό κι' ένα (Πρότος) γερμανικό. Κάθε ένα είχε 3-4 επιβάτες και φορτίο από δοχεία βενζίνης και λαδιού, ανταλλακτικά, μία φορητή θερμάστρα, τρό-

φιμα, μία σκηνή, σκαπάνες και φυτάρια, μικρά όπλα και πολεμοφόδια.

Αμέσως έξω από τη Ν. Υόρκη, βρήκαν τους κακοφτιαγμένους δρόμους σκεπασμένους από τόσο παχύ στρώμα χιονιού, ώστε δεν κατάρθωσε κανένα να φτάσει πριν νυχτώση στον πρώτο σταθμό του ταξιδιού, την πόλη Άλμπανυ, δηλαδή σε απόσταση 240 χιλιομέτρων.

Το πρώτο ατύχημα συνέβη σ' ένα από τα γαλλικά αυτοκίνητα, τη «Σιζαίρ»: 50 μίλλια μακριά από τη Νέα Υόρκη, έσπασε το διαφορικό του. Άφου προσπάθησαν επί μία βδομάδα να το επισκευάσουν, οι επιβάτες του εγκατέλειψαν τέλος τον άγωνα.

Οι άλλοι προχωρούσαν εν τώ μεταξύ, μέσα στο χιόνι που έπεφτε διάδοχα. Κάθε τόσο, άνοιγαν δρόμο με τις σκαπάνες και τα φυτάρια. Κάποτε υπέρεσαν να διανύσουν μόνο 15 χιλιόμετρα σε μία μέρα. Σύνενα οι επιβάτες ενός αυτοκινήτου δεν κατάφεραν μόνι τους να το ξεκινήσουν από τα χιόνια, και τότε πήγαινε ένας από αυτούς να ζητήσει βοήθεια στο πλησιέστερο χωριό. Μία φορά, χρειάστηκαν 12 αλογα, για να τραβήξουν το «Τόμας» έξω από ένα ποτάμι, δίχως γέφυρα, όπου είχε βουτηχτεί κι' είχε κολλήσει.

Κάπου - κάπου, αλληλοβοηθούντο σε τέτοιες περιπτώσεις οι επιβάτες δυο διαφορεν αυτοκινήτων δεν ξεκινούσαν όμως ποτέ ότι ήταν αντίπαλοι. Κοντά στο Σικάγο, οι Αμερικανοί του «Τόμας» ξανάεστησαν, γιατί οι άλλοι εφημεζαν το σύστημα να τους αφήνουν επιτήδες να προηγούνται λίγο, ώστε να καθαρίζουν το δρόμο από το χιόνι κι' έτσι να περνούν κατόπιν αυτοί ξεκούραστοι! Άφου αρνήθηκαν για λίγο να προχωρήσουν, πείσθηκαν τελοςπάντων να ξεκινήσουν πάλι, με την απόφαση να κερδίσουν τσάπ άπόσταση, ώστε να μην ωφελη πιά το κλόπ των άλλων. Δεν το κατάφεραν ωστόσο, μες ότου έφτασαν στη Νεμπράσκα, στη μέση της αμερικανικής ήπειρου.

Το «Μοτο - Μπλόκ» χάλασε ανεπανόρθωτα στο έδαφος της Αϊόβα κι' εγκατέλειψε τον άγωνα. Έμενε ένα μόνο γαλλικό αυτοκίνητο, και σ' αυτό όμως οι επιβάτες μάλωσαν μεταξύ τους και σταμάτησαν.

Κοντά στα Βραχάκη Όρη, το χιόνι έκανε πιά αδιάβατο το δρόμο: Μία μόνο λύσις υπήρχε: ν' ακολουθήσουν τα αυτοκίνητα τη σιδηροδρομική γραμμή. Ή έτσι-ρεία των σιδηροδρόμων δέχθηκε την τόσο άσυνήθιστη αυτή πρόταση, έδωσε την άδεια και κανόνισε ανάλογως τα δημολόγια των τρένων. Έτσι τ' αυτοκίνητα διέτρεξαν 70 χιλιόμετρα πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή και πέρασαν από ένα τούννελ 1½ χιλιόμετρον.

Στη Νεβάδα, προηγείτο αρκετά, το «Τόμπσον». Λίγο έλειψε όμως να χάση τον άγωνα, γιατί έσπασε έξαφνα ένα εξάρτημά του, κατά το πέρασμα ενός βαθού καντακιού και δεν υπήρχε το απαιτούμενο ανταλλακτικό. Το πλησιέστερο χωριό, το Τόντοπακ, απέχει 120 χιλιόμετρα. Ο μηχανικός Σούστερ δανείσθηκε από ένα α-γρόκτημα ένα αλογο, για να πάν εκεί και να τηλεγραφηθή στο εργοστάσιο να στείλουν το εξάρτημα.

Στη διαδρομή, υπήρχε ένα μόνο σπίτι. Ο Σούστερ σταμάτησε σ' αυτό για ν' αλλάξη αλογο. Κι' έλαβε με χαρά ότι ένας φίλος του οικοδεσπότη, στο Τόντοπακ, είχε ένα αυτοκίνητο «Τόμας». Πήγε λοιπόν και τον βρήκε και τον έπεισε να βγάλη από το αυτοκίνητό του το εξάρτημα που χρειαζόταν και να του το δώση.

Κατά τα τέλη Μαρτίου, οι Αμερικανοί έφτασαν πρώτοι στον Άγιο Φραγκίσκο. Είχαν χρειασθεί 6 βδομάδες για να διασχίσουν κατά πλάτος την αμερικανική ήπειρο, με μέση ταχύτητα 145 χιλιομέτρων την ημέρα! Τώρα οι κανόνες του άγώνος επέτρεπαν τη μεταφορά του αυτοκινήτου με πλοίο ως την Αλάσκα. Έτσι κι' έγινε.

Απ' τήν Αλάσκα οι Αμερικανοί διευθύνθηκαν προς βορράν, μέσα σε φοβερά χιονοθύελλα. Σε μία βδομάδα, διάνυσαν μόνο 48 χιλιόμετρα. Τέλος, κατάλαβαν ότι προχωρούσαν προς το θάνατο, γύρισαν πίσω κι' αντιμετώπισαν τη χιονοθύελλα, η οποία έπληγε το δρόμο. Δεν πάλευσαν πιά για τη νίκη, αλλά για τη ζωή τους...

Τέλος, όταν έφτασαν εξαντλημένοι στη βάση τους, στην Αλάσκα, έμαθαν ότι η επιτροπή του άγώνος είχε μεταβάλει το δημολόγιο: Έπειδη ήταν αδύνατον να διασχίσουν τα αυτοκίνητα την Αλάσκα, είχε αποφασίσει να μεταφερθούν διά θαλάσσης στην Ιαπωνία, να διασχίσουν την κυριώτερη νήσο αυτής της χώρας και κατόπιν να φορτωθούν πάλι σε πλοίο για το Βλαδιβοστόκ.

Καίτοι οι Αμερικανοί είχαν στήσει τελευταίοι στη βάση της Αλάσκας, έμαθαν ότι οι Γερμανοί του άγώνος είχαν μεταβάλει το δημολόγιο: Έπειδη ήταν αδύνατον να διασχίσουν τα αυτοκίνητα την Αλάσκα, είχε αποφασίσει να μεταφερθούν διά θαλάσσης στην Ιαπωνία, να διασχίσουν την κυριώτερη νήσο αυτής της χώρας και κατόπιν να φορτωθούν πάλι σε πλοίο για το Βλαδιβοστόκ.

Μετά το Βλαδιβοστόκ, οι Αμερικανοί έφτασαν τους Γερμανούς και ταξίδεψαν μαζί, χρησιμοποιώντας συχνά τις γραμμές του Υπεριοιθηρικού σιδηροδρόμου. Κοντά στην Ιρκουτσκ της Σιβηρίας, έσπασε άλλο εξάρτημα του «Τόμας» κι' ένας από τους επιβάτες του έκανε διαδρομή 160 χιλιομέτρων με το αλογο για να βρή ανταλλακτικό. Εν τώ μεταξύ, οι Γερμανοί προχώρησαν 320 χιλιόμετρα, και πάλι όμως τους έφτασαν οι Αμερικανοί πριν από τα ρωσικά σύνορα.

Καινούργια βλάβη του «Τόμας» τους εναναστράπησε. Τώρα χρειαζόθηκε ένα ταξίδι 670 χιλιομέτρων, για να βρεθεί το ανταλλακτικό. Έγινε με αλογο, σε 4½ μέρες.

Έπειτα οι Αμερικανοί ξανάρχισαν να κερδίζουν έδαφος. Οι Ιταλοί έμειναν έκατοντάδες χιλιόμετρα πίσω, ήττημένοι οριστικά. Το «Τόμας» έκανε δίχως πρόβλημα το τελευταίο τμήμα του ταξιδιού. Καί, στις 31 Ιουλίου, μπήκε θριαμβευτικά στο Παρίσι, 4 ημέρες μόνον μετά το γερμανικό αυτοκίνητο. Οι Αμερικανοί είχαν κερδίσει τη νίκη, με διαφορά 26 ημερών απέναντι των αντιπάλων τους.

Τ. ΚΛΑΡΚ

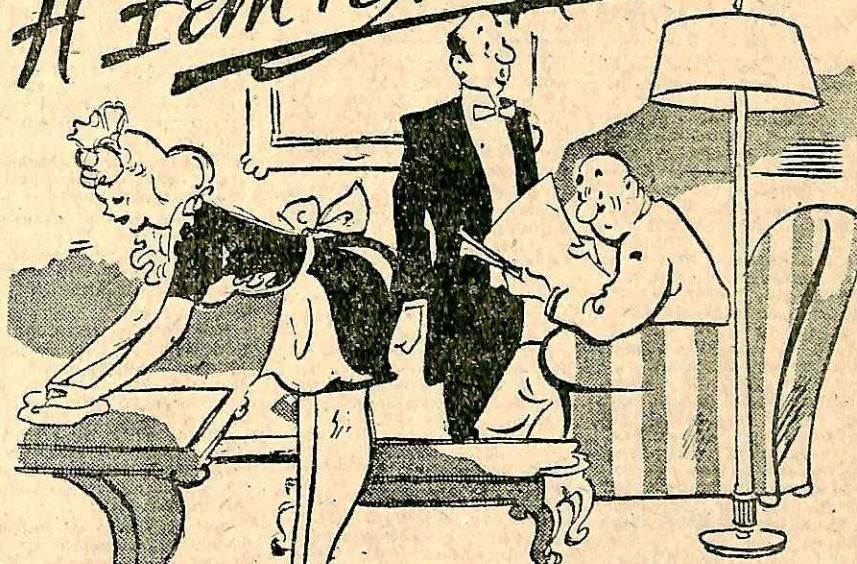
Μία άγωγή εναντίον του Ο.Η.Ε.

Μία Άγγλιδα, η κυρία Μαίρη Χόνιερ, από το Λονδίνο, έβγαλε στα δικαστήρια τον Όργανισμό των Ηνωμένων Εθνών, ζητώντας να της καταβληθεί μία αποζημίωσις πενήντα μίλια χιλιάδων λιρών για κάθε ένα από τα πενήντα ένα κράτη που μέτουν σ' αυτόν. Και ο λόγος για τον όποιον ζητάει αυτή την αποζημίωσις είναι ότι ο οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών διάλεξε το ίδιο σύμβολο — ένα κλάδο έλλης πά-νω σ' ένα γάστρ της γης — με το σύμβολο της κυρίας Χόνιερ...

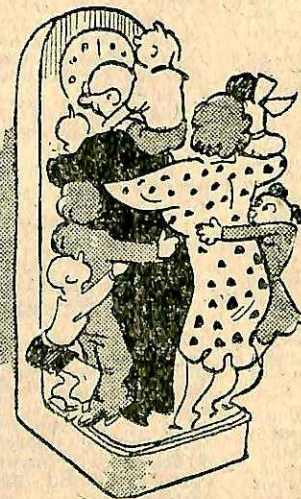
Πάστερες με κούμπια...

Οι έντεκα πάστερες του Στέιπεβιλ στο Όξιο απέλτισθηκαν φαίνεται ότι θα μπορούσαν να καταπολεμήσουν το έγκλημα στην περιοχή των. Κι' έζητησαν από τις τοπικές αρχές την άδεια 1) να άπλοφορούν και 2) να ένουν καθέναν στη διάθεσί του μία δύσμη είκοσι στρατιωτών «ρωμαλέων και καλών νοστιμιάων». Με τον τρόπο αυτό ύπολογίζουν ότι θα υπερέσουν τα κασιδιάρη αποταλεσματοκώτερα τους κακοποιούς...

Η Τέλη Τελοιογραφία

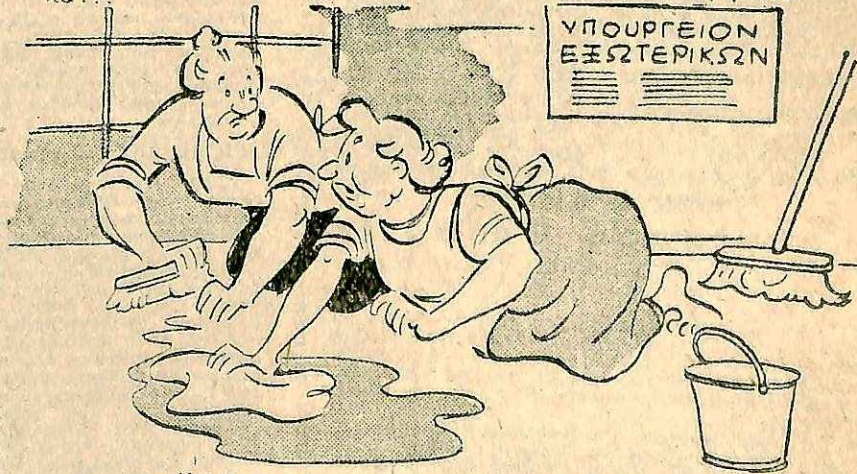
Ο οδηγέτης: Προς άποφυγήν παρεξηγήσεων θεωρώ πρέπον ν' αναφέρω στον κύριο ότι ή νέα καμαρίερα είναι γυναίκα μου...

ΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ;

— Μπράβο, παιδιά! Κερδισαμε πάλι δώδεκα κιλά!

— Αγάπη μου, κατεσηκα γρηγορα για να σου πω ότι ο υπάμπας άλλαξε γνώμη!...

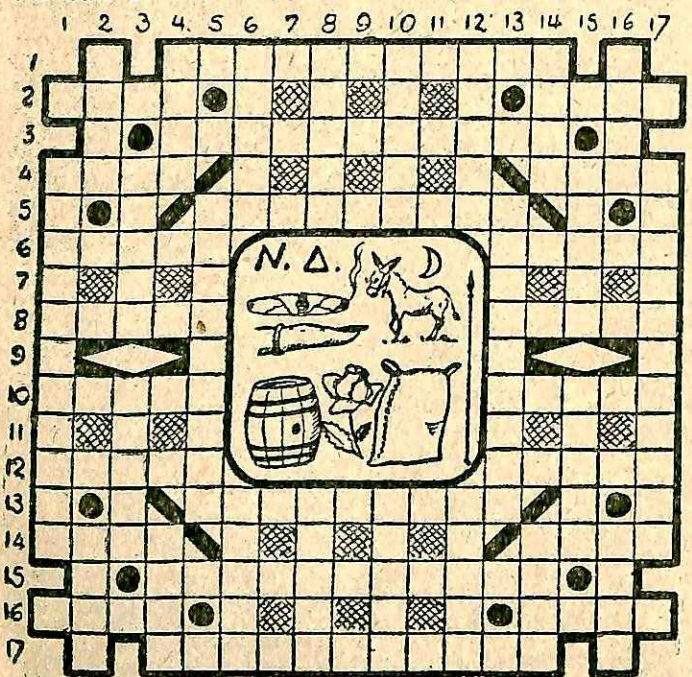

— Κι' εγώ τότε της είπα: Για μάζεψε τη γλώσσα σου, γιατί εγώ που με βλέπεις είμαι διπλωμάτισσα!...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Αρωματιστή αποδομένη σ' ένα ούρανο σώμα του αγένειου.
- 2) Βοίσκεται στο σχέδιο και θα σας γυμνήσει άεσως στο υατί αν είστε νεσρά δε-

σποινίς. — Κάτι που δεν θ' αποφύγει κανένα ανθρώπινο σώμα.

3) Ηωίτε διωνύμου λαϊκού παρομοιού.

4) Μόνο με πλοίο ή με αεροπλάνο μπορεί να φθάσει κανείς σ' αυτό. — Κίνηση νερού.

5) Είναι τυφλά άφωτισμένος σέ κάτι.

6) Αφθονούν πάνω στο ζώο της εικόνας μας (ένικος). — "Η πατοίδα κάποιου αντικείμενου του σκεδίου μας.

8) "Οτι βλέπει κανείς με τα μάτια του. — "Ο πατοίς αυτός της Σιδωρίας έχει ένα όνομα που άρσσει ιδιαιτέρως στους Γάλλους έρωτευμένους.

10) "Υποτίθεται ότι βοίσκεται μέσα στο βαρέλι της εικόνας μας. — Ένας από τους δώδεκα γιους του "Ιακώβ.

12) "Ο πατέρας του "Ιακώβ. — Μικρό άναλατάκι που παίρνει κάθε νόμο ή καλύτερος ήθεποιός του Χόλλυγουντ ως Βραβείο.

13) Χορεύονται. και γι' αυτό... (οήμα).

14) Την γεννά ή ελλείψει πνευματικής ή άλλης άσολίας. — Έρω, γνωρίζω (άρχ.).

15) "Αποτελούν το λουλούδι της εικόνας μας (ένικος).

16) Σύνολο ανθρώπων με κοινά χαρακτηριστικά. — Θά την βοήθε κι' αυτήν στο ζώο της εικόνας μας.

17) Σας άπασχολεί αυτή τη στιγμή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Δυο γράμματα του αγένειου ως αντικαθιστούν θαυμάσια αυτή τη λέξη.

2) "Οφείλεται στο περιεγμένο του βαρελιού του αγένειου μας. — Έξυπνητρούς τους άρχαίους στα ταξίδια τους.

3) Μπορεί να προκαλέσει

πυρκαϊά. — Τό σφματίζει υιά πηγή.

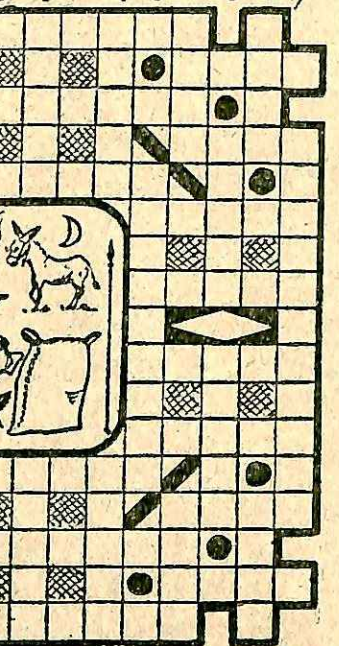
4) Είναι στο αυτόκίνητο. ό.τι τά θευέλια σ' ένα σπύτι. — Θεός των άρχαίων.

5) Σχετίζονται με άναίους Αιγυπτίους Βασιλείς.

6) "Υπάρξε εποχή που και τά δισεκατομμύρια συμπεριλήφθησαν στην κατηγορία αυτή. — "Υγρό χορηγούμενο εύούτατα στην θεοαπευτική (πληθ.).

8) Βοίσκονται σ' ένα άπ' τά

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

σπυεία του δόζιζτος. — "Αναφορική άντωνυμία: αυτός ό όποιος.

10) Μουσικά δονατα όνι και τόσο κοινόχρηστα (καθ.). — Βρετανική άποικία της Ν. Α. "Αφρικής.

12) Χρώμα που άσθονεί ατή τη στιγμή υποστάς σας. — Κοιλότης έπιμήκης πάνω σέ άποιοδήποτε σώμα.

13) Καταχθόνιοι.

14) Λάμπει στο κινηματογραφικό στερέωμα. — Ζώο της εικόνας μας (αίτιατ.).

15) Δεν έχει να παρουσιάση καμιά άνωαλία (ούδ.). — Κι' αυτό θά τό βοήθε στην εικόνα μας.

16) Χρονικός αλλά και αιτιολογικός σύνδεσμος. — "Όπλο της εικόνας μας.

17) Σύntonος άγών έναντίον ένός κακού (μετοφ.).

Α. Δ.

Αίνιγμα
"Ένα κουτί κουτόπουλο, γεμάτο σκεπασμόπουλα.

Έρωτήσεις
1) Τη νύχτα. Βλέπουμε ακούστερα, κοντούστε ή στην ίδια άπόστασι όπως την ή μέρα:

2) Σε ποιά γάρα μιλιέται άπό περισσότερα άπομα ή πορτογαλική γλώσσα; Σ τή Πορτογαλία, στη Βασιλία, ή στη "Αργεντινή;

3) Ένας άνθρωπος κερδίζει 125 χιλιάδες τό υία κι' ένας άλλος 30 χιλ. τη βδομάδα. Ποίος

σκιά ένός ελέφαντα και τη σκιά ένός κύκνου.

Α. Δ.

Οι λύσεις στη σελ. 56

Α. Δ.

άπ' τους δυο κερδίζει περισσότερα:

Ό λάκκος

Πόσο γάμα ύπάρχει μέσα σ' ένα λάκκο, με υίκος 2 μέτρων, πλάτος 3 και βάθος 4; "Απαντήστε σε 5 δευτερόλεπτα.

Δημώδη αίνιγματα

1) Πέντε, πέντε κουδούνουν, τά σφυριά τυροκοπούν, ή Μαρία τυροκομεί κι' ή γοργούλας κατεβάζει.

2) Όλη μέρα υπούκα-υπούκα και τη νύχτα γάσκα-γάσκα Στέκεται και γδύνεται, πηλαλά και ντύνεται.

4) Ό παπάς ή Νικηφόρος δεκαοχτώ καθάδια εφόρει και τό πιο παλιό άπόξω.

5) Η κυρά ή Τουρλουλού μέσα του περιβολίου, τσοφαντή, πολυφυλλού, Σωστό ή λανθασμένο;

Ποιά άπ' τις παρακάτω φράσεις είναι σωστή και ποιά λανθασμένη:

1) "Αν τό νερό δεν συμπίεζόταν καθόλου, ή "Ατλαντική "Ωκεανός θά ήταν κατά μερικά μέτρα ψηλότερος.

2) Η "Βασίλισσα Μαρία" κι' ή "Βασίλισσα "Ελισάβετ" δεν χωρούν να περάσουν άπ' τη Διώρυγα του Παναμά.

3) Η ύψηλότερη θερμοκρασία έπικρατεί στη Γή, όταν βοίσκεται κοντούτερα στον "Ηλιο.

Ρόμβος

Συμπληρώστε τις παρακάτω λέξεις, έτσι ώστε να διαβάγονται οι ίδιες σε κάθε όριζόντια γραμμή και στην αντίστοιχη κατακόρυφη στήλη:

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Π Ε Ρ Ι Φ Η Μ Ο Σ

2) Σύνδεσμος διαχειριστικός

3) Μία εποχή του έτους.

4) Είδος διαρέσεως.

6) Δεν είναι υγιεινός.

7) Υποκοριστικό άνδρικό δ-νομα.

8) Δικός σου.

Τό παιγνίδι των σκιών

Δεν είναι λίγα τά σχέδια που υπορείτε να σφματίζετε τό Βαθύ, πάνω σ' ένα τοίχο, με την βοήθεια του ηλεκτρικού φωτός και των χειρών σας. Σήμε-ρα σας δείχνουμε πώς υπορείτε να σφματίζετε εύκολα τη

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

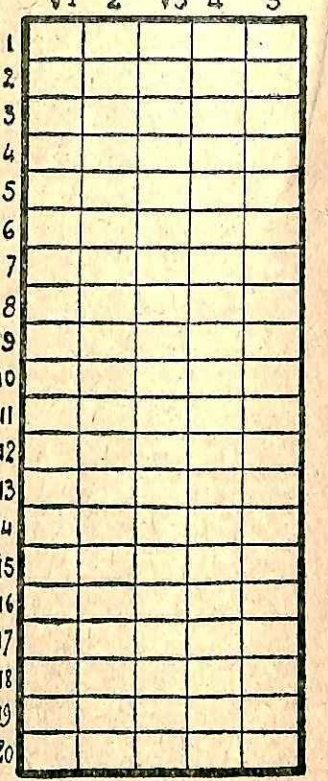
Α. Δ.

Α. Δ.

Η κρυμμένη παρειμία

Εάν βοήθε τις 20 λέξεις που έπεξεργασμε κατωτέρω και τις τοποθετήσετε στις αντίστοιχες

1 2 3 4 5

θέσεις τους μέσα στο παρακάτω σχέδιο μας, δεδομένου ότι αποτελούνται όλες άπό πέντε γράμματα: τότε τά γράμματα της πρώτης καθέτου στήλης και έν συνέχεια της τρίτης κατά σειράν διαβαζόμενα, θά σφματίζουν έν των άνω προς τά κάτω μία γνωστή και σοφή ελληνική παροιμία:

Και τώρα να οι έξηγήσεις των έπτομένων λέξεων όριζόντιως.

1) Ζώο που θά τό βοήθε και στο ζωδιακό κύκλο.

2) "Αρχαίο άμυντικό όπλο.

3) Νομίσματα μικρής αξίας (δηνούτ.).

4) Μία των Δωδεκανήσων.

5) Η πατοίς ένός όμνρικού ποίως (νυσί).

6) Τίποτε, ούτε ένα.

7) Παιγνίδι με καρτιά που σφματίζεται στα καφεενία.

8) Στοιματική πάθησις.

9) Η έλλειψις της είναι πολύ αισθητή σε μία χορευτική συγκέντρωσι.

10) Κάτι που δίνουν οι Τσάπες στους πελάτες τους.

11) Προάστειο κοντά στην Κηφισιά.

12) Οι συνήθειες μετεωρολογικές συνήθειες που έπικρατούν σ' ένα τόπο.

13) Δέουα ζώου χορηγισμοιούμενο για την μεταφορά υ-ρώων.

14) Παιδική άρρώστεια.

15) Σημαντικό νησί των κλάδων.

16) Ρωμαίος αυτοκράτωρ.

17) Περιοχή (καθ.).

18) Κάτι που δεν μπορεί να ινη χωρίς την συνοδεία μου-ικής.

19) Φιλαθωπία. Βοήθεια

20) Στροβίλος.

Α. Δ.

Οι λύσεις στη σελ. 56

ΑΝΘΡΩΠΟΙ που προέβλεψαν το ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥΣ

Μερικές καταπληκτικές περιπτώσεις

Ό παγκόσμιος τύπος άσολήθηκε τελευταία με την περίπτωσι ένός Ευλουνογού άπό τη Βουδαπέστη, όνοματι "Ανδρέα Πέντζες. "Ένα πρωί φώναξε τους δυο γιους του και τους είπε να κατεβάσουν άπό τό πατάσι του μαγαζιού του ένα φέρετρο που βοίσκόταν εκεί άπό καιρό. Οι γιοί του έξεπληρώσαν την έπιθυμία του και τότε έκείνος ένοαψε πάνω στο φέρετρο τό όνομά του και την ήμερομηνία έκείνης της ήμερας.

— Θά πεθάνω άπώμε κατά τό Βαθύ! του είπε.

Κατόπιν πήγε στην έκκλησία, προσευχήθηκε λίγη ώρα κι' έξομολογήθηκε. Φεύγοντας άπό εκεί, διευθύνθηκε στο νεκροταφείο, όπου πήγε μερικά λουλούδια στον τάφο της συζύγου του. Κατόπιν άγόρασε έναν τάφο πλάι στον δικό της και γυρίζοντας στο σπίτι του έδωκε την άπόδειξη στους γιους του.

Τό βράδυ της ίδιας ήμερας πέθανε έσωνικά, όπως ήταν καθισμένος σε μία καρέκλα πλάι στο τζάκι του σπιτιού του.

Η περίπτωση του "Ανδρέα Πέντζες δεν είναι μοναδική. "Ο δόκτωρ Εύνένιος "Οστύ, διευθυντής του διεθνούς μεταλλευτικού "Ινστιτούτου, άναφέρθηκε πολλές άλλες παρόμοιες.

Μιά άπ' αυτές ήταν της μουσουλμανίδας Γκάλσια Σβόνια, που κάλεσε μία μέρα τό "Ιουλίνο του 1939 τους συγγενείς της και ήτους παρέδωσε ένα πολυτελέστατο γεύμα. Στο τέλος, τους είπε:

— Άύριο, αυτή την ώρα πάνω-κάτω, θά έχω πεθάνει! Θά σας περιμένω να έσωνοθήτε. Λυπάμαι μόνο που δεν θά μπορώ να σας περιποιηθώ και να σας μιλήσω.

Πραγματικά, πέθανε την άλλη μέρα, λίγη ώρα μετά τό μεσημέρι.

"Αέισοιμειωτή είναι επίσης ή περίπτωση της "Ιωάννας Βαλερίας Λαγών, που ήταν τό υωτέλο του γλύπτου Φεμεγ για τό άγαλμα του της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, που στήθηκε στην πλατεία των Πυραμίδων στο Παρίσι.

Όταν τελείωσε τό άγαλμα, ή νέα έπεσε σε μία βαθεία λύπη.

— Θά καώ ζωντανή, όπως και ή "Ιωάννα ντ' "Αρκ, είπε στον καλλιτέχνη.

"Εκείνος γέλασε χωρίς ν' άποδώσει καμιά σημασία στο θλιβερό προμήνυμα του μοντέλου του.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

Τό 1936, κατά τον έορτασμό της έπετειούσε του αωτορικού θανάτου της "Ιωάννας ντ' "Αρκ, ή Λαγών παρακολούθησε τό πυροτεχνήματα που καίγονταν στην πλατεία των Πυραμίδων.

μίσων. Έσωνικά, υιά άσωνμένη ρουκέτα έκσφενδονίσθηκε με όρη από ένα πυροτεχνήμα και χτύπησε τη νέα στο κεφάλι. Πήραν άμέσως τό μαλλιά της φωτιά, οι όλόνες μεταδόθηκαν έπειτα στα φορέματά της και ή δυστυχισμένη κάπκε ζωντανή, χωρίς να προφτάσουν να της δώσουν καμιά βοήθεια.

Μιά άλλη περίπτωση περιπτώσεως είναι ή ακόλουθη:

Μιά νέα άπό τη Μασσαλία, φοιτήτρια της Ιατρικής στο πανεπιστήμιο του Μοντελλιέ, ήταν τό υήλον της έοιδος μετα-έξ δυο καθηγητών της. Στο τέλος, παντρεύθηκε τον ένα άπ' αυτούς. "Αλλά, έπειτα άπό λίγο καιρό, τον χώρισε και παντρεύθηκε τον άλλον. "Ο δεύτερος γάμος της δεν κράτησε περισσότερο άπό τον πρώτο. Σε λίγο, χώρισε και τό δεύτερο σύζυγό της.

Μ' όλο όμως που είχε χωρίςει και με τους δυο συζύγους της δεν έπαυε να τους έκτιμά και να τους αγαπά. "Αλληλο-γραφούσε τακτικά μαζί τους και πολλές φορές ανταμώναν και οι τρεις και έκαναν έκδο-υές, σαν καλοί φίλοι.

Μιά μέρα, ή νεαρή γυναίκα είπε στους δυο τέως συζύγους της:

— Θά ήθελα να πεθάνω και οι τρεις μαζί. Θά ήταν πολύ όμορφο και πρωτότυπο!

Η εύή της λοιπόν αυτή πραγματοποιήθηκε έπειτα άπό λίγον καιρό υ' έναν τρόπο πολύ περίεργο.

Οι δυο καθηγητές είχαν πάει τό 1937 στο Παρίσι για να παρακολουθήσουν ένα συνέδριο και έμειναν στο ίδιο ξενοδοχείο. "Ένα βράδυ πεθάναν και οι δυο έσωνικά άπό συγκοπή της καρδιάς. Κι' ή τέως σύζυγός των πέθανε κι' αυτή τό ίδιο βράδυ στη Μασσαλία, άπό συγκοπή της καρδιάς επίσης.

Η ύπνρετρία της την είδε σε μία στιγμή να τινάζεται άπό τό κοεδβάτι της και να φωνάζει: — Περιμένετε!... "Εσωνο-υαι!...

"Αέσως έπειτα σωριάστηκε κάτω. "Ήταν νεκρή!

Μιά άλλη περίπτωση περιπτώσεως ήταν του παρισινού δικηγόρου Ζωρζ Μαλέ. Στις 17 Μαΐου του 1937 έπρόκειτο να γίνουν οι γάμοι της κόρης του υ' ένα νέο.

Έσωνικά, μερικές ήμέρες πρωτύτερα, ή Μαλέ κάλεσε τον μέλλοντα γαμπρό του και του είπε ότι οι γάμοι, έπαιπε να γίνουν στις 16 του μηνός.

— Στις 17, του είπε, έχω να κάμω ένα μεγάλο ταξίδι και δεν θά ήθελα να υήν βοίσκω-υαι στους γάμους σας.

Δεν ήλθεσε όμως να δώση καμιά έξηγήσι γι' αυτό τό γαμπρό του:

— Μετά τό γάμο θά φύγετε άμέσως. Κανόνισα τό πάντα. "Έχω κλείσει δυο θέσεις στο αεροπλάνο που θέννει για τη Ρώμη... "Ετσι θά είναι καλύτερα για όλους.

Πραγματικά, οι γάμοι έγιναν στις 16 Μαΐου και τό ζεύγος έφυγε άμέσως για την "Ιταλία. Την άλλη μέρα, στις 17 Μαΐου, ή Ζωρζ Μαλέ έπεσε θύμα ένός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Αυτό ήταν τό μεγάλο ταξίδι, για τό όποίο είχε μιλήσει στο γαμπρό του... Κάποιο υυστηριώδες προμήνυμα ή ένα όνειρο ίσως του είχαν άποκαλύψει την ήμερομηνία του θανάτου του. Και γι' αυτό θέλω να έμπεισθη τους γάμους της κόρης του.

Τό "Ινστιτούτον "Αφροδίτη

Μητροπόλεως — "Υπαιτίας 11

Τηλ. 26-389

Δεχεται 10 - 1 και 4 - 7 μ.μ.

"Εφαρμόζει τάς τελευταίας μεθόδους της "Υγιεινής - Καλ-λονίας - Αισθητικής.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

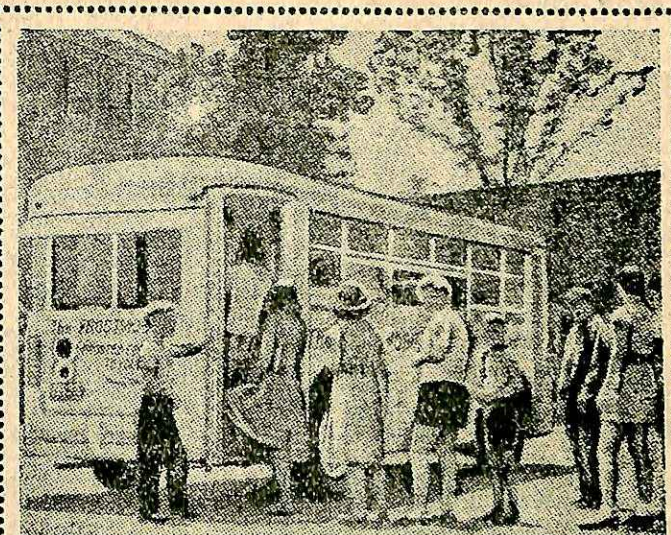
Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

Α. Δ.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΜΠΑΚΑΛΙΚΟΙ

"Ο "Αμερικανός Λοχαγός Μπουντ - Μένιερ, μόλις άπελύθη έσχάτως άπό τό στρατό, άγόρασε στην Ουάσινγκτον ένα πα- λιο λεωφορείο και τό μετέφερε σε κινητό μπακάλικο! "Ο Μένιερ έγκατέστησε στο λεωφορείο του τρία ηλεκτρικά φυ- νεία, όπου διατρεί τό κρέας, τά τυριά, τ' αυγά και διά- φορα άλλα είδη και τριγυρίζει στις μικρές πόλεις και στα χωριά, κάνοντας χρυσές δουλειές.

Α. Δ.

Θαμμένη Ζωντανή

Περιπετειώδης αισθηματική μυθιστορία κατά διασκευήν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαϊρεπούλου.

13ον Ο νέος ακολούθησε τη γοητή υπηρέτρια. Μπήκε πίσω της σ' ένα μισοσκότεινο σαλόνι. Στο μεγαλύτερο τμήμα του, ένα πορτοφύλλο με φαινό μενέθρας, στολισμένο με κορόπια, τού γύρισε στα μάτια. Ήταν η Παυλίνα, δολοφόνισσα, γαμωμένη, βγαλμένη από το πινέλλο του Εγγενίου Ντελακουά... Ο νέος έβρισε ακίνητος, κυττάζοντας και θαυμάζοντας. Τόσο, που δεν άκουσε τα βλαβεράτα αλλωστε βήματα μιας γοητικής κυρίας, που τον πλησίασε από πίσω κατακίτηνη, τρέμοντας.

— Έρχοσθε να με μιλήσετε για την Παυλίνα;... ορώπησε με την αδύνατη φωνή της.

Ο νέος γύρισε. Τά μάτια του καρφώθηκαν στα δακρυγόνα της μάτια. Με συγκίνηση της πήρε το χέρι και τρέσσε με σεβασμό στα νύχλια του.

— Κυρία κόμισσα, επιτρέψτε μου να μην επέκταθώ σε τύπους και συστάσεις, της είπε.

— Η κόμισσα σας ουδωθε τ' δνομά σας, κύριο ντε Νερόβαλ... Δεν έρω όμως και το σκοπό της επισκέψεώς σας... Καθίστε, σας παρακαλώ...

Ο Άλφρεδος κάθισε σε μια πολυθρόνα, με την κυρία ντε Μελιέν απέναντί του. Η γιορταστική κυρία του είπε:

— Είπατε στη Γενεβιέβ πως έρχεστε για κάτι αγετικό, με την Παυλίνα μου... Σας άκουσα, κύριο, και, καταλαβαίνετε την ανυπομονησία μου...

Ο Άλφρεδος απάντησε άμεσως:

— Κυρία, δεν θ' αποφασίζα ποτέ να ταράξω τη γαλήνη του άδασταντου πόνου σας, αν ένας σοβαρός λόγος δεν μου το υπαγόρευε...

— Έχετε να μου μεταβιβάσετε καμιά άγνωστη τελεωταία θέληση απ' το φθινόγ μου παιδί;... Μήπως είσατε σταλμένος απ' τον κόμητα 'Οράτιο ντε Μπεζεβάλ;... Στο δνομα αυτό ο νέος ένοιωσε μια φρίκη σ' όλο του το σώμα.

— Όχι, κυρία... απάντησε υπόκωφα. Άλλωστε, θάταν αδύνατο. Ο κόμης 'Οράτιος ντε Μπεζεβάλ δεν ζή πιά...

— Δεν ζή ο κόμης 'Οράτιος; Μά, πώς εινε δυνατόν, αυτός, τόσο νέος;... Και η κόρη σας ήταν νέα, κυρία... Τά δάκρυα πλημμυρίσανε τά μάτια της κόμισσας κι άμέσως τά βλέμματά της καρφώθηκαν στο μεγάλο πορτοφύλλο του τ'ίνου.

Ο καυμένος ο 'Οράτιος... μουμούρισε σιγά η νοσηλα άναθη κι' απονήρευτη. Κτύμενο νεογικό ζευγάρι, που ήταν γραφτό να κατέβη τόσο πρόωρα στον τάφο.

Ο Άλφρεδος δεν θέλησε να μιλήσει στην κυρία ντε Μελιέν περισσότερο για τον κόμητα ντε Μπεζεβάλ και για το όλο πούγε παιδί στη ζωή της Παυλίνας.

— Κυρία, της είπε με σεβασμό, δεν θέ-

λω να μειώσω την τραγική άεσα του θαλάτου του... τος ντε Μπεζεβάλ... Η άφορη δώσε της επισκέψεώς μου είν' άλλη: Προκειται για την ίδια την Παυλίνα...

— Την ίδια την Παυλίνα;... φώναξε η γοητή κυρία. Μά, μιλάτε σαν να την έρατε καλά, κύριο... Κι' όμως, εγώ δεν έρω την τιμή...

— Την έρω καλά, κυρία... είπε σταθερά ο Άλφρεδος αποφασισμένος να στήση μια και καλή στο τέλος.

— Την... έρετε... είπατε... μουμούρισε η γοητή, κατακίτηνη, βάζοντας το χέρι στην καρδιά της.

— Μάλιστα, την έρω... Δεν έρω οι άνθρωποι μια πεθαμένη...

Ο Άλφρεδος έπιασε στοργικά το χέρι της κυρίας ντε Μελιέν, και της μουμούρισε σιγά-σιγά, πλησιάζοντας προς το μέρος της:

— Η Παυλίνα ζή!... Η κυρία ντε Μελιέν έμεινε κατάχλωμη μπροστά του, κυττάζοντας τον με μάτια διεσταλμένα, φοβερά.

— Τι... είπατε... υπόρεσε μόνο να ωελλισή.

— Ήσυχάστε, κυρία κόμισσα... Το νέο εινε μεγάλο, άπιστευτο, κι' όμως αληθινό: Η Παυλίνα ζή!...

Τώρα, η γοητή κόμισσα κύταζε τον νέο με συμπόνια, όπως κυττάζουν έναν τρελλό, με συμπόνια, όπως κυττάζουν έναν τρελλό, με συμπόνια, όπως κυττάζουν έναν τρελλό...

— Ζή!... Και τότε, πώς εγώ η φτωχιά γοητή, παρακολούθησα την κηδεία της, ενώ θαπτόσε εκείνη ν' ακολουθήσει τη δική μου;... Ποιαν θάνασε στέν οικογενειακό μας τάφο;...

— Θα τά μαθετε δια, κυρία... Πάντως, η αλήθεια εινε μία: Η Παυλίνα ζή!... Θυμά ενός στυγερού δολοφόνου, παρά λίγο να πληρώσει με τη ζωή της ένα φοβερό τυπικό του πούσμε στην τύχη... Κλείστηκε ζωντανή σ' έναν τάφο, και στη θέση της θαφτηκε μια άλλη, θύμα κι' αυτή του ίδιου δολοφόνου...

— Η Παυλίνα ζή!... Η Παυλίνα ζή!... ψιθύριζε η γοητή με πανιασμένα χείλια.

— Ναί, η Παυλίνα ζή!... φώναζε τώρα ο Άλφρεδος. Κι' ήθελε να νά σάς πάρω μαζί μου, να σάς πάω κοντά της...

— Γενεβιέβ... τρέξε... τρέξε!... Η Παυλίνα ζή!... Έπρεξε η γοητή υπηρέτρια, νομίζοντας πως η κυρία της είχε τρελλαθεί... Η κυρία ντε Μελιέν όμως την έπιασε απ' τους ώμους:

— Γενεβιέβ, έτοιμάσου... Φεύγουμε... Πάμε στην Παυλίνα!...

Ο Άλφρεδος κυττούσε δακρυσμένος αυτές τις δυο γοητικές που τρέμανε συγκολλημένες απ' το τεράστιο νέο πού τους είχε φέρει... Ξαφνικά, η μάνα της Παυλίνας, που τρέχε δεξιά κι' αριστερά...

— Περιπαθείς έρωτες... Άντρια μίση... Υπέροχος αυτοθυσίες... Αιματηρές λυσώδεις μονομαχίες... Σκοτεινά μυστήρια... Τρυφερά είδη... Μάγισσες, δολοφόνοι, φαντάσματα, ιεροεξεταστές!

Αυτά εινε μερικά από τα περιεχόμενα του συναρπαστικού μυθιστορήματος του ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

που θ' αρχίσει από το τεύχος των Χριστουγέννων.

Στο μυθιστόρημα αυτό με την γοργή πλοκή περνά όλη η γραφική μεσαιωνική Ευρώπη, απ' την Ισπανία ως τις Κάτω Χώρες. Όλη η φρικαλεότητα της 'Ιερής Εξέτασης, όλο το μυστήριο και η φρίκη του Μεσαίωνα, με τους ρωμαντικούς ιππότες και τις τρυφερές πυργωδέσποινες.

χωρίς λόγο, στάθηκε μπροστά του και του φώναξε:

— Άν λέτε ψέματα, νάσαστε καταραμένος!... Άν όμως λέτε αλήθεια, νάσαστε εύλογημένος!... Και πουν προφάση ο νέος να τραβηγθή. Έσκυψε και του φίλησε τὰ χείλια.

— Ένα μελαγχολικό απόγευμα του φθινοπώρου. Μές' στο μικρό της σπουδασθόιο, η Παυλίνα καθότανε σιωπηλή, με τὰ μάτια της σπληνόμενα στο ίδιο σημείο. Τά μάτια της, που ήτανε ξερά κι' αδάκρυτα, τὸ δάκρυ εινε μια δροσιά, μια ανακούφιση της ψυχής... Κι' η φτωχιά γυναίκα δεν εινε πιά ούτε την παρηγορία των δακρύων...

Ο Άλφρεδος δεν εινε γραφεί. Φοβερά προαισθήματα την τασάζανε και της γεμίζανε τὸν ὕπνο μ' εφιάλτες. Τί νάγνι γίνι στο Παρίσι; Η Παυλίνα προαισθανότανε κάτι φοβερό... Κι' ὕστερα αὐτὴ ἡ ἀπότομη ἀναχώρησή του για τὴ Γαλλία, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα πὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δὲν τῆς εἶχε δικαιολογήσει. Τὸ μόνο πὸν μπορούσε καλεῖ εὐκολά να καταλάβῃ, ἦταν πὸς ζήτημα σοβαρὸ, ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου ἴσως ἀπαγορεύουσε τὸν Άλφρεδο... Ζωῆς καὶ θανάτου! Μόνο στὴ σκέψι πὸς ὁ Άλφρεδος μπορούσε να κινδυνεύῃ, ἡ φτωχὴ γυναίκα ἔνοιωσε ἕνα φοβερὸ ῥίγος!... Για πρώτη φορὰ, κυττούσε θαρρετὰ μές' στὴν καρδιά της, καὶ τὴν ἐβλεπε πλημμυρισμένην ἀπ' αὐτόν. Ναί, τώρα τὸ καταλάβαινε κατὰ τὸν ἀγαπῶν, τὸν λῶτομε!... Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐνομιόσύνη πούχε ἄλλοτε γεμίσει τὴν καρδιά της, εἶχε μεταβληθῇ με τὸν καιρὸ σὲ φλογερὸ ῥέωτα... Η εὐγενεία του τὸν εἶχε σκληρώσει ἡ ἀφιλοκαρέδεια του τὴν εἶχε υποδουλώσει. Τόσον καιρὸ τώρα, τόσους μῆνες, τόσες μέρες, τόσες ὥρες, ἔνοιωσε πόσο πολὺ ὁ εὐγενής νέος ἔπρεπε νάχε ὑποφέρει στὸ πλευρὸ της, φλογισμένος ἀπ' τοῦ ῥέωτα τὴ φωτιά, χωρίς ἀνταπόδρησιν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ δικό της, πούμεινε ἐπίμονη κι' ἀνάλγητη στὸ σκληρὸ μαρτύριο... Τώρα μόλις ἔνοιωσε ἡ Παυλίνα πόσο μεγάλος εἶχε φωνὴ στὴ φοβερὴ δοκιμασία ὁ ἀγαπῶμένος της... Καί, ξαφνικά, ἡ νέα γυναίκα, φλογισμένη κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν ἴδιον ῥέωτα, τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Άλφρεδου της, πῆθε να τὸν δῇ, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ! Δίωξε τὸ βλέμμα του, τὴ φωνὴ του, τὴ παρουσία του... Καί, νὰ πὸς ὁ ἀγαπῶμένος της δὲν ἦτανε κοντὰ της, κι' ἴσως μακριά, λένες μακριά ἀπὸ κείνη νὰ κινδυνεύει, νὰ βρισκότανε τραυματίας— νεκρὸς ἴσως!... Στὴ φοιγτὴ αὐτὴ σκέψι, ἡ Παυλίνα πετάχτηκε ὀρθή. Μηχανικά, ἄρχισε νὰ κλείνῃ μερικά ἀπαράτητα πράματα σ' ἕνα βολιτσάκι. Θάφεινε, θάφεινε ὡς ἔλας, τὴν Γαλλία, γιὰ τὸ Παρίσι... Δεν τὴν ἔνοιωζε πιά γιὰ τίποτα: Οὐτὸ ὅτι ἦτανε πεθαμένη γιὰ ὅλους ἐκεῖ πέρα, οὐτὴ γιὰ τὸ ὅτι μπορούσε νὰ ξαναπέσῃ στὰ νύχια τοῦ φοιχτοῦ δολοφόνου πὸν τὴν εἶχε θάψει ζωντανή, καὶ πὸς γι' αὐτὸν ἀσφαλὲς ἡ ζωὴ της ἀποτελοῦσε τὸν μεγαλύτερο, τὸ φοβερότερο κίνδυνον... Τίποτα δὲν ἦτανε ἱκανὸ νὰ τὴν συγκρατήσῃ στὴν Ἀγγλία. Ὅπου βρισκόταν ὁ ἀγαπῶμένος, ἐκεῖ ἦτανε κι' ἡ δικὴ της ἡ θέσι... Ὁ κίνδυνος τοῦ ἦτανε καὶ δικός της κίνδυνος ὁ θάνατός του, καὶ δικός της θάνατος...

Εἶπε τελειώσι τις βιαστικές προετοιμασίες της, κι' εἶπε οἶξε τὸ κεφάλι της ἕνα σάλλι, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε τὸ πάτωμα νὰ τοῖξῃ πίσω της, καὶ μιά γλυκερὰ φωνὴ νὰ γαῖδῃ τ' αὐτὴ της:

— Πὸς ἔτοιμάζεται νὰ πᾶν μές' στὴ νύχτα ἡ καλὴ μου ἀδελφοῦσα;...

Σὲ μιά στιγμή, ἡ Παυλίνα γύρισε, καὶ σ' ἄλλη μιά στιγμή βρέθηκε κλαίγοντας με δυνατοὺς λυγμούς μές' στὴ ζεστή, λατουμενὴ ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπῶμένου της!... Τὸν ἀγκάλιαζε δυνατὰ, τὸν φιλοῦσε, τὸν φιλοῦσε—ναί, τὸν φιλοῦσε!... Αὐτὴ πούχε κλείσει στὸ στομάχι της τρυφερὲς ἐκμυστρήσεις, αὐτὴ ἡ ἴδια τώρα πὸς γεμίει τὰ χείλια με ζεστὰ φιλά... Ὡ, πόσο τὸν ἀγαπῶσε, πόσο τὸν λάτρευε, πόσο ἀκοίβος τῆς φανότανε τώρα, πὸς τὸν εἶχε χάσει καὶ τὸν εἶχε ξαναβρῇ!...

Ο Άλφρεδος εἶχε μείνει σιωπηλός, σὰν γαμένος μές' στὴν ἀπόδοτη εὐτυχία πὸς τὸν εἶχε τυλίξει φοιγτὰ, μές' στὴ νύχτα... Στὸ τέλος, ξεθαρούμενος κι' αὐτός ἀπ' τὰ γάδια της, ἀπ' τὰ φιλά της, ἀπ' τὸν ῥέωτά της, τὴν ἔσφιξε κι' αὐτὸς ξεθώριασε...

— Άν λέτε ψέματα, νάσαστε καταραμένος!... Άν όμως λέτε αλήθεια, νάσαστε εύλογημένος!... Και πουν προφάση ο νέος να τραβηγθή. Έσκυψε και του φίλησε τὰ χείλια.

— Ένα μελαγχολικό απόγευμα του φθινοπώρου. Μές' στο μικρό της σπουδασθόιο, η Παυλίνα καθότανε σιωπηλή, με τὰ μάτια της σπληνόμενα στο ίδιο σημείο. Τά μάτια της, που ήτανε ξερά κι' αδάκρυτα, τὸ δάκρυ εινε μια δροσιά, μια ανακούφιση της ψυχής... Κι' η φτωχιά γυναίκα δεν εινε πιά ούτε την παρηγορία των δακρύων...

Ο Άλφρεδος δεν εινε γραφεί. Φοβερά προαισθήματα την τασάζανε και της γεμίζανε τὸν ὕπνο μ' εφιάλτες. Τί νάγνι γίνι στο Παρίσι; Η Παυλίνα προαισθανότανε κάτι φοβερό... Κι' ὕστερα αὐτὴ ἡ ἀπότομη ἀναχώρησή του για τὴ Γαλλία, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα πὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δὲν τῆς εἶχε δικαιολογήσει. Τὸ μόνο πὸν μπορούσε καλεῖ εὐκολά να καταλάβῃ, ἦταν πὸς ζήτημα σοβαρὸ, ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου ἴσως ἀπαγορεύουσε τὸν Άλφρεδο... Ζωῆς καὶ θανάτου! Μόνο στὴ σκέψι πὸς ὁ Άλφρεδος μπορούσε να κινδυνεύῃ, ἡ φτωχὴ γυναίκα ἔνοιωσε ἕνα φοβερὸ ῥίγος!... Για πρώτη φορὰ, κυττούσε θαρρετὰ μές' στὴν καρδιά της, καὶ τὴν ἐβλεπε πλημμυρισμένην ἀπ' αὐτόν. Ναί, τώρα τὸ καταλάβαινε κατὰ τὸν ἀγαπῶν, τὸν λῶτομε!... Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐνομιόσύνη πούχε ἄλλοτε γεμίσει τὴν καρδιά της, εἶχε μεταβληθῇ με τὸν καιρὸ σὲ φλογερὸ ῥέωτα... Η εὐγενεία του τὸν εἶχε σκληρώσει ἡ ἀφιλοκαρέδεια του τὴν εἶχε υποδουλώσει. Τόσον καιρὸ τώρα, τόσους μῆνες, τόσες μέρες, τόσες ὥρες, ἔνοιωσε πόσο πολὺ ὁ εὐγενής νέος ἔπρεπε νάχε ὑποφέρει στὸ πλευρὸ της, φλογισμένος ἀπ' τοῦ ῥέωτα τὴ φωτιά, χωρίς ἀνταπόδρησιν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ δικό της, πούμεινε ἐπίμονη κι' ἀνάλγητη στὸ σκληρὸ μαρτύριο... Τώρα μόλις ἔνοιωσε ἡ Παυλίνα πόσο μεγάλος εἶχε φωνὴ στὴ φοβερὴ δοκιμασία ὁ ἀγαπῶμένος της... Καί, ξαφνικά, ἡ νέα γυναίκα, φλογισμένη κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν ἴδιον ῥέωτα, τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Άλφρεδου της, πῆθε να τὸν δῇ, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ! Δίωξε τὸ βλέμμα του, τὴ φωνὴ του, τὴ παρουσία του... Καί, νὰ πὸς ὁ ἀγαπῶμένος της δὲν ἦτανε κοντὰ της, κι' ἴσως μακριά, λένες μακριά ἀπὸ κείνη νὰ κινδυνεύει, νὰ βρισκότανε τραυματίας— νεκρὸς ἴσως!... Στὴ φοιγτὴ αὐτὴ σκέψι, ἡ Παυλίνα πετάχτηκε ὀρθή. Μηχανικά, ἄρχισε νὰ κλείνῃ μερικά ἀπαράτητα πράματα σ' ἕνα βολιτσάκι. Θάφεινε, θάφεινε ὡς ἔλας, τὴν Γαλλία, γιὰ τὸ Παρίσι... Δεν τὴν ἔνοιωζε πιά γιὰ τίποτα: Οὐτὸ ὅτι ἦτανε πεθαμένη γιὰ ὅλους ἐκεῖ πέρα, οὐτὴ γιὰ τὸ ὅτι μπορούσε νὰ ξαναπέσῃ στὰ νύχια τοῦ φοιχτοῦ δολοφόνου πὸν τὴν εἶχε θάψει ζωντανή, καὶ πὸς γι' αὐτὸν ἀσφαλὲς ἡ ζωὴ της ἀποτελοῦσε τὸν μεγαλύτερο, τὸ φοβερότερο κίνδυνον... Τίποτα δὲν ἦτανε ἱκανὸ νὰ τὴν συγκρατήσῃ στὴν Ἀγγλία. Ὅπου βρισκόταν ὁ ἀγαπῶμένος, ἐκεῖ ἦτανε κι' ἡ δικὴ της ἡ θέσι... Ὁ κίνδυνος τοῦ ἦτανε καὶ δικός της κίνδυνος ὁ θάνατός του, καὶ δικός της θάνατος...

Εἶπε τελειώσι τις βιαστικές προετοιμασίες της, κι' εἶπε οἶξε τὸ κεφάλι της ἕνα σάλλι, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε τὸ πάτωμα νὰ τοῖξῃ πίσω της, καὶ μιά γλυκερὰ φωνὴ νὰ γαῖδῃ τ' αὐτὴ της:

— Πὸς ἔτοιμάζεται νὰ πᾶν μές' στὴ νύχτα ἡ καλὴ μου ἀδελφοῦσα;...

Σὲ μιά στιγμή, ἡ Παυλίνα γύρισε, καὶ σ' ἄλλη μιά στιγμή βρέθηκε κλαίγοντας με δυνατοὺς λυγμούς μές' στὴ ζεστή, λατουμενὴ ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπῶμένου της!... Τὸν ἀγκάλιαζε δυνατὰ, τὸν φιλοῦσε, τὸν φιλοῦσε—ναί, τὸν φιλοῦσε!... Αὐτὴ πούχε κλείσει στὸ στομάχι της τρυφερὲς ἐκμυστρήσεις, αὐτὴ ἡ ἴδια τώρα πὸς γεμίει τὰ χείλια με ζεστὰ φιλά... Ὡ, πόσο τὸν ἀγαπῶσε, πόσο τὸν λάτρευε, πόσο ἀκοίβος τῆς φανότανε τώρα, πὸς τὸν εἶχε χάσει καὶ τὸν εἶχε ξαναβρῇ!...

Ο Άλφρεδος εἶχε μείνει σιωπηλός, σὰν γαμένος μές' στὴν ἀπόδοτη εὐτυχία πὸς τὸν εἶχε τυλίξει φοιγτὰ, μές' στὴ νύχτα... Στὸ τέλος, ξεθαρούμενος κι' αὐτός ἀπ' τὰ γάδια της, ἀπ' τὰ φιλά της, ἀπ' τὸν ῥέωτά της, τὴν ἔσφιξε κι' αὐτὸς ξεθώριασε...

— Άν λέτε ψέματα, νάσαστε καταραμένος!... Άν όμως λέτε αλήθεια, νάσαστε εύλογημένος!... Και πουν προφάση ο νέος να τραβηγθή. Έσκυψε και του φίλησε τὰ χείλια.

— Ένα μελαγχολικό απόγευμα του φθινοπώρου. Μές' στο μικρό της σπουδασθόιο, η Παυλίνα καθότανε σιωπηλή, με τὰ μάτια της σπληνόμενα στο ίδιο σημείο. Τά μάτια της, που ήτανε ξερά κι' αδάκρυτα, τὸ δάκρυ εινε μια δροσιά, μια ανακούφιση της ψυχής... Κι' η φτωχιά γυναίκα δεν εινε πιά ούτε την παρηγορία των δακρύων...

Ο Άλφρεδος δεν εινε γραφεί. Φοβερά προαισθήματα την τασάζανε και της γεμίζανε τὸν ὕπνο μ' εφιάλτες. Τί νάγνι γίνι στο Παρίσι; Η Παυλίνα προαισθανότανε κάτι φοβερό... Κι' ὕστερα αὐτὴ ἡ ἀπότομη ἀναχώρησή του για τὴ Γαλλία, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα πὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δὲν τῆς εἶχε δικαιολογήσει. Τὸ μόνο πὸν μπορούσε καλεῖ εὐκολά να καταλάβῃ, ἦταν πὸς ζήτημα σοβαρὸ, ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου ἴσως ἀπαγορεύουσε τὸν Άλφρεδο... Ζωῆς καὶ θανάτου! Μόνο στὴ σκέψι πὸς ὁ Άλφρεδος μπορούσε να κινδυνεύῃ, ἡ φτωχὴ γυναίκα ἔνοιωσε ἕνα φοβερὸ ῥίγος!... Για πρώτη φορὰ, κυττούσε θαρρετὰ μές' στὴν καρδιά της, καὶ τὴν ἐβλεπε πλημμυρισμένην ἀπ' αὐτόν. Ναί, τώρα τὸ καταλάβαινε κατὰ τὸν ἀγαπῶν, τὸν λῶτομε!... Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐνομιόσύνη πούχε ἄλλοτε γεμίσει τὴν καρδιά της, εἶχε μεταβληθῇ με τὸν καιρὸ σὲ φλογερὸ ῥέωτα... Η εὐγενεία του τὸν εἶχε σκληρώσει ἡ ἀφιλοκαρέδεια του τὴν εἶχε υποδουλώσει. Τόσον καιρὸ τώρα, τόσους μῆνες, τόσες μέρες, τόσες ὥρες, ἔνοιωσε πόσο πολὺ ὁ εὐγενής νέος ἔπρεπε νάχε ὑποφέρει στὸ πλευρὸ της, φλογισμένος ἀπ' τοῦ ῥέωτα τὴ φωτιά, χωρίς ἀνταπόδρησιν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ δικό της, πούμεινε ἐπίμονη κι' ἀνάλγητη στὸ σκληρὸ μαρτύριο... Τώρα μόλις ἔνοιωσε ἡ Παυλίνα πόσο μεγάλος εἶχε φωνὴ στὴ φοβερὴ δοκιμασία ὁ ἀγαπῶμένος της... Καί, ξαφνικά, ἡ νέα γυναίκα, φλογισμένη κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν ἴδιον ῥέωτα, τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Άλφρεδου της, πῆθε να τὸν δῇ, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ! Δίωξε τὸ βλέμμα του, τὴ φωνὴ του, τὴ παρουσία του... Καί, νὰ πὸς ὁ ἀγαπῶμένος της δὲν ἦτανε κοντὰ της, κι' ἴσως μακριά, λένες μακριά ἀπὸ κείνη νὰ κινδυνεύει, νὰ βρισκότανε τραυματίας— νεκρὸς ἴσως!... Στὴ φοιγτὴ αὐτὴ σκέψι, ἡ Παυλίνα πετάχτηκε ὀρθή. Μηχανικά, ἄρχισε νὰ κλείνῃ μερικά ἀπαράτητα πράματα σ' ἕνα βολιτσάκι. Θάφεινε, θάφεινε ὡς ἔλας, τὴν Γαλλία, γιὰ τὸ Παρίσι... Δεν τὴν ἔνοιωζε πιά γιὰ τίποτα: Οὐτὸ ὅτι ἦτανε πεθαμένη γιὰ ὅλους ἐκεῖ πέρα, οὐτὴ γιὰ τὸ ὅτι μπορούσε νὰ ξαναπέσῃ στὰ νύχια τοῦ φοιχτοῦ δολοφόνου πὸν τὴν εἶχε θάψει ζωντανή, καὶ πὸς γι' αὐτὸν ἀσφαλὲς ἡ ζωὴ της ἀποτελοῦσε τὸν μεγαλύτερο, τὸ φοβερότερο κίνδυνον... Τίποτα δὲν ἦτανε ἱκανὸ νὰ τὴν συγκρατήσῃ στὴν Ἀγγλία. Ὅπου βρισκόταν ὁ ἀγαπῶμένος, ἐκεῖ ἦτανε κι' ἡ δικὴ της ἡ θέσι... Ὁ κίνδυνος τοῦ ἦτανε καὶ δικός της κίνδυνος ὁ θάνατός του, καὶ δικός της θάνατος...

Εἶπε τελειώσι τις βιαστικές προετοιμασίες της, κι' εἶπε οἶξε τὸ κεφάλι της ἕνα σάλλι, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε τὸ πάτωμα νὰ τοῖξῃ πίσω της, καὶ μιά γλυκερὰ φωνὴ νὰ γαῖδῃ τ' αὐτὴ της:

— Πὸς ἔτοιμάζεται νὰ πᾶν μές' στὴ νύχτα ἡ καλὴ μου ἀδελφοῦσα;...

Σὲ μιά στιγμή, ἡ Παυλίνα γύρισε, καὶ σ' ἄλλη μιά στιγμή βρέθηκε κλαίγοντας με δυνατοὺς λυγμούς μές' στὴ ζεστή, λατουμενὴ ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπῶμένου της!... Τὸν ἀγκάλιαζε δυνατὰ, τὸν φιλοῦσε, τὸν φιλοῦσε—ναί, τὸν φιλοῦσε!... Αὐτὴ πούχε κλείσει στὸ στομάχι της τρυφερὲς ἐκμυστρήσεις, αὐτὴ ἡ ἴδια τώρα πὸς γεμίει τὰ χείλια με ζεστὰ φιλά... Ὡ, πόσο τὸν ἀγαπῶσε, πόσο τὸν λάτρευε, πόσο ἀκοίβος τῆς φανότανε τώρα, πὸς τὸν εἶχε χάσει καὶ τὸν εἶχε ξαναβρῇ!...

Ο Άλφρεδος εἶχε μείνει σιωπηλός, σὰν γαμένος μές' στὴν ἀπόδοτη εὐτυχία πὸς τὸν εἶχε τυλίξει φοιγτὰ, μές' στὴ νύχτα... Στὸ τέλος, ξεθαρούμενος κι' αὐτός ἀπ' τὰ γάδια της, ἀπ' τὰ φιλά της, ἀπ' τὸν ῥέωτά της, τὴν ἔσφιξε κι' αὐτὸς ξεθώριασε...

— Άν λέτε ψέματα, νάσαστε καταραμένος!... Άν όμως λέτε αλήθεια, νάσαστε εύλογημένος!... Και πουν προφάση ο νέος να τραβηγθή. Έσκυψε και του φίλησε τὰ χείλια.

— Ένα μελαγχολικό απόγευμα του φθινοπώρου. Μές' στο μικρό της σπουδασθόιο, η Παυλίνα καθότανε σιωπηλή, με τὰ μάτια της σπληνόμενα στο ίδιο σημείο. Τά μάτια της, που ήτανε ξερά κι' αδάκρυτα, τὸ δάκρυ εινε μια δροσιά, μια ανακούφιση της ψυχής... Κι' η φτωχιά γυναίκα δεν εινε πιά ούτε την παρηγορία των δακρύων...

Ο Άλφρεδος δεν εινε γραφεί. Φοβερά προαισθήματα την τασάζανε και της γεμίζανε τὸν ὕπνο μ' εφιάλτες. Τί νάγνι γίνι στο Παρίσι; Η Παυλίνα προαισθανότανε κάτι φοβερό... Κι' ὕστερα αὐτὴ ἡ ἀπότομη ἀναχώρησή του για τὴ Γαλλία, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα πὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δὲν τῆς εἶχε δικαιολογήσει. Τὸ μόνο πὸν μπορούσε καλεῖ εὐκολά να καταλάβῃ, ἦταν πὸς ζήτημα σοβαρὸ, ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου ἴσως ἀπαγορεύουσε τὸν Άλφρεδο... Ζωῆς καὶ θανάτου! Μόνο στὴ σκέψι πὸς ὁ Άλφρεδος μπορούσε να κινδυνεύῃ, ἡ φτωχὴ γυναίκα ἔνοιωσε ἕνα φοβερὸ ῥίγος!... Για πρώτη φορὰ, κυττούσε θαρρετὰ μές' στὴν καρδιά της, καὶ τὴν ἐβλεπε πλημμυρισμένην ἀπ' αὐτόν. Ναί, τώρα τὸ καταλάβαινε κατὰ τὸν ἀγαπῶν, τὸν λῶτομε!... Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐνομιόσύνη πούχε ἄλλοτε γεμίσει τὴν καρδιά της, εἶχε μεταβληθῇ με τὸν καιρὸ σὲ φλογερὸ ῥέωτα... Η εὐγενεία του τὸν εἶχε σκληρώσει ἡ ἀφιλοκαρέδεια του τὴν εἶχε υποδουλώσει. Τόσον καιρὸ τώρα, τόσους μῆνες, τόσες μέρες, τόσες ὥρες, ἔνοιωσε πόσο πολὺ ὁ εὐγενής νέος ἔπρεπε νάχε ὑποφέρει στὸ πλευρὸ της, φλογισμένος ἀπ' τοῦ ῥέωτα τὴ φωτιά, χωρίς ἀνταπόδρησιν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ δικό της, πούμεινε ἐπίμονη κι' ἀνάλγητη στὸ σκληρὸ μαρτύριο... Τώρα μόλις ἔνοιωσε ἡ Παυλίνα πόσο μεγάλος εἶχε φωνὴ στὴ φοβερὴ δοκιμασία ὁ ἀγαπῶμένος της... Καί, ξαφνικά, ἡ νέα γυναίκα, φλογισμένη κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν ἴδιον ῥέωτα, τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Άλφρεδου της, πῆθε να τὸν δῇ, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ! Δίωξε τὸ βλέμμα του, τὴ φωνὴ του, τὴ παρουσία του... Καί, νὰ πὸς ὁ ἀ

την επίβλεψη εκατοντάδων χιλιάδων ΓΑΛΛΩΝ αναγκαστικών εργατών, που βρισκόταν στην Γερμανία, συγκεντρωμένοι σε ειδικά στρατόπεδα. Παρήγγελλε λοιπόν στη στρατιωτική γερμανική υπηρεσία κατασκοπείας να της στέλνουν τη Γαλλία όσο το δυνατόν περισσότερες τέτοιες γυναίκες.

Δεδομένου ότι οι αναγκαστικοί εργάτες ήταν πιο πολλοί απ' τις στρατιωτικές δυνάμεις που υπήρχαν μέσα στη Γερμανία, η Γκεσταπο έπρεπε να πάρει διαρκώς τα μέτρα της τέτοιας. Για να προλάβει καμιά επικίνδυνη εξέγερση. Άνευθε λοιπόν στις Γαλλίδες να την κρατούν, έντιμη για τις ενέργειες και τους σκοπούς των συμπατριωτών τους.

Άλλα ή 'Αντίστασις εξακολουθούσε να παρακολουθεί ακόμη και στη Γερμανία αυτές τις γυναίκες. Κάποτε τις σκοτώνει. Συνήθως εξουδετέρωνε το προδοτικό έργο τους, και συγχρόνως τις έγραφε στο μισροπινάκι, για να τις τιμωρήσει παραδειγματικά μετά την απελευθέρωση.

Όλες αυτές οι Γαλλίδες πρόδιδαν την πατρίδα τους συνήθως για τον έρωτα. Είχαν γνωρίσει δηλαδή Γερμανούς στρατιωτικούς, που τις είχαν καλοπιάσει, για να τις μεταχειρισθούν ως όργανά τους. Κι έκεινες, άσυνήθιστες να τους φέρονται οι άντρες μ' ευγένεια και σεβασμό, είχαν έρωτευθεί τους εχθρούς της χώρας τους και τους είχαν άφοβησε τυφλά.

Χαρακτηριστικό της νοστορπίας τους αυτής είναι το έξης περιστατικό:

Στα τέλη του 1944, όταν οι Σύμμαχοι είχαν φτάσει στα γερμανικά σύνορα 80 χιλ. Γερμανοί είχαν απομονωθεί σε διάφορα χωριά των γαλλικών ακτών, απ' το Μπορντώ ως τη Βρετανία. Τους είχε αποκλεισμένοι οι υποχώρησις, κι' η θέσις τους ήταν προβληματική, μολοντί επίκειντο σαν να τους έφοδιόσαν υποδρόμια και αεροπλάνα.

Δεν τολμούσαν εξ' αλλού να κινηθούν απ' τα χωριά τους, γιατί δεν είχαν αρκετά καύσιμα ύλη και γιατί φοβόντουσαν τις βόμβες των συμμαχικών αεροπλάνων. Οι Σύμμαχοι πάλι δεν μπορούσαν να άπαρκοήσουν γι' αυτούς στρατιωτικές μονάδες, που ήταν απαραίτητες στο μέτωπο. Οι γαλλικές 'Δυνάμεις του 'Εσωτερικού' πολιορκούσαν τις γερμανικές αυτές θέσεις, αλλά δεν διέθεταν πυροβολικό κι' αεροπορία για να τις κυριεύσουν. Ήταν δηλαδή μια κατάσταση στασιμότητας, δυσάρεστη για όλους.

Στις πόλεις που κατείχαν, και ίδιως στο Σαιν Ναζάρ και στη Λα Ροσέλ, οι Γερμανοί στρατιωτικές έπιμελούσαν απ' τη χαλάρωσις της πειθαρχίας, για να πουλήσουν στους πεινασμένους κατοίκους ζάχαρη, τσιγάρα, δερμάτινα είδη κτλ. Είς αντίταξιν απ' τη γερμανική πολιτική ρούχα και πλαστικά χρησιμοποιούσαν, για να δραστηρεύουν, και να προσηλάσουν να φτάσουν στη Γερμανία μέσω 'Ελβετίας.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς άνεκαλούσαντο και συνελαμβάνοντο στο δρόμο. 'Ετσι λοιπόν πιάθηκε κάποτε στο 'Ρέν της νοτίου Γαλλίας ένας Γερμανός λιποτάκτης. Είχε εγκαταλείψει τη μονάδα του, όταν ο διοικητής τους διάβασε μία διαταγή του Χίτλερ, να υπερσοπισθούν τη Λα Ροσέλ, φέρνοντας 'μέχρι του τελευταίου ανθρώπου.

—'Εγώ δεν είχα καμιά διάθεσις να γίνω (ο τελευταίος άνθρωπος) δηλαδή στην άνακρίσι. Βρίκα λοιπόν ψεύτικα χαρτιά και πολιτικά ρούχα και τσάκισα μία νύχτα.

Τόν συνήδεε μία Γαλλίδα φλενάδα του, μία απ' τις γυναίκες που άναφρασε πιά πάνω.

Ήμουν παρών στην άνακρίσι της. Της υπέδειξα την άνοησία της: —'Αν κατ'όλησιν θάσταν στη Γερμανία θά συνελαμβάνετο ως κατασκοπος, ή τουλάχιστον δεν θά της επέτρεπαν να ζήσιν μαζί με το στρατιώτη, τον οποίο άλλωστε θά του φέκιζαν ως λιποτάκτη ή θά τον έστελναν στο μέτωπο. Τι θάκανε τότε αυτή;

—Μου είκε υποσχεθή να μου δώσιν άσουλό από σπίτι του, άπάντησε εκείνη.

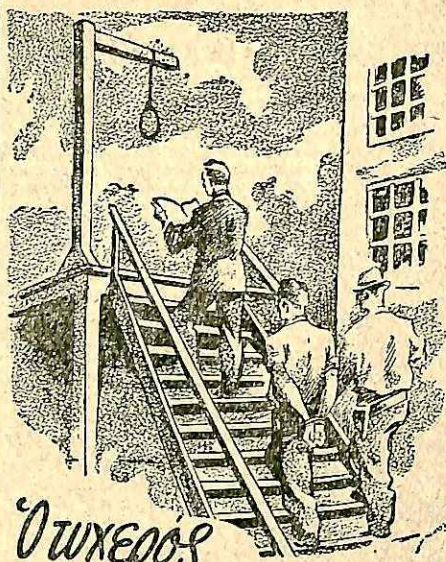
—Στό σπίτι των γονέων του;

—Όχι. Στό σπίτι το δικό του και της γυναίκας του!

Ήξερε ή γυναίκα αυτή ότι ο στοατιώτης ήταν παντρεμένος με δύο παιδιά. Ήξερε τους κινδύνους που διέτρεχε άκολούθωντάς τον. Το μόνο όμως που την ένδιέφερε ήταν να βρίσκεται κοντά του.

Πώς πρέπει να όνομασιν κανείς αυτή τη συμπεριφορά της; 'Ερωτική θυσία ή άρροσθαύμαστη άνοησία;...

ΤΖΩΝ ΣΧΒΑΡΤΣΒΑΛΝΤΕΡ

ΟΥΧΕΙΟΣ ΚΡΕΜΑΙΣΜΕΝΟΣ

Η άπιστευτη περιπέτεια ενός μελλοθανάτου κατάδικου

Ο νέγρος θάνακ Μιτςέττον είχε πραγματικά σκληρό και άπάνθρωπο χαρακτήρα. Για φύλο πήδημα είχε δολοφονήσει με κτηνώδη ψυχραιμία δύο άτομα, τον Μάρτιν και τον Τζορικό. Συνελήφθη λοιπόν λίγο άργότερα για το κακούργημα του αυτό και καταδικάσθηκε σε θάνατο δι' άπαγχονισμού.

Στό κελλί που ήταν κλεισμένος, τον έπισκέφθηκε ο δήμιος και τον μετρήσε για να κανονισιν πόσο μήκος σκοινιού θά ήταν άρκετό για να τον στείλιν στον άλλο κόσμο. Είχαν άρχισιν οι προετοιμασίες της έκτελέσεως.

Ο νέγρος δεν έδειξε καμιά ταραχή, ούτε ακόμη όταν ένα βράδυ ο φρουρός του τον είδοποίησε ότι την άλλη μέρα το πρωί θά τον κρεμούσαν. 'Εφαγε το φαγητό του με όρεξις και κοιμήθηκε βαθειά. Το πρωί του έφεραν και φόρεσε την καθιερωμένη μαύρη στολή των μελλοθανάτων. Κατόπιν τον έπισκέφθηκαν για να τον σφίξουν το χέρι και να του πουν το καθιερωμένο ('γκουντ' μπάρι) ο 'σερίφς, ο φρουρός και ο δικαστής που τον είχε καταδικάσει.

Όταν ο κατάδικος έφτασε στον τόπο της έκτελέσεως είδε ένα πλήθος κόσμου να συνωστιζέται γύρω από την κρεμάλα, παρά την λεπτή βροχή που έπεφτε. 'Ανέθηκε ώστόσο θάρρος στο ίκρίωμα συνοδευόμενος από τόν παπά και το δήμιο.

Ο παπάς άρχισε να διαβάζιν μία ευχή αλλά ο κατάδικος του φώναξε να σταματήσει.

Κατόπιν αυτού ο 'σερίφς άφου τόν τοποθέτησε πάνω στην καταπακτή του λ' κριώματος του έδεσε τα πόδια. —Δέν μου άρέσει ο σούρτης της καταπακτής είπε σε μία στιγμή ο δήμιος στο 'σερίφ. 'Εχει να δουλεύει όσον καιρό. —Μπά, μη φοβάσαι του άπάντησε ο 'σερίφς.

Αμέσως ο δήμιος πέρασε τη θηλεία στο λαιμό του μελλοθανάτου.

—Εχεις να πής τίποτα; τόν ρώτησε ο 'σερίφς.

—Ναι, άπάντησε αυτός. 'Εκεί πάνω που θά πάω θά δολοφονώω άλλα μία φορά το Μάρτιν και τον Τζορικό! Τίποτε άλλο.

Τού σκέπασαν το πρόσωπο με μία κουκούλα και άφου διώρθηκε λίγο ο δήμιος τη θηλεία γύρω από το λαιμό του, του είπε ένα τελευταίο ('γκουντ' μπάρι).

—'Ετοιμος; ρώτησε ο 'σερίφς.

Ο νέγρος πήρε μία βαθειά άνασπνή και περίμενε.

—Ο θεός να τόν συγχωρήσιν! φιδύρισε ο παπάς.

—'Επιμένεις βλέπω παπά μου! του φώναξε με πείσμα ο κατάδικος.

—'Εκνευρισμένος ο 'σερίφς από την κτηνώδη αυτή ψυχραιμία του μελλοθανάτου έδωσε το σύνθημα ν' άνοιξη η καταπακτή.

Ο νέγρος άκουσε ένα θόρυβο κάτω άπό τα πόδια του. 'Γάει!!' σκέφθηκε κι' έ...

κλείσε τα μάτια του. Άλλά τίποτα δεν συνέβη. Ή καταπακτή δεν άνοιξε! Σαν ά δήμιος τράβηξε το μοχλό, άλλα ή καταπακτή έμεινε κλειστή.

—Πάτοε την με το πόδι σου, φώναξε μανιασμένος ο 'σερίφς.

Όλο το ίκρίωμα έτρεμε από τα ίσχυρά χτυπήματα του δήμιου επάνω στην καταπακτή! Μά αυτή δεν άνοιγει!

—Πάρτε τόν κατάδικο πιο κέρα, φώναξε τότε ο 'σερίφς πατώντας κι' αυτός δυνατά στην καταπακτή.

Ζήτησε και τού έφεραν λάδι. Παράλειψε μ' αυτό τόν αυτόματο σούρτι κι' έβαλε και πάλι τόν κατάδικο στη θέσι του.

Ο κακούργος, που είχε χάσει στο μεταξύ την ψυχραιμία του περίμενε με άγωνία τόν θάνατο. Άκουσε έξω από το 'σερίφ να δινι και πάλι το σύνθημα, κι' έννοιωσε να φεύγη το πάτωμα κάτω άπ' τα πόδια του... αίσθανθηκε ένα φοβερό χτύπημα στο κεφάλι και τίποτε άλλο...

Όταν συνήλθε, το σκοινί ήταν ακόμα γύρω στο λαιμό του. Κάποιος του ζσεκέπασε το κεφάλι και τόν έλυσε.

Άνοιγοντας τα μάτια του είδε από πάνω του το ίκρίωμα. Τόν κέντρων, ένα τετράγωνο έσκαζε άνοιχτό. Ή καταπακτή! Είχε άνοιξει!... κι' αυτός ήταν ακόμη ζωντανός!...

Ο 'σερίφς, ένας στρατιώτης, ο φρουρός της φυλακής και ο παπάς βρισκόντουσαν γύρω του και τόν κυττούσαν με γοηλωμένα μάτια. Ήσαν χλωμοί σαν πεθαμένοι!

Τι είχε συμβή; Άπλουστα. Το σκοινί είχε μαλακώσει απ' τη βροχή και δεν μπόρεσε να τού σπάσει τη σκοινυλική σπλήν. Καθώς μάλιστα ήταν και παλιό, έσπασε άφου έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα, κρεμασμένος ο τυχερός δολοφόνος.

—Νά τόν ζανακρεμάσω; ρώτησε το 'σερίφ ο δήμιος.

—Όχι! δεν μπορείς να κρεμάσιν έναν άνθρωπο δύο φορές! Άρεκά τόν παιδέψαμε παρανόμως... Άς τόν να φύγη!... άπάντησε ο 'σερίφς.

Έδωσαν λοιπόν στον κατάδικο τα παλιά του ρούχα και τόν βοήθησαν να ντυθεί. Ο κακούργος βιάστηκε ν' άπομακρυνθεί από εκεί φοδούμενος μην άλλαζε ιό όσα ο 'σερίφς.

Τού έμεινε όμως ένα 'σημάδι' που τού θύμιζε σ' όλη του τη ζωή την καταπακτή του περιπέτειας. Δεν μπορούσε να σπκώσιν το κεφάλι του γιατί τόν τράνταγμα του σκοινιού τού είχε κόψει ένα νεύρο κάτω από το άριστερό του αυτί!

Μετανοιώμενος τέλος ο νεκραναστημένος κατάδικος για το έγκληματικό παρελθόν του, έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του σαν τίμιος άνθρωπος.

ΤΖΩΝ ΜΠΕΝΝΕΤ

Τό κουτάκι του θανάτου

Πρίν από λίγο καιρό, ο παγκόσμιος Τύπος έγραφε ότι ή ατομική βόμβα είναι τεραστία, βαρύνει και δυσκολευτακόμιστη. Τώρα ο λοχαγός της αεροπορίας Τζέισιν, που έλαβε μέρος στο Βουβαροδισμό της Ναγκασάκι, δηγγείται ότι μετέφερεσιν τη βόμβα αυτή απ' την 'Αμερική δύο άξιωματικούς αεροπόρους, μέσα σ' ένα μικρό χρονονέμιο κουτί! Σ' ένα σταθμό του ταξιδιού τους, στη Χονολουλού, υπήκαν σ' ένα κομμά ρεστρών για να πάει κι' έβαν λαν το κουτί πάνω στο τραπέζι τους. Ο καταστηματοάρχης τους έπίεσε να το παραδώσουν στην γκανταροδύτα, κι' έπειδή αυτοί άρνούντουσαν παραπονέθηκαν στη στρατιωτική διοίκηση. Έπενεβη τότε ένας συνταγματάρχης, αλλά οι δύο αεροπόροι παρουσίασαν ένα έγγραφο, που τους επέβαλλε να μη χάσουν ούτε στιγμή απ' τα μάτια τους το νυστηριώδες κουτί.

Άλλοτε πάλι, όταν κάποιος συνάδελφός τους τους ρώτησιν με περιέργεια τι περιείχε το κουτί, αυτοί άπάντησαν με 'γιούμμο:

—'Α, τίποτα το σπουδαίο!... Λεπίδες για το έλθισμα!

—Λεπίδες!

—Μάστιχα!

—Ευρίζον καλά;

—Περίφνη!

Κι' όμως, με το μικρό εκείνο προαγματάκι κατεστράφη τελείως μία πόλις μεγάλη σαν τη Ναγκασάκι.

Κυνηγώντας ΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Οι περιπέτειες του Ζοζέ Ρομπέρ Σέρρε

Άφου τ' άγρια ζώα άποδεκατιθήκαν κατά τα έξ χρόνια του πολέμου, οι διάφοροι Ζωο, λογικοί Κήποι ζήτουν να τ' αντικαταστήσουν με καινούργια. 'Ετσι λοιπόν θά έρνασθιν εντατικά και προσοδοφόρα ο Ζοζέ Ρομπέρ Σέρρε, ένας απ' τους μεγαλύτερους κυνηγούς συλλέκτες και προμηθευτές άγρίων ζώων, εγκατεστημένος στη Νότιο 'Αφρική. 'Εχει λάβει ήδη την πρώτη παραγγελία εκ μέρους της Βρετανικής 'Ομοσπονδίας Ζωολογικών Κήπων για 18 νέους ελέφαντες. Θά τους πληρώσιν 440 χάρτινες λίρες τόν ένα, ενώ προπολεμικά στήριζαν μόνο 300 λίρες. Γι' αυτό τ' άγρια ζώα έχουν άκριθνεί κι' αυτά, όπως όλα τα πράγματα. Άκαμιν μεγαλείτεσι είναι ή υπερτίμησις για τους ρινοκερούς. Κοστίζουν χίλιες λίρες άπέναντι 600 που πολυμελίκαν.

Πολύ φτηνά άπέναντίας είναι οι ίπποπόταμοι, γιατί άνατρέφονται και πολλαπλασιάζονται εύκολα στην άικμαλωσία κι' έτσι έμπορεύονται τέτοια ζώα διάφοροι Ζωολογικοί κήποι του κόσμου. Όπναι είναι επίσης τα λιοντάρια, αλλά μόνο στην 'Αφρική: 6-12 λίρες. Ο Ζωολογικός Κήπος του Δουβλίνου που άνατρέφει λιοντάρια, τ' άπαιτεί μάλλον ακριβώς: περί τις 180 λίρες. Και οι διάφοροι πελάτες τα προτιμούν απ' τα άφρικανικά, γιατί έχουν μέγα λάσιν από ψυχρό κλίμα της Ευρώπης, έχουν άποκτήσει πυκνότερο τρίχωμα κι' είναι πιο προσαρμοσμένα στο κρύο.

Ο Σέρρε ένδιαφέρεται ιδιαιτέρως για τα σπάνια ζώα. Περσώνεται π.χ. γιατι έπίσας κάποτε ένα ζευγάρι ρινόκερους με ένα κέρατο του Νεπαλ των 'Ινδών και το πούλησε 12.500 λίρες σ' ένα Ζωολογικό Κήπο της Νότιο 'Αμερικής.

Άλλοτε πάλι, έμεινε επί ένα έτος στη Λιβερία, για να πιάσιν 6 νέανους ίπποπόταμους. Τότε συνέβη να τόν δαγκάσιν μία έχιόνα Γκάμπουν ένα φειδί φοβερά δηλητηριώδες και άσχημάτος, μήκους 1.20 περίπου χοντρό σαν ανθρώπινο μπράτσο, με τρία κέρατα στο κεφάλι και με πολύ μεγάλα δόντια. Ένας ιεραπόστολος, ευτυχώς, έσωσε με μία ένεσιν όρρου τη ζωή του Σέρρε, που είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ο Σέρρε έχει δαγκωθεί άλλες 14 φορές από φειδιά κι' άλλες δύο φορές έχει κινδυνεύσει ή ζωή του.

Το θεαματικότερο κυνήγι φειδιού του Σέρρε έγινε στην περιοχή του Άμαζονιού. Είχε ήδη ένα τεράστιο φειδί ('άνακόντα) μήκους 8 μέτρων, πάνω σ' ένα δέντρο της όχθης ενός παραποτάμου. 'Επείσε λοιπόν τους φοβισμένους 'Ιθαγενείς που τόν συνήδεαν, να τόν βοηθήσουν απ' το κεφάλι κι' οι άλλοι από διάφορα μέρη του σιμάματος. Άλλά το σχέδιο δεν πέτυχε, γιατί, μ' ένα χτύπημα της ουράς του, το 'άνακόντα' πέταξε στο ποτάμι δυο απ' τους 'Ιθαγενείς. Οι υπόλοιποι έφυγαν, τρομαγμένοι, άφινοντας μόνον το Σέρρε που το κρατούσε απ' το κεφάλι. Ευτυχώς, εκείνος έπρόλαβε να το...

Είχε έπίσης άποδείξει για μία ακόμη φορά την άφοσίωσιν του, όταν ο Σέρρε άνέβηκε στο Βεζουβίο. Τόν άκολουθούσε άνόγγυστα ως ότου ο κύριος τόν αντελήφθη με φρίκη ότι ή ζεστή λάβα είχε κόψει το πέλμα των ποδιών του.

Τέλος, ο Πιτότο βρήκε το θάνατο στην 'Αβυσσινία. Όταν ο Σέρρε ήταν κατασκηνωμένος κοντά στην Ντιρεντάνα, μπήκε στη σκηνή του μία ύσaina, την ώρα που ύπνου του. Το θηρίο αυτό συνήθει να έπιπιθεται στους κοιμισμένους και να τους δαγκώνη στο πρόσωπο. Κι' άν ακόμη σωθούν τ' άτυχεσιν, μένουν σμυοδεμένα σ' όλη τους τη ζωή. Το ίδιο θά πάβαινε κι' ο Σέρρε, άν ο σκύλος του δεν ριχνόταν άφωσά στην ύσaina. Ο θόρυβος της πάλης έύπνησε τόν κυνηγό.

Άρπασε το τσιγάρο του και πυροβόλησε το θηρίο. Άλλά ο Πιτότο ήταν ήδη βουτηγμένος στο αίμα με καταστροφικόν στο στήθος του. Δεν έζησε, παρά λίγα λεπτά της ώρας.

Ο Σέρρε βολοώωσε το σώμα του κι' από τότε δεν θέλησε πιά να πάσιν άλλον σκύλο.

NORMAN ΧΟΥΕΛ

Ένας έξυπνος Γασκώνας

Ένας Γασκώνας κατώτερος άξιωματικός του πεζικού έφυγε μία μέρα από το σώμα του με μια άδεια που θά του επέτρεπε να περάσιν μερικές μέρες στο χωριό του κοντά στους συγγενείς και φίλους του.

Δεν έφυγε όμως μόνος του. Πήρε μαζί του το άλογό του που ήταν ίσχνότερο και από τις πιο ίσχνες άνελάδες του Φαρσά. Πας' όλη του την άδυναμία όμως το άλογο αυτό τ' άρριάζε θανάσιμα στον κύριο του κι' έδιναν και οι δυο μαζί την έντύπωσιν ενός κενταύρου της χειρίστης ποιότητας.

Ίσχνότερο και από τόν Γασκώνας και από το άλογό του ήταν το πορτοφόλι του πρώτου κι' έτσι τα χαρτιά του περιείχε έξηπληθήσαν, ενώ ο Γασκώνας βρισκόταν ακόμη έξηπλητα λέντες μακριά από το χωριό του.

Τι έτρεπε να κάνη τώρα; Έψαξε σ' όλες τις γωνίες του γοήμιου έγκεφάλου του προσπαθώντας να βοη κάποιο καινούργιο θηρίο, την τίγρι της Σουμάτρας και τ' έρπετα. Το περιεργότερο απ' τα έξημερμένα ζώα του ήταν μία ύσaina, που έπί ένα έτος τόν άκολουθούσε σαν σκυλί, μέσα στο αυτοκίνητό του, στους δρόμους του Μπουένος Άϊρες.

Άλλοτε ο Σέρρε είχε ένα πιστό σκυλί, τόν Πιτότο, ένα άφοσιωμένο φε'τερριέ, που το είχε γλυτώσει απ' τα χέρια κάποιων που σκέπταν να τ' άνιχνήσουν. Το ζώο αυτό του είχε σώσει έπανειλημμένως τη ζωή. Τόν είχε ζυγνήσει, μία νύχτα που οι άγριοι 'Ινδιάνοι τόν 'Αμαζονίου έτοιμαζόντουσαν να έπιπθουν στην κατασκήνωσιν του. Είχε δεχθή μία δαγκωμάτις δηλητηριώδους φειδιού προωρισμένη για τόν κύριο του. Είχε αντιμετώπισει μία βραζιλιανή άρκουδα.

Είχε έπίσης άποδείξει για μία ακόμη φορά την άφοσίωσιν του, όταν ο Σέρρε άνέβηκε στο Βεζουβίο. Τόν άκολουθούσε άνόγγυστα ως ότου ο κύριος τόν αντελήφθη με φρίκη ότι ή ζεστή λάβα είχε κόψει το πέλμα των ποδιών του.

Τέλος, ο Πιτότο βρήκε το θάνατο στην 'Αβυσσινία. Όταν ο Σέρρε ήταν κατασκηνωμένος κοντά στην Ντιρεντάνα, μπήκε στη σκηνή του μία ύσaina, την ώρα που ύπνου του. Το θηρίο αυτό συνήθει να έπιπιθεται στους κοιμισμένους και να τους δαγκώνη στο πρόσωπο. Κι' άν ακόμη σωθούν τ' άτυχεσιν, μένουν σμυοδεμένα σ' όλη τους τη ζωή. Το ίδιο θά πάβαινε κι' ο Σέρρε, άν ο σκύλος του δεν ριχνόταν άφωσά στην ύσaina. Ο θόρυβος της πάλης έύπνησε τόν κυνηγό.

Άρπασε το τσιγάρο του και πυροβόλησε το θηρίο. Άλλά ο Πιτότο ήταν ήδη βουτηγμένος στο αίμα με καταστροφικόν στο στήθος του. Δεν έζησε, παρά λίγα λεπτά της ώρας.

Ο Σέρρε βολοώωσε το σώμα του κι' από τότε δεν θέλησε πιά να πάσιν άλλον σκύλο.

NORMAN ΧΟΥΕΛ

Ένας έξυπνος Γασκώνας

Ένας Γασκώνας κατώτερος άξιωματικός του πεζικού έφυγε μία μέρα από το σώμα του με μια άδεια που θά του επέτρεπε να περάσιν μερικές μέρες στο χωριό του κοντά στους συγγενείς και φίλους του.

Δεν έφυγε όμως μόνος του. Πήρε μαζί του το άλογό του που ήταν ίσχνότερο και από τις πιο ίσχνες άνελάδες του Φαρσά. Πας' όλη του την άδυναμία όμως το άλογο αυτό τ' άρριάζε θανάσιμα στον κύριο του κι' έδιναν και οι δυο μαζί την έντύπωσιν ενός κενταύρου της χειρίστης ποιότητας.

Ίσχνότερο και από τόν Γασκώνας και από το άλογό του ήταν το πορτοφόλι του πρώτου κι' έτσι τα χαρτιά του περιείχε έξηπληθήσαν, ενώ ο Γασκώνας βρισκόταν ακόμη έξηπλητα λέντες μακριά από το χωριό του.

Τι έτρεπε να κάνη τώρα; Έψαξε σ' όλες τις γωνίες του γοήμιου έγκεφάλου του προσπαθώντας να βοη κάποιο καινούργιο θηρίο, την τίγρι της Σουμάτρας και τ' έρπετα. Το περιεργότερο απ' τα έξημερμένα ζώα του ήταν μία ύσaina, που έπί ένα έτος τόν άκολουθούσε σαν σκυλί, μέσα στο αυτοκίνητό του, στους δρόμους του Μπουένος Άϊρες.

Άλλοτε ο Σέρρε είχε ένα πιστό σκυλί, τόν Πιτότο, ένα άφοσιωμένο φε'τερριέ, που το είχε γλυτώσει απ' τα χέρια κάποιων που σκέπταν να τ' άνιχνήσουν. Το ζώο αυτό του είχε σώσει έπανειλημμένως τη ζωή. Τόν είχε ζυγνήσει, μία νύχτα που οι άγριοι 'Ινδιάνοι τόν 'Αμαζονίου έτοιμαζόντουσαν να έπιπθουν στην κατασκήνωσιν του. Είχε δεχθή μία δαγκωμάτις δηλητηριώδους φειδιού προωρισμένη για τόν κύριο του. Είχε αντιμετώπισει μία βραζιλιανή άρκουδα.

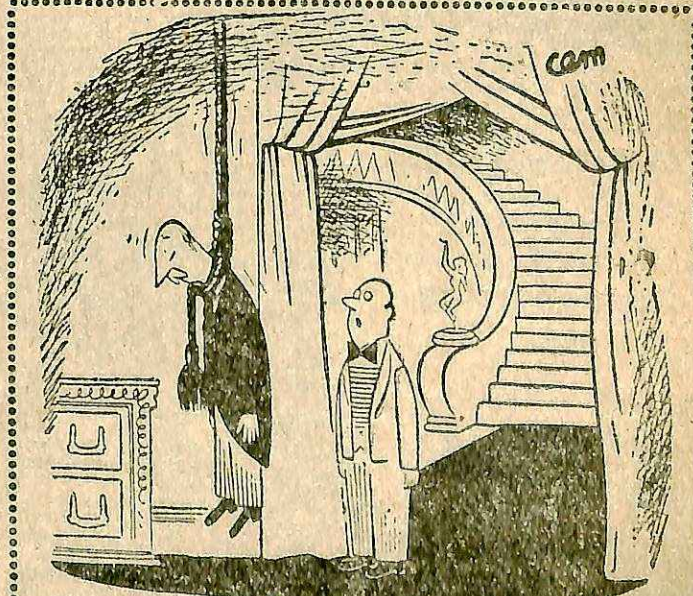
Είχε έπίσης άποδείξει για μία ακόμη φορά την άφοσίωσιν του, όταν ο Σέρρε άνέβηκε στο Βεζουβίο. Τόν άκολουθούσε άνόγγυστα ως ότου ο κύριος τόν αντελήφθη με φρίκη ότι ή ζεστή λάβα είχε κόψει το πέλμα των ποδιών του.

Τέλος, ο Πιτότο βρήκε το θάνατο στην 'Αβυσσινία. Όταν ο Σέρρε ήταν κατασκηνωμένος κοντά στην Ντιρεντάνα, μπήκε στη σκηνή του μία ύσaina, την ώρα που ύπνου του. Το θηρίο αυτό συνήθει να έπιπιθεται στους κοιμισμένους και να τους δαγκώνη στο πρόσωπο. Κι' άν ακόμη σωθούν τ' άτυχεσιν, μένουν σμυοδεμένα σ' όλη τους τη ζωή. Το ίδιο θά πάβαινε κι' ο Σέρρε, άν ο σκύλος του δεν ριχνόταν άφωσά στην ύσaina. Ο θόρυβος της πάλης έύπνησε τόν κυνηγό.

Άρπασε το τσιγάρο του και πυροβόλησε το θηρίο. Άλλά ο Πιτότο ήταν ήδη βουτηγμένος στο αίμα με καταστροφικόν στο στήθος του. Δεν έζησε, παρά λίγα λεπτά της ώρας.

Ο Σέρρε βολοώωσε το σώμα του κι' από τότε δεν θέλησε πιά να πάσιν άλλον σκύλο.

NORMAN ΧΟΥΕΛ

—Μήπως χτυπάσατε, κύριε;

κεραμίδα. "Υστερα εξαγούρισε στο κορβότι του και κοιμήθηκε ως το πρωί τον ύπνο του δικαίου.

Το πρωί, μόλις έγερνε, κάλεσε την καμαριέρα και της είπε με έπιτακτικό ύφος:

— Άνοιξε μια καλή φωτιά, καμιά δόση να σκουρύνω.

Η υπηρέτρια έτρεξε να φέρει εύλα και αφού εξέλεξε την επιθυμία του πελάτου, περίμενε νέες διαταγές του.

— Και τώρα, της είπε ο Γασκώνας, δώσε μου τα φορέματά μου, για να σκουρύνω σε λίγο μόλις ξεσταθώ το δωμάτιο.

Η υπηρέτρια του έφερε το σακκάκι του και άνοιξε ν' αναζητήσει παντού το παντελόνι του. Έκείνος τότε έβαλε τις φωνές.

— Τι διάβολο, δνειρεύουσαι ή είσαι έπιθυς;

— Μά τι έπαθατε, κύριε; τον ρώτησε εκπληκτική η καμαριέρα.

— Τι έπαθα; Το πανταλόνι μου! Πού είναι το πανταλόνι μου; εξακολουθούσε να φωνάζει ο Γασκώνας. Το έβαλα γδές το βράδυ εκεί, μαζί με το σακκάκι μου.

Η καμαριέρα έβαξε παντού και όπως ήταν φυσικό δεν βρήκε απολύτως τίποτε.

Ο δέξιατικός εν τώ μεταξύ δεν έπαυε ούτε στιγμή να φωνάζει:

— Μά να πάω η όρνη, ο Σατανάς μ'έπει μέσα σ' αυτό το ξενοδοχείο και μου άσπαξε το παντελόνι μου! Α, αυτό είναι εξωφρενικό.

Οι φωνές του παραξένεψαν τον ξενοδόχο που έτρεξε να ιδεί τι συνέβαινε. Έυαθε τότε από τον ίδιο τον πελάτη του την εξαφάνιση του παντελονιού και άνοιξε να ψάχνει κι' αυτός. Μάταια όμως. Όλο το ξενοδοχείο έγινε άνω-κάτω χωρίς να βρεθεί το καμένο παντελόνι.

Το παντελόνι του ήταν ελακταίνονιο. Θά το είδανε ασφαλώς όταν ήρθα. Δεν λυπόμουν; όμως γι' αυτό, όσο για τις είκοσι πιστόλες που είχα μέσα. Αυτές θα ήσαν ασφαλώς και η αιτία της εξαφάνισης του παντελονιού μου... Μά τι κάθεστε με σταυρωμένα χέρια;... Δεν πηγαίνετε να ανακρίνετε τους ύπνότες σας;

Ο ξενοδόχος έβαλε τις φωνές οι υπηρέτες που ήσαν αθάροι άνοιξαν κι' αυτοί να φωνάζουν και να διατασσόσανται.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Σατινέ, δαντέλλα κλπ.
Τιμές φθηνές.
ΘΗΣΕΩΣ 17

Concombrine

Κρέμα προσώπου από γυνή
"Αγκουριού"

Δι' όλες τας έπιθευίδας

Régénérateur

ύπ' αριθ 222 495

Λοσιόν μαλλιών ποδός έπαυ
φορσόν του φυσικού γούστου

Φαρμακείον ΜΩΡΑΪΤ.ΔΟΥ

Κόνινγς 8

Τηλέφ. 25-892

κι' έτσι το πανδοχείο έγινε ανάστατο.

Ο Γασκώνας αντιθέτως άσχησε να ήρεμή και με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία είπε τέλος στον ξενοδόχο:

— Η εξαφάνιση αυτή είναι άκαταπόνη. Δεν έχω, δυστυχώς, καμιά δόση να καταλήξω στα δικαστήρια.

— Ω, όχι, σας παρακαλώ, τον έκτευσε ο ξενοδόχος.

— Ακούστε να σας πω, είπε ο Γασκώνας. Δεν πρόκειται βέβαια να χορηγήσω εδώ περιορισμένα να συλληφθεί ο κλέφτης. Πρόκειται να φύγω και να λίστα το γρηγορώτερο. Ένω είναι πώς ύστερα από την περιποίηση που μου κάνατε, θα λυπόμουν πολύ αν βρισκόμουν στη δυσάρεστη θέση να σας καταγγείλω. Μια κατ'αγγελία θα σας ζητούσε πολύ κι' έπειθα συναισθάνουμαι την δύσκολη θέση στην οποία σας οίγναι το πάθημά μου αυτό. Θα φανώ όσο μπορώ υποχωρητικός. Δώστε μου λοιπόν ένα άλλο παντελόνι και καμιά δεκαριά πιστόλες που μου είχε άπαραίτητες να φτάσω ως το χωριό μου. Τα υπόλοιπα άς τα νάσω ένα.

Αν πάω στο δικαστήριο δεν έχετε να πληρώσετε συνηγόρους και θα γάσωμε και οι δυο άδικα πολλές ήμερες. Ας λύσουμε λοιπόν τη διαφορά μας υποχωρώντας και οι δυο μας.

Ο ξενοδόχος έσπευσε να άποδεχθεί τη λύση που του πρότεινε ο Γασκώνας και μάλιστα τον έβαύμασε για την μακροθυμία του.

Είχε εύτυχώς ένα καινούργιο παντελόνι το οποίο του έδωσε με όλη του την καρδιά και του μέτρησε και δέκα πιστόλες, γι' αυτό να τον λυμήσει να του κάνει λόγο για το λογαριασμό.

Έτσι ο Γασκώνας έβγαλε άπ' το ξενοδοχείο εκείνο προσηλαθώντας να καταπνίξη τη φωνή της συνειδήσεώς του που του έλεγε πως αυτό που είχε κάνει δεν ήταν παρά μια κοινή ληστευσία!

ΓΚΥ ΠΕΡΟΝ

Γι' κερδίζουν στο «Σαβότι»

Στην τελευταία άπερνία των ξενοδοχοπαλλήλων του Λονδίνου, το προσωπικό του «Σαβότι» έλαβε μέρος με συνδικαλιστικά μόνον αίτηματα, κι όχι για να ζητήσει αύξησης.

Άλλωστε, πως θα μπορούσε να κάνει λόγο περί αύξησης, έφ' όσον ο αρχιθυρωρός π. χ. κερδίζει από πουρμπουάρ περί τις 2.000 λίρες το χρόνο; Σημειωτέον ότι, όχι μόνον δεν παίρνει εισόδημα την έπιχειρησική, αλλά άπεναντίας πληρώνει ένα σημαντικό ποσό, για να εξασφαλίση τη διατήρηση της τόσο επικερδούς αυτής θέσεως.

Ο προκατόχος του, που πέθανε πρό όλίγου καιρού άφισε στους κληρονόμους του 30.000 λίρες. Όσο για τον αρχιμυνητή, οι έτήσιες άπολαύς του φτάνουν τις 1.500 λίρες.

Πόσο κοστίζει η σύζυγος

Ένας Άγγλος σύζυγος κατέφυγε στα δικαστήρια ζητώντας άποζημίωση 1.000 λιρών από ένα παραγγελιοδόχο που του είχε πάρει τη γυναίκα του. Άλλά ο δικαστής έέτιμωσε την άπιστη γυναίκα για 75 λίρες και δικαιολόγησε ως έξης την άπόφασή του: «Με τη διαγωγή της η γυναίκα αυτή άπέδειξε ότι δεν άείζει μεγάλα πράγματα ως σύζυγος κι' ότι θά άποτελούσε μάλλον ένα σοβά, ο μπελά για τον άντρα της».

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Από πολλούς, πάρα πολλούς άναγνώστες μας λαμβάνουμε κάθε έβδομάδα διάφορα ποιήματα και διηγήματα προς δημοσίευση. Αν και κάθε τόσο γράφουμε σ' αυτήν έδώ τη στήλη ότι δεν διαθέτουμε άρκετή χώρο για τη δημοσίευση μιας τέτοιας συνεργασίας. Γι' αυτό άναγκάζομαστε σήμερα να τους πληροφωρήσουμε άκόμα μια φορά ότι είναι τόσο πολλά αυτά τα λογοτεχνικά έργα που λαμβάνουμε, ώστε για τη δημοσίευσή τους δεν θα έφθαναν όλες οι σελίδες του «Εθναυρου»! Άλλα και από ένα ή δυο άν δημοσιεύουμε στο κάθε φύλλο μας μόνο αυτά που ένεκρίθησαν μέσα σε μια βδομάδα. Άά έφθαναν για ένα ολοκληρωμένο χρόνο. Και τότε τι θα έγίνοντο τα έγκριθέντα της άλλης έβδομάδας; Θα περίμεναν τη σειρά τους για το... δεύτερο χρόνο. Στο έξης, λοιπόν, εύχαριστώ θα κρίνωμε αυτά τα τόσο συμπληρωματικά έργα των άναγνώστών μας και προθύμως θα τους λέμε τη γνώμη μας γι' αυτά. Δυστυχώς όμως δεν θα μπορούμε να τα δημοσιεύσουμε.

Γι' αυτό γι' ον Σαρδην, Πόρτ-Σαίδη: Το σχέδιο του σταυρού σας είναι τεραστίο και δεν παρουσιάζει καμιά διασταύρωση λέξεων, ούτως ώστε να διευκολύνει το λύτε. Για ολοκληρωτή τη λέξη «εστιατορίων», επί παραδείγματι, μόνο τρία γράμματα διασταυρώνονται με άλλες λέξεις. Στείλτε μας κάτι άλλο πιο περιποιημένο και σε σχέδιο άπ' αυτά που δημοσιεύονται στο περιοδικό μας. Θ. Γ. Σ. τ. α. θ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας θα ήταν καλό, αν δεν περιείχε λέξεις σαν την «ΜΠΟΜΠ» και είχε κάπως λιγότερα μαύρα τετραγώνια. Στείλτε μας κάτι πιο περιποιημένο και σε σχήμα 17X17. Ι. Τ. σ. α. τ. σ. η. ν. Το σταυρόλεξό σας θα είναι ασφαλώς το πρώτο... Στείλτε μας το 21ο και βλεπομε. Τι έξήγησι να δώσωμε στις λέξεις: ΑΡΜΕΝΟΣ — ΚΙΩ — ΣΙΡΜΕΝ — ΚΗΝΟΥΣ κ. ά. Θα δημοσιεύουμε εύχαριστως κάτι καλύτερο. Φ. Ι. λ. ι. π. ο. ν. Β. ε. λ. ι. α. δ. η. ν. Καλλιθέα: Άν έλειπαν οι λέξεις «ΜΟΡΙΑΣ», «ΒΕΝΙΡ» και «ΒΑΔΙΣΤΗΣ», το σταυρόλεξό σας θα ήταν καλό. Προσπαθήστε να άποφύγετε παρόμοια σφάλματα σε τυχόν νεώτερα σας άποστολή. Σ. ω. τ. η. ρ. ι. ο. ν. Κ. ο. κ. κ. α. λ. η. ν. Καροίτασι: Όχι καλό. Και αυτό όφείλεται στις λέξεις: «ΑΙΝΕ», «ΧΑΡΩ», «ΣΧΗΣΑΤΕ» κ. ά. Α. Μ. Ζ. ω. γ. ρ. α. φ. ο. ν. Χανιά: Τα δυο σταυρόλεξα σας πολύ μεγάλα. Θα ήταν προτιμώτερο να μας στέλνατε ένα και καλό των 17X17 τετραγώνιων. Φροντίστε δε να άποφύγετε τις άνυπαρκτές λέξεις και τις άνορθογραφίες. Σ. ΛΑΡΔ. Το σταυρόλεξό σας δεν παρουσιάζει τίποτε το εξαιρετικό. Γιατί δεν φτιάχνετε ένα πάνω σε συνηθισμένο σχέδιο; Ε. Δ. ι. α. κ. α. κ. η. ν. Πολύ καλό σε σχέδιο το σταυρόλεξό σας, όχι όμως και σε περιεχόμενο. Οι περισσότερες λέξεις είναι φανταστικές. Στείλτε μας καλύτερα κανένα σταυρόλεξό με το συνηθισμένο σχήμα των 17X17 τετραγώνιων, προσέχοντας με το συνηθισμένο παρά την εμφάνισή. Ν. τ. έ. μ. π. υ. Η διεύθυνσις του Επικ. Μην. είναι: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U.S.A. Τ. Κ. α. λ. ο. υ. δ. η. ν. Θεογνίκην: Η διεύθυνσις της Κατίνας Παζινού είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. «Α. τ. ε. ρ. ω. φ». Κέρκυρα: Κι' έμεις δεν γνωρίζουμε άλλη διεύθυνσι, εκτός από αυτές που σημειώνονται. Φαίνεται πως δεν παίζει πιά στον κινηματογράφο. Α. Ι. ν. α. ν. Α. Ι. Ένταυθα: Η διεύθυνσις της Ντόροθυ Λαμουρ είναι: Paramount Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. και της Σίρλεϊ Τέμπλ: Columbia Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Κ. Α. «Α. α. ρ. ι. σ. ι. ν. η. ν.». Ο συνεργάτης μας κ. Γ. Γ. σας εύχαριστεί για το εύγενικό και κάθε άλλο παρά «επαρχιακό» γράμμα σας. Ν. Ι. κ. η. Νέα Ίωνια: Το ποιηματάκι σας «Φθινόπωρο» δεν μπορούμε να το δημοσιεύσουμε. Έχετε άκούσει τα φύλλα να πέφτουν τη νύχτα κι' ένα σπαρχιακό τρίμηνο; Προσπαθήστε να βελτιώσετε πολλά πράγματα κι' αυτό θα το κατορθώσετε διαδίζοντας καλούς Έλληνες ποιητές. «Μ. ι. κ. ρ. η. Α. ν. ο. ρ. θ. ο. γ. ρ. α. φ. ο. ν.». Πειραιά: Πώς να διαβάσωμε ένα ολοκληρωμένο μυθιστόρημα «ανορθογραφικό», όπως άναφέρετε στο γράμμα σας; Ένας καλός συγγραφέας το πρώτο πράγμα που έρει είναι η ορθογραφία. «Α. ν. υ. ο. δ. ο. ν. ο. ν. μ. α. θ. η. τ. η. ν.». Κάνετε λίγο ύπνο και θα έδητε σε λίγο αυτό που έπιθυμείτε. Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Α. λ. Ι. κ. η. ν. Γ. ρ. η. γ. ο. ρ. η. Ένταυθα: Η διεύθυνσις του Ντάνια Άντριους είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Χ. Ν. Α. π. ο. σ. τ. ο. λ. Ι. δ. η. ν. Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας δεν ένεκρίθη. Χρησιμοποιείτε άπλούστερα σχήματα. Ρ. ε. μ. ο. υ. δ. ο. ν. Δεν γνωρίζουμε, δυστυχώς, αυτή τη διεύθυνσι. «Θ. η. σ. α. υ. ρ. ο. μ. α. η. ν.». Ένταυθα: Δεν έχει καμιά σημασία πως θα γράψετε τη διεύθυνσι. Το γράμμα θα φθάση ασφαλώς. Για τις άλλες διευθύνσεις, γράψτε μέσω του Άγγλικού και Άμερικανικού Προξενείου. Δ. ε. ν. ο. δ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Ένταυθα: Εύχαριστώ θα σας πούμε τη γνώμη μας. Η δημοσίευσή του όμως άποκλείεται. Ζ. Β. ο. γ. ι. α. τ. ε. η. ν. Προσωπικήν: Λαμβάνουμε πάρα πολλά σταυρόλεξα. Είμαστε άποφασισμένοι να κάνωμε άύστηρη έπιλογή. Αυτό είναι ο λόγος. Στείλτε μας κανένα άλλο, άλλά πολύ καλό. Γ. ρ. ε. π. ο. ν. Π. ε. λ. λ. η. ν. ο. ν. Τα τρία ποιήματά σας είναι άρκετά καλά. Βάζετε όμως ένα μόνο θουμστικό και όχι δέκα! Φ. ο. ι. τ. η. τ. η. ν. 12. Άγρίνιον: Ζητήστε από τον Γραμματέα του Έθνικού Θεάτρου κάθε τέτοια σχετική πληροφορία. Θα σας δοθή. Έ. λ. ε. ν. η. - Γ. ε. ω. ρ. γ. ι. α. Ζητήστε πληροφορίες από το Άμερικανικό Προξενείο. Τ. α. κ. η. ν. Μοσχάτοι: Για την πρώτη διεύθυνσι, θα σας δώση πληροφορίες ο Έλληνοαμερικανικός Σύνδεσμος, όδου Τζωρτζ, αριθ. 6. Για τη δεύτερη, δεν υπάρχει τρόπος. Το Hollywood είναι πόλις, δεν είναι καμιά έπιχειρησική. Κατά συνέπεια δεν έχει διευθυντή, άλλά δημαρχον. Μ. α. θ. η. η. ν. Μέγαρο: Λυό δεν έχει διευθυντή, άλλά διεύθυνση. Μην κάνετε λοιπόν παραμυθάκι σας «Το γουρουάκι με τη γράνα». Μην κάνετε λοιπόν τον κόπο να το γράψετε. Κ. Μ. ι. γ. α. η. λ. Ι. δ. η. ν. Άδρισσι: Τον «Πορτάζο» και οι «Χειμωνιάτικες διαφορές», άπόσπασμα από τα πράγματα. Άλλά πρέπει να άσκηθήτε περισσότερο. Γ. ι. α. ν. η. ν. σωφροδίκι. Θεογνίκην: Η διεύθυνσις που θέλετε είναι: Ford Motor Co. Detroit, Michigan, U.S.A. Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ρ. ο. ζ. ι. τ. α. Έχει δικό του στούντιο. Στείλτε το γράμμα στο Χόλλυγουντ. Π. έ. τ. ρ. ο. ν. Κ. Ένταυθα: Για να γράψετε ένα καλό ποίημα πρέπει πρώτ' άπ' όλα να έχετε ταλέντο. Έπειτα, πρέπει να έχετε τους άπαραίτητους κανόνες της στιχουργικής. Αυτούς θα τους βρείτε σε ειδικά βιβλία. Ο Άλλας Βουτηρίδης έχει γράψει μια πολύ καλή «Νεοελληνική στιχουργική». Ψάξτε σ' όλο το βιβλιοπωλείο. Έπίσης είναι άπαραίτητο να διαβάσετε ποιητές. Έτσι πρέπει να άρχίσετε. Άλλες συμβουλές δεν μπορούμε να σας δώσωμε. Μόνος σας θα μάθετε στα μυστικά της Τέχνης. Α. Δ. ε. κ. α. ν. ε. ι. ε. 22ας Τ. α. ε. ι. σ. α. ρ. γ. ι. τ. ε. 50 ρ. Τ. α. ν. μ. α. τ. ο. ρ. Δ. ι. α. δ. ι. δ. α. ε. ω. ν. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες.

Τα παπούτσια της μέρας

Κόκκινο καστόρι για το βράδυ. Ψηλό και τετράγωνο τακούνι. Σόλα άκετού πάχους ντυμένη με χρυσό φιλέ. Το πάνω μέρος του παπουτσιού είναι κεντημένο με μια χρυσή αλυσίδα.

Λευρίδες άπό μαύρο σατέν για το βράδυ. Στεγές άλλά γοντοές. Το ψηλό τακούνι κι' η σόλα σκεπάζονται με άσημένιες πανιέτες, που παγνιδίζουν στο πόδι.

Κόκκινο γκρό-γκρέν για το δείπνο. Τα λεπτά λουριά διασταυρώνονται στο πάνω μέρος του ποδιού και δένονται πίσω άπ' τον άστράγαλο, όσο το δυνατόν άπλούστερα.

Καστέρι μακρόν για το άπογευμα. Φόρμα μακρουλή, άκορη κοπή. Νταντέλλα άπό φίδι ή σαύρα στο πλάγι του ποδιού. Μια άπλή κοδέλλα κλείνει το παπούτσι.

Κόκκινο φίδι για να συνοδεύει το ταγιέρ. Η σόλα, η γωνιούρα, η «φτέρινα» είναι άπό κόκκινο καστόρι πιο σκούρο. Μια χρυσή άγκράφα συμπληρώνει αυτό το μοντέλο.

Μαύρο δέρμα για το υποτίνα αυτό. Που ελατώναντεύει μια παλιά μόδα. Κλείνει στο πλάγι με κουμπία με γούρες σαβδόσεις. Στρογγυλές γλώσσες κούβουν τις κουμπότρυπες.

Καστέρι σκελαχι άνοιχτό για τα σπόρ. Το πάνω μέρος και η «φτέρινα» άπό πράσινο κροκόδειλο. Σόλα γοντοή άπό φυσικό κορτί. Το τακούνι μόλις διακρίνεται.

Καστέρι μπλέ μακρόν γι' αυτά τα υποτίνα. Τακούνι και «φτέρινα» άπό φίδι ή σαύρα. Γραμμή άπλουστάτη. Λιτή. Μια χρυσή άγκράφα δίνει ένα τόνο φαντασί.

Η νέα μόδα των παπουτσιών κατ'εργεί τις πολύ γοντοές και πανύψηλες σόλες. Τα μικρά γυναικεία ποδαρικά έα φορεθούν έφετος καμνύονται με χαμηλή σόλα, άνετα, ξεκούραστα, παπούτσια άληθινά, που δεν έχουν καμιά σχέση με τα... τσεκάρια! Αυτά φτιάχνουν άρχιες κνήμες, δίνουν χάρι και κάνουν έλαφρό το βάδισμα.

του επάνω του με κάποια ελπίδα.

—Τι έννοείτε μ' αυτό; ρώτησε.

—Αν σε στείλω στο Παρίσι; Ένας εξυπνος άνθρωπος, ένας πολυτεχνίτης σαν εμένα είναι ικανός να τα βγάλει πέρα θαυμάσια όπουδήποτε κι αν βρίσκεται.

Το Ισχνό, κλωμό πρόσωπο του νάνου φωτίστηκε.

—Θα το κάμετε αυτό; ρώτησε.

—Σου το υπόσχομαι, Τσιν. —Φέ. Άρκει να φανής ειλικοί νής και τίμια μαζί μου.

—Ναι, θα γίνει το θέλημά σας, αφέντη.

—Δεν μ' ενδιαφέρει ποιός με πυροβόλησε απ' τους πατριώτες σου, δεν μ' ενδιαφέρουν οι υποθέσεις οι δικές σου. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει αποκλειστικά είναι η Μαχάρα. Ξέρεις που βρίσκεται;

—Ο Τσιν — φέ διάτασε λίγο. Ένας σκληρός αγνώστος γινόταν μέσα του. Τέλος άναστή- νοξε και είπε αποφασιστικά:

—Το ξέρω.

—Είσαι σίγουρος πως δεν πειράζει εσύ;

—Ναι, απολύτως βέβαιος.

—Και θα με οδηγήσουν στην κρυψώνα της Μαχάρας;

—Αποφεύγει, αλλά αν θέλετε. Όσο περνά γρήγορα τόσο καλύτερα. Ανυπόμονα να φύγω απ' το Λονδίνο το γρήγορο.

—Ίσως κι' απόψε, μικρέ μου Τσιν. Θα ιδούμε.

—Ο Μάξ έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνσή του.

—Που πηγαίνουμε; ρώτησε ο Κινέζος.

—Οχι βέβαια στην αστυνομία. Σου υποσχέθηκα να σε απελευθερώσω από κάθε τέτοια ενόχληση. Θα κλειστούνε στο δωμάτιό μου και θα μιλήσουμε οι δύο μας. Δεν το προτιμάς;

—Μ' όλη μου την καρδιά.

★

Μετά ένα τέταρτο ο Μάξ κι' ο Τσιν — φέ βρίσκονταν καθι- σμένοι άντیکρι στο δωμάτιο του αστυνομικού, μπρος σε μια μπουκάλια εκλεκτό ουίσκι.

—Ο ντετεκτίβ πρόσφερε στο νάνο ένα πούρο.

—Κάπνισε το, του είπε. Δεν θα σε βλάψει.

—Ο νάνος κούνησε λυπημέ- νος το κεφάλι του.

—Να με βλάψει το πούρο; ψευδώς. Έκείνο που μου ά- φάνισε τη ζωή είναι το κατα- ραμένο το όπιο!

—Το υποφιαζόμουν, είπε ο Μάξ. Είσαι και ού θύμα της Μα- χάρας. Μα άς τ' αφήσουμε τώ- ρα αυτά. Κι' άς μιλήσουμε για την υπόθεσή που μας ενδιαφέ- ρει. Που βρίσκεται η Μαχάρα;

Χωρίς να διστάσει καθόλου ο Κινέζος απάντησε:

—Σ' ένα μικρό σπίτι μακριά από δω. Στο σπίτι ενός ποτα- τού οργανώ. Θα σας οδηγήσω εγώ εκεί. Μα δεν πρέπει να πάμε μόνοι μας. Ίσως μάς χτυπήσουν.

—Θα παρουμε μαζί μας ά- στυνομικούς.

—Αστυνομικούς!

—Ναι, μη φοβάσαι. Δεν θα

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

Ο μακαρίτης

Ο Στόκλιν έ-
νοιασε μεγάλη θλί-
ψη και συγκίνηση,
όταν άκουσε, πως ο
γείτονας του, ο ά-
γαπημένος του Κιοκό, που φάγανε
μαζί κι' άλλα μιά, είχε αυτοκτο-
νήσει και φώναζε:

— Δεν το πιστεύω, όχι! Δεν εί-
νε ποτέ δυνατόν!

Και όμως ένας Άομνης περα-
στικός απ' το συνοικισμό 'Αδά - Πα-
ζάρ, μεταξύ Ντοροούτι και Μπρά-
χαμι, άναγνώρισε το πτώμα του
Κιοκό. Τό βρήκαν γυμνό, 'Ηταν ο
ίδιος, άπασάλλατος. Κι' έτσι ο
Στόκλιν άναγκάστηκε να παραδε-
χθεί την σκληρή ποιναιτικότητα.

Σε λίγο όλος ο μαχαλάς ήταν ά-
νάστατος. Μεταφέρθηκε το πτώμα.
Με δακρυρμένα μάτια μαζευτήκανε
στο σπίτι του Κιοκό, κι' έλεγε ο
ένας το μακρό του, κι' ο άλλος το
κοινό του. Την καυμένη την Τακου-
ίτσα ζάφτι δεν την κόνανε. Τραβού-
σε τα τζουλούφια της κι' οι άγοισ-
φωνάρες της άκουγόντουσαν σ' έσά-
μαχαλάδες!

— Άχ, γιανδρούμ, άχ!... Άχ,
Κιοκό, άχ!...

Τα σχολία παίοναε και δίνανε κι'
αρχίσανε το πως και το γιατί. Δεν
έβρισκε τί να πουν. Ο Κιοκό έλει-
πε δυό μέρες απ' το σπίτι.

Ευτός απ' το σόι του, άλλοι τρέ-
σανε στον υπεραντί για την άδεια,
άλλοι για τα μαύρα της Τακουίτσας,
άλλοι στο γραφείο κηδεών, κι' άλ-
λοι στο ληξιαρχείο. Κι' έτσι είχανε
τρεχατάτα, δάκουα κι' άναστεναγ-
μούς.

— Ληξιαρχείο - υπεραρχείο... ά-
κούη γαρτί ντέν φέριαν: Νέ μπού
υπέ: ρωτόσαν.

Την άλλη μέρα βάλανε πρωί-
πρωί μαύρες κουρτίνες στην δώ-
πορτα του μακαρίτη και κατά τις
δέκα ήθε ο νεκροφόρος κι' ο παπάς
κι' έτσι σιγά - σιγά ξεκίνησε η συ-
νοδεία για την έκκλησία.

Μόνον ο Στόκλιν, πάντα λιγώμ-
χος, δεν βάσταξε ν' άκολουθήσει και
πώμεινε στο σπίτι να διώγνη τσοί
έπιτάνοι και τσοί παλατζήδες.

**Μή μετράτε τα
χρόνια σας**

Μην τρομάξετε
στο κύλισμα του
χρόνου.
Τό φημισμένο Ιν-
στιτούτο Καλλονής
της Μ^η ΚΕΤΤΥ
Έρμού 44 σας έγ-
γυάται αυτό που
δνειρεύεσθε κάθε
γύναικα, την από-
κτηση μιάς ολό-
δρσης νεανικής
έπιδερμίδος.

ΔΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
9-1 & 4-7
ΤΗΛ. 22088

— Άέσωνε σε λίγο, ο Στόκλιν ά-
κουσε από μέσα μια γνωστή το-
μαγμένη φωνή να ρωτά:

— Χαίρο όλά, υπέ! Ποιός πέτανε;
Ευθύς άνοιξε την πόρτα και βρέ-
θηκε μπροστά στον Κιοκό!

— Εσύ!... Εσύ!... τσαύλισε.
— Νέ, υπρέ: 'Ισπίτι μου μέσα
'Ιστόκλη έφέντη νέ δαντού:

— Βρέ Κιοκό, βρέ ούλο το Ντου-
ροούτι με έπικεφαλής την Τακουί-
τσα σου, συνοδεύουν αυτή την στιν-
υή την κηδεία σου, υπρέ!

— Έγκώ, υπρέ, πεταμένος:
Κι' ο φουκαράς ο Κιοκό τον κύτ-
ταζε καλά - καλά, ζαλισμένος, σα-
στιμένος, σεοσειασμένος και φώ-
ναζε:

— Έγκώ υπρέ Ιζωντάδες είμαι!
'Ιτελλάτκατε υπέ: Για ευπόριο ή-
μουνα παγαιμένος. Πού είχε Τακουί-
τσα, ύναίκα μου!

— Τρέχα γλήγορα να προστά-
σης την κηδεία σου, τούπε ο Στό-
κλιν και τον έβαλε σ' ένα ταξί.

— Άίντε, τσαμπουκ - τσαμπουκ,
Ιλειψανό μου να πιάσουνε! φώναζε
ο φουκαράς ο Κιοκό στο σωφείο.

Ευτυχώς προλάβαινε την κηδεία
στο νεκροταφείο τη στιγμή που ο
'Αμπαρτσούν Σουτζουκιάν, ένας
'Αρμενής δάσκαλος, οικογενειακός
φίλος, έτοιμαζόταν ν' άποχαιρετήσει
το νεκρό.

— Ητρεξε άμέσως ο Κιοκό να πιά-
ση τη γυναίκα του, μα ο Στόκλιν
τον κράτησε απ' το μανίκι.

— Βρέ τί θές να τρελλαθεί η Τα-
κουίτσα σου; φώναζε. Βρέ δεν κα-
ταλαβαίνεις πως όταν σε 'δη, έτσι
εσθνικά θα πάθη: Στάσου να της
το πώ με τσάπο.

Κι' έτσι ο Κιοκό κούφτηκε πίσ'
απ' ένα δέντρο, κι' άκουσε τον έπι-
κδείό του απ' τόν Σουτζουκιάν:

— Κοιστιανό!... Αντέροια μου!
Ο Κιοκό Τουλουμεντζιάν πέτανε! Ο
άποταμών Κιοκό άπεβίωσε! Αυτό
σε ούλο πράματα του μπριντζή ή-
τανε, σεβνταλή ήτανε, υπεοικετλή ή-
τανε, κουβετλή, κισμετλή, μερσαε-
τλή, ναμουσλή, κουβαλιτή ήτανε!
Παλληκάρι ήτανε, Ιλιοντάρι ήτανε,
μουσντάρη ντέν ήτανε! Άσικλίκι
του, καπανταλίκι του, ζουπαλίκι
του, ζαμπαραλίκι του!!

— Ένας στεναγμός άκούστηκε. 'Η-
ταν ο Κιοκό που σαν μωρό παιδί
έκλαιγε.

Δέν υπόρρισε πιά να κρατηθεί και
σγίλινσε τον κόσμο έτρεξε κι' άγ-
κάλασε το δάσκαλο.

— Χότζα έφέντη, άσκ όλοσού!
του φώναζε. 'Ισπολάτι, δασούμ.

Η Τακουίτσα λιθοθύμισε, κόν-
τεψε να τρελλαθεί, και την πίνανε
σηκωτή στη σπεταριά.

Ο Κιοκό δοκίμαζε πως είχε
ζωντανός:

— Ζωντανός είμαι! Λάτος έγινε.
Ντέν έμ' έγώ ο πεταμένος. Κόρκ-
ια, υπέ! Κόρκια!

Τέλος η Τακουίτσα συνήλθε.
— Όλοι ήτανε πιά έθουσιασμένοι.
Και ο Κιοκό ύνισε σπίτι του
κι' έλεγε Ικανοποιημένος στην Τα-
κουίτσα του:

— Βάι, Βάι, πολλά χρόνια τα
έχσω! Ζαόω τσουνί, υπρέ! Σ Ρ

••

Ανακοίνωσις

Ινστιτούτου Καλλονής

ΜΕ ΚΕΤΤΥ

Κάθε Δευτέρα και ώρα 1.55'
ή Μμε Ketty διαφωτίζει ραδιό-
φωνικά τον άνα την Ελλάδα ο
ραϊόκοσμός μας γύρω από το ά-
νεξάντλητο κεφάλαιο της Γυναι-
κής Καλλονής. Η ίδια δέχεται
εις τό έπί της όδοϋ 'Ερμού 44
'Ινστιτούτου της από 9-1 και 4-
7 μ.μ. Τηλ. 22 088.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΕΛΗΝΙΑΣΜΟΣ 2) ΒΕΡΑ - ΤΑΦΗ 3) ΣΤΑ-
ΧΤΟΠΟΥΤΑ 4) ΝΗΣΙ - ΡΟΥΣ 5) ΘΑΝΑΤΙΚΟΣ 6)
ΤΡΙΧΑ - ΑΒΑΝΑ 8) ΟΡΑΜΑ - ΑΜΟΥΡ 10) ΥΓΡΟΝ
- ΙΩΣΗΘ 12) ΙΣΑΑΚ - ΟΣΚΑΡ 13) ΑΙΤΟΥΝΤΑΙ
14) ΑΝΙΑ - ΟΙΔΑ 15) ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟΝ 16) ΟΥΛΗ -
ΟΥΡΑ 17) ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΑ 2) ΜΕΘ - ΝΑΥΣ 3) ΣΠΙΘΑ -
ΡΥΑΚΙ 4) ΣΑΣΙ - ΑΡΗΣ 5) ΦΑΡΑΦΟΝΙΚΑ 6) ΛΙΑ-
ΝΑ - ΙΩΔΙΑ 8) ΝΟΤΙΑ - ΟΣΠΕΡ 10) ΑΡΠΑΙ - ΝΑ-
ΤΑΛ 12) ΜΑΥΡΟ - ΑΥΛΑΣ 13) ΣΑΤΑΝΙΚΟΙ 14)
ΣΤΑΡ - ΟΝΟΝ 15) ΟΜΑΛΟ - ΣΑΚΚΙ 16) ΑΦΟΥ -
ΔΟΥΡ 17) ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τό στόμα.

Ερωτήσεις

1) Μακρύτερα. Πράγματι, διακρίνουμε αστρα
που βρίσκονται σε Ιαγγιώδεις άποστάσεις.

2) Στη Βραζιλία.

3) Ο δεύτερος. Κερδίζει 1.560.000 το χρόνο, ενώ
ο πρώτος 1.500.000 μόνο.

Ο Λάκκος

Δέν υπάρχει καθόλου κόμα. Άν ένας λάκκος γε-
μιση με κόμα, παύει νάναι λάκκος, δηλαδή τρύπα
στο κόμα.

Δημώδη αινίγματα

1) Τα χέρια που βάζουν το φαγητό στο στόμα
και ο λάρυγγας που καταπίνει. 2) Τα παπούτσια.

3) Η άνεμη. 4) Το κρομμύδι. 5) Το λάχανο.

Σωστό ή λανθασμένο;

1) Σωστό.

2) Σωστό.

3) Λανθασμένο (ή Γη βρίσκεται κοννύτερα στον
Ήλιο στα μέσα του χειμώνα).

Ρέμβος

Π

ΜΕΝ

ΘΕΡΟΣ

ΜΕΡΙΣΙΣ

ΓΕΡΙΟΗΜΟΣ

ΝΟΣΗΡΟΣ

ΣΙΜΟΣ

Σ

Η κρυμμένη Παροιμία

1) ΚΡΙΟΣ 2) ΑΣΠΙΣ 3) ΛΙΑΝΑ 4) ΔΕΡΟΣ 5)
ΙΘΑΚΗ 6) ΟΥΔΕΝ 7) ΠΡ-ΘΑ 8) ΕΛΚΟΣ 9) ΝΤΑ-
ΜΑ 10) ΤΟΚΟΣ 11) ΕΚΛΑΗ 12) ΚΛΙΜΑ 13) Α-
ΣΚΟΣ 14) ΙΛΑΡΑ 15) ΣΥΡΟΣ 16) ΤΑΙΤΟΣ 17) Ο-
ΔΕΥΩ 18) ΧΟΡΟΣ 19) ΕΛΕΟΣ 20) ΡΙΒΙΑ.

Η δε παροιμία που σχηματίζεται με τα πρώτα και
τρίτα γράμματα των διαφόρων λέξεων είναι:

(Κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρ-
τέρει).

Μαγική εικών της σελίδος του παιδιού

Αναποδογυρίστε την εικόνα και θα δΐτε τους
δυό καννιβάλους στην έπάνω άριστερά και δεξιά
γωνία και τους δυό άλλους δεξιά και άριστερά από
το κεφάλι του κυνηγού.

••

Λύσις του 98ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΓΝΑ - ΑΧΝΗ 2) ΤΡΙΩΡΑ - ΕΛΑΙΩΝ 3) ΘΡΗ-
ΣΚΟΣ 4) ΑΝΘ - ΟΡΗ - ΓΑΡ - ΜΑΤ 5) ΓΑ - ΟΝΕΙ-
ΡΟΝ - ΠΑ 6) ΟΓΔΟΣ - ΙΑΞΙΣ 7) ΣΚΥΛΙ - ΔΙΑ-
ΝΑ - ΜΑΛΛΙ 8) ΗΝ - ΡΑ - ΟΝ - ΑΑ 9) ΑΙΤΙΑ -
ΑΚΤΙΣ 10) ΕΜ - ΜΑ - ΑΦ - ΤΑ 11) ΟΛΙΓΟ - Α-
ΝΟΧΗ - ΧΙΟΝΙ 12) ΧΑΪΣΙ - ΤΑΣΣΟΣ 13) ΤΙ -
ΚΑΒΑΛΛΑ - ΜΙ 14) ΡΟΝ - ΔΕΣ - ΙΣΗ - ΤΙΣ 15)
ΕΚΙΑΘΟΣ 16) ΔΗΜΙΟΣ - ΑΜΟΝΙΑ 17) ΝΕΑΣ - ΑΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΓΟΣ - ΟΧΤΩ 2) ΑΝΑΓΚΗ - ΕΛΑΙΩΝ 3) ΔΥ-
ΝΑΜΙΣ 4) ΑΡΜ - ΣΟΛ - ΓΙΑ - ΜΗΝ 5) ΓΙ - ΟΙΣΤΡΟΣ
- ΜΕ 6) ΝΡΘΡΟΣ - ΙΚΕΣΙΑ 7) ΑΡΡΗΝ - ΔΡΑΜΑ -
ΑΣΚΟΣ 8) ΑΗ - ΙΑ - ΑΝ - ΙΣ 9) ΣΕΙΡΑ - ΟΜΑΔΑ
10) ΕΚ - ΝΟ - ΑΧ - ΘΑ 11) ΑΛΟΓΟ - ΑΝΑΘΗ - ΛΙΟ
12) ΕΚ - ΝΟ - ΑΧ - ΘΑ 13) ΝΙ - ΑΜΕΤΟΧΑ - ΝΙ
14) ΗΩΣ - ΟΣΙΑ - ΙΩΡ - ΒΙΑ 15) ΠΛΑΣΤΟΣ 16) ΣΑ-
ΠΙΑ - ΑΝΟΜΙΑ 17) ΤΑΞΙ - ΙΣΙΣ.

Οι Ηρωίδες της Εστίας

Η ανταλλαγή

— 'Ηβοί! φωτιά να τότε κάψη πιά και
κρίμα στα ξύλα! Ξεφώνισε η Έσθλια.

— Με ποιόν τάχεις πάλι; τη ρώτησε η
γειτόνισά της η Ροδόθεα που άκουσε τα
ξεφωνητά της κι' έτρεξε.

— Με ποιόν θές να τάχω; μούγκρισε η
'Εσθλια. Μ' εκείνον τον άχαίρετο τον άν-
τρα μου.

— Μα τί σου ήκανε ο καφερός ο Νικο-
λάκης;

— Πού να στα
λέω. Ροδονθέα μου.
τί μου ήκανε. Τέτοια
λωλάδα, τέτοια κοκ-
κοσυαλιά δεν την
νταγιάντά. Καλέ τί
ήκουβε μέσα στο
κλούβιο του το κεφάλι
τόσο γανόι: Μυαλά
για άνερα;

— Εκείνη τη στιγμή
έσπασε κι' ο Νικολά-
κης, σκυθρωπός και
κακόκεφος.

— Πάλε μουμου-
οίσεις; είπε ξερά στην Έσθλια.

— Καλέ για διήτη μιάν άπάθεια! δια-
μαρτυρήθηκε εκείνη. Πάει και σκουρπάει
τους παράδες τσοί πέντε άνεμοι κι' ύπε-
ρις σου λέει πως γονιμαίσεις άδικο των
άδίκων.

Και συνέχισε περισσότερο ξαναμμένη:

— Τί να την κών, βρέ, τη ζάχαρη την
κιτρινίσρα που ήπηγες και μου ήκουβάλη-
σες; Τ' άκουε. Ροδονθέα μου; Τρείς όκά-
δες από δαυτή ήπιασε κι' άγόρασε ο άν-
τρας μου ο λωός.

— 'Ε, δε θα πάη καμνήν, είπε η Ροδον-
θέα και βιάστηκε να φύγη, γιατί βαρέθηκε
ν' άκούη τη γλώσσα της Έσθλιας.

— Μα γιατί την ήπρες άπ' τ' άνάποδο
την κιτρινη τη ζάχαρη, βρέ γυναίκα; τη
ρώτησε ο Νικολάκης.

— Καλέ τί μου τό λές «ζάχαρη» αυτό
το πράμμα το χλεμπονιασμένο σαν το μά-
γουλο του ανδρώπου που έβγαλε τη χουρή
Τέτοια ζάχαρη να υή σώσω να την άπολά-
ψω. Και να μάς κάνουμε τη χάρι να τη στεί-
λουν στους Γιαπωνέζοι να τη φάνε και νά
σαολικίσουνε!

— 'Ε! τότες πέταξέ τη, είπε βαρυστη-
μένος ο Νικολάκης κι' έφυγε.

Η Έσθλια ήγνε να τον κατασπαράξη
με τα μάτια. Εσθνικά όμως σκαρφίστηκε
κάτι και το πρόσωπό της έλαμψε από να-
ρά. Μιά και δυό λοιπόν έοριξε ένα σάκι ά-
πάνω της και ήγνε στο σπίτι της Γλυκε-
ρίας.

— Καλέ τί νοικοκύρης και καλοφωτιστής
αυτός ο Νικολάκης μου! της είπε μόλις κά-
θισε. Όχι να το παινευτώ που είχε άντρας
μου, μα τέτοιος μυαλωμένος και κουβαλη-
τής δεν 'χει ματαγίνη. Πές μου, Γλυκερία
μου, στο Θεό σου, που ήπηγες και ξετύ-
πασε μιά ζάχαρη ζυμωμένη με μέλι, σωστό
δύδσο θάυμα; Και να ήπες πως μου ήφερε
λίγη; Δέκα όκάδες. Άν θέλεις όμως έπειδης
και σ' έκτιμάω πιότερο άπ' τση γειτόνισ-
τες, μπορώ να σου δώσω τις 3 όκάδες.

— Μα δεν έχω παράδες να την άγορά-
σω, άπάντησε η Γλυκερία.

— Καλέ, τ' είν' αυτό που λέε; 'Επιτρέ-
πονται συναματάξω μας; Πάρτηνε και μου
τά δινεις όποτε έχεις. Τρένω κι' όλας να
στή φέρω.

Και δίνως δεύτερη κουβέντα τράβηξε στο
σπίτι της και σε λίγο γύρισε κρατώντας τη
σακκούλα με τη ζάχαρη.

— Άκου Έσθλια μου, της είπε η Γλυ-
κερία. 'Επειδης δε θέλω να σου χάσω, να
μου δώσης αυτή τη ζάχαρη πουνε ζυμωμένη
με μέλι κι' έγώ να σου δώσω άγνα ζάχαρη
Αμερικνή.

— Μετά χάραε, Γλυκερία μου. Βιάστηκε
να συμφωνήση η Έσθλια.

Σε δυό λεπτά έγινε η ανταλλαγή. Κι' η

Έσθλια ύνισε έθουσιασμένη στο σπίτι
της κι' έβαλε να ψήση καφεδάκι. Άπάνω
στην ώρα μπήκε κι' ο Νικολάκης.

— Έλα να ήπες καφεδάκι με ζάχαρη κά-
τασπρη σαν το χιόνι. Και να βλογάς τη
γυναίκα σου που ήπιασε κορόιδο εκείνη τη
χαλή τη Γλυκερία, του έλιπε.

— Άλλά μόλις ήπρε βράσι ο καφές και δο-
κίμασε λιγάκι, στοίγγυλσε!

— Άκου, την άπατεωνία, γονέρι που
ήσκαρως! Μου ήφαγε την καλή τη ζαχα-
ρούλα μου και μου ήφωρτωσε μαρμαρόσκο-
νη. Άμ' έννοια της και δεν θα την άφήνω
έτσι την τσιφτελού, την άνταμ - παπαντάμ!

— Τό έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνε-
ται, μουρμουρίσε ο Νικολάκης.

— Τόν κακό σου τον ψυχρό κι' έσένα!
του φώναζε.

Κι' έξω φρεών άσπαξε τη μαρμαρόσκο-
νη και πείνιωσε το Νικολάκη της από κε-
φαλής μέχρις δυνάμην!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

••

Χιούμορ

— 'Υστερ' από κάποιο έγκλημα γίνονται
άνακρισεις. Ο άνακριτής ρωτά ένα μάρ-
τυρα:

— Στην πρώτη σας κατάθεση στην 'Αστυ-
νομία, είπατε ότι βρεθήκατε μακριά από
τόν τόπο της δολοφονίας κατά έπτα μέ-
τρα και είκοσι πόντους ακριβώς:

— Μάλιστα, κ. Άνακριτά.

— Τί πράγμα σας έκανε να έξακριβώσε-
τε με τόσο λεπτομέρεια, την άπόστασι
αυτή;

— Να σας πώ κ. άνακριτά. Σκέφθηκα ότι
θα με ρωτούσαν πολλοί ήλίθιοι και κάθσο
και την μέτρησα!

••

— 'Υστερ' από κάποιο έγκλημα γίνονται
άνακρισεις. Ο άνακριτής ρωτά ένα μάρ-
τυρα:

— Στην πρώτη σας κατάθεση στην 'Αστυ-
νομία, είπατε ότι βρεθήκατε μακριά από
τόν τόπο της δολοφονίας κατά έπτα μέ-
τρα και είκοσι πόντους ακριβώς:

— Μάλιστα, κ. Άνακριτά.

— Τί πράγμα σας έκανε να έξακριβώσε-
τε με τόσο λεπτομέρεια, την άπόστασι
αυτή;

— Να σας πώ κ. άνακριτά. Σκέφθηκα ότι
θα με ρωτούσαν πολλοί ήλίθιοι και κάθσο
και την μέτρησα!

••

— 'Υστερ' από κάποιο έγκλημα γίνονται
άνακρισεις. Ο άνακριτής ρωτά ένα μάρ-
τυρα:

— Στην πρώτη σας κατάθεση στην 'Αστυ-
νομία, είπατε ότι βρεθήκατε μακριά από
τόν τόπο της δολοφονίας κατά έπτα μέ-
τρα και είκοσι πόντους ακριβώς:

— Μάλιστα, κ. Άνακριτά.

— Τί πράγμα σας έκανε να έξακριβώσε-
τε με τόσο λεπτομέρεια, την άπόστασι
αυτή;

— Να σας πώ κ. άνακριτά. Σκέφθηκα ότι
θα με ρωτούσαν πολλοί ήλίθιοι και κάθσο
και την μέτρησα!

••

— 'Υστερ' από κάποιο έγκλημα γίνονται
άνακρισεις. Ο άνακριτής ρωτά ένα μάρ-
τυρα:

— Στην πρώτη σας κατάθεση στην 'Αστυ-
νομία, είπατε ότι βρεθήκατε μακριά από
τόν τόπο της δολοφονίας κατά έπτα μέ-
τρα και είκοσι πόντους ακριβώς:

— Μάλιστα, κ. Άνακριτά.

— Τί πράγμα σας έκανε να έξακριβώσε-
τε με τόσο λεπτομέρεια, την άπόστασι
αυτή;

— Να σας πώ κ. άνακριτά. Σκέφθηκα ότι
θα με ρωτούσαν πολλοί ήλίθιοι και κάθσο
και την μέτρησα!

••

— 'Υστερ' από κάποιο έγκλημα γίνονται
άνακρισεις. Ο άνακριτής ρωτά ένα μάρ-
τυρα:

— Στην πρώτη σας κατάθεση στην 'Αστυ-
νομία, είπατε ότι βρεθήκατε μακριά από
τόν τόπο της δολοφονίας κατά έπτα μέ-
τρα και είκοσι πόντους ακριβώς:

— Μάλιστα, κ. Άνακριτά.

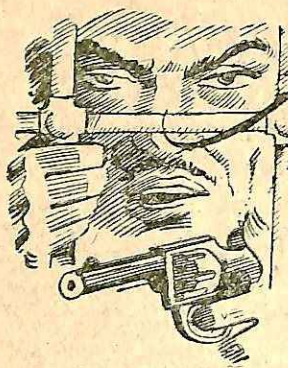
— Τί πράγμα σας έκανε να έξακριβώσε-
τε με τόσο λεπτομέρεια, την άπόστασι
αυτή;

— Να σας πώ κ. άνακριτά. Σκέφθηκα ότι
θα με ρωτούσαν πολλοί ήλίθιοι και κάθσο
και την μέτρησα!

••

— 'Υστερ' από κάποιο έγκλημα γίνονται
άνακρισεις. Ο άνακριτής ρωτά ένα μάρ-
τυρα:

— Στην πρώτη σας κατάθεση στην 'Αστυ-
νομία, είπατε ότι βρεθήκατε μακριά από
τόν τόπο της δολοφονίας κατά έ

Αστυνομικό Διήγημα

Το μαγεμένο παλτό

— Αυτό το παλτό δεν είναι δικό μου! διαμαρτυρήθηκε ο Σάολ Νταρσαβαίν.

Η υπάλληλος της γκαρνταόμπας τον ρώτησε:

— Είπατε βέβαιος, κύριε;

Κι' άρχισε να ψάχνει παντού, μη καθαρώνοντας όμως να βοηθήσει το παλτό που είχε γίνει άφαντο. Στο τέλος ξέσπασε σε κλάμματα.

— Με συγχωρείτε, κύριε, τραύλισε. Ίσως έγινε λάθος στον αριθμό... "Αν το μάθω ο διευθυντής του θεάτρου, θα με απολύσει αμέσως..."

Ο Σάολ λυπήθηκε τη δυστυχισμένη νέα.

— Μην απελπίζεστε... της είπε. Στο κάτω-κάτω αυτό το πανταφύρι που ο άλλος κύριος άφησε αντί του δικού μου δεν είναι κι' άσχημο. Το κρατώ λοιπόν. Δεν αποκλείεται να συναντηθώ άρρωτο ή γρήγορα με τον ιδιοκτήτη του και να επανορθωθεί το λάθος.

Κι' ο Νταρσαβαίν βγήκε απ' το θέατρο φορώντας το ξένο έ-πανταφύρι. Προχωρώντας ένωσε τα χέρια του στις τσέπες του παλτού κι' άφησε μια κραυγή έκπληξης. Τι ήταν αυτό πάλι; "Εβγαλε απ' τη δεξιά τσέπη ένα ρολόγι με γουστή άλυσ-σίδα.

— Πολύ άσχημος είναι ο ιδιοκτήτης αυτού του πανταφύριου, ψιθύρισε. Πιστεύω όμως θα γυρίσει στο θέατρο και θ' αφήσει τη διεύθυνσή του. Θα πώ λοιπόν κι' εγώ αύριο και θα ζητήσω πληροφορίες.

★

— Άλλα την άλλη μέρα, όταν

...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 83 - ΠΕΤΡΑΙΑΣ 1
ΤΗΛ. 45.778 και 62124

...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 83 - ΠΕΤΡΑΙΑΣ 1
ΤΗΛ. 45.778 και 62124

...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 83 - ΠΕΤΡΑΙΑΣ 1
ΤΗΛ. 45.778 και 62124

...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 83 - ΠΕΤΡΑΙΑΣ 1
ΤΗΛ. 45.778 και 62124

Ο Νταρσαβαίν έφτασε στο θέα-τρο έυχαρις ότι κανείς δεν είχε ευφρανθεί για να ζητήσει το παλτό.

Φεύγοντας απ' το θέατρο, σταμάτησε πάλι κατάπληκτος. Είχε βάλει τα χέρια του στις τσέπες και τα είχε ξαναβρεί! Αμέσως κρατώντας ένα δεύ-ε-ρο γουστό ρολόγι και μια άλυσ-σίδα!

Χλωμιασε με γρήγορα πήρε ύφος αδιάφορο και προχώρησε σφυρίζοντας προς το πλησιέ-στερο αστυνομικό τμήμα.

Μόλις έφτασε ο αξιωματικός της υπηρεσίας, του διηγήθηκε τις παράξενες εκπλήξεις που του είχαν προσφέρει οι τσέπες του μαγεμένου εκείνου παλ-τού.

— Ο αστυνομός τον κύτταξε μ' έρευνητικό βλέμμα και μ' ένα άκωνικό χαμόγελο και τέλος του είπε:

— Ξέρετε λοιπόν τί φωνή έ-γώ για την ιστορία σας; "Οτι είστε ένας λωποδύτης. Φοβήθη-κες μήπως αποκαλυφθείς γιατί σε είδε, χωρίς άλλο, κάποιος τη στιγμή που έκλεδες, και γι' αυτό ήρθες εδώ ο ίδιος να μάς παραδώσεις τα κλοπιμαία και να μάς πείσεις ότι τα βρήκες κατά τύχη.

Και χωρίς να δώσει προσοχή στις διαμαρτυρίες του Νταρσα-βαίν, ο αστυνομός, διάταξε να τον κλείσουν στο κρατητήριο.

★

Φυλακισμένος τώρα ο δυστυ-χιμένος νέος σκεφτόταν ότι το πρωί θ' αν θα τον ανέκριναν και πάλι, θα υποστούσε ν' αποδείξει την αθωότητά του.

Μα σε μια ώρα ή πόσα του κελλιού άνοιξε κι' ο ίδιος αστυ-νόμος παρουσιάστηκε.

— Έρχομαι να σας αναγ-γείλω, κύριε Νταρσαβαίν, είπε, ότι είστε έλευθερος. Η ιστορία του παλτού σας απ' την έρευνα που κάναμε αποδείχτηκε άλη-θινή. Έλάτε τώρα μαζί μου. Θα σας συνοδεύσω ως την έξοδο-στα.

Ο Νταρσαβαίν άκολούθησε τον αστυνομό. Βγήκε απ' το τμήμα κι' έσπευσε ν' απομα-κρυνθεί.

Ο αστυνομός τότε ψιθύρισε σε μερικούς αστυφύλακες που στεκόταν πίσω του:

— Παρακολουθήστε τον με κάθε δυνατή προσοχή. Μη ξε-χάσετε τις οδηγίες μου. "Επι-ζω να βρούμε έτσι την άσχη-τού μυστηρίου που θα μάς ο-δηγήσει στην έπιτυχή.

★

Χωρίς να υποπτεύεται ότι παρακολουθείται, ο Νταρσαβαίν προχώρησε ανάμεσα στο πλθ-θος. Έπάνω στη γαρά του που ήταν πάλι έλευθερος, δεν έδινε προσοχή στα σκουήματα των διαδρών.

— Έξαφνα σταμάτησε. Το εί-χε φανεί ότι κάτι βαρύ έπεσε στη δεξιά του τσέπη. "Έβαλε άμέσως μέσα το χέρι του... "Ω διάβόλε! Βρήκε μια μεγάλη χρυσή σιγαροθήκη στολισμένη με πολύτιμες πέτρες.

— Έξακολουθούσαν λοιπόν τ' ανέληπτα μαγικά φαινόμενα!

Κύτταξε γύρω του με άπο-ρία και είδε λίγο μακρύτερα ένα άτομο κομψά ντυμένο, που προσπαθούσε να ξεφύγει απ' τα χέρια μερικών αστυνομικών με πολιτική ένδυμασία. "Ενας απ' τους τελευταίους είπε στο νέο:

— Άκολουθήστε μας στην αστυνομία, κύριε Νταρσαβαίν.

Ο Σάολ υπάκουσε. Κι' όταν βρέθηκε στα γραφεία ο αστυνό-μος του έξηγησε το μυστήριο που είχε άνοιξει να τον βάσα-νισαν σαν ένοχους.

— Μια μεγάλη συμμορία ά-πό λωποδύτες, του είπε, έχει ά-ρισμένα σημεία αναγνωρίσεως των μελών της, άλλοτε ένα κα-πέλλο, άλλοτε ένα παλτό είδι-κού γούματος και ούτω καθ' έ-ξες.

— Όταν ένας λωποδύτης κά-νι ένα "κόλπο" σπεύδει ν' ά-παλλάξει απ' τα κλοπιμαία οίγ-νοντάς τα, κυλού, στην τσέπη ενός συναδέλφου του.

— Το παλτό λοιπόν που πήρα-τε στο θέατρο, άνθρωπε, είναι λωποδυτικό και ήταν "σημείο ά-ναγνωρίσεως". Ο κάτοχος του παλτού είδε ότι η υπάλληλος της γκαρνταόμπας του έδινε το δικό σας κατά λάθος, μη θέλοντας όμως να τραβήξει την προσοχή το πήρε χωρίς να δια-μαρτυρηθεί καθόλου.

— Κι' έτσι έσείς γίνετε, γω-ρίς να θέλετε συνάδελφος των λωποδυτών, ένα είδος κινητού χρηματοκιβωτίου, που έπι-στεύονταν όλοι τους ότι έκλε-δαν.

— Μα γιατί δε με είδοποιή-σατε γρηγορώτερα, ώστε ν' ά-παλλάξω απ' το παλτό αυτό;

— Γιατί άπλούστατα μάς δόθηκε η ευκαιρία να σας γω-σιμοποιήσουμε για ν' ανακαλύ-ψουμε τα ίχνη της συμμορίας. Γι' αυτό αφού σας άπελευθε-ρώσα, έβαλα να σας παρακα-λούθουν. Χάρης σε σας, έπετύ-χε.

γανε το σκοπό μας. Σας εύ-χαριστώ με την καρδιά μου.

★

— Έπειτα από λίγες στιγμές, ο Νταρσαβαίν βγήκε απ' το ά-στυνομικό τμήμα. Μα δε φορού-σε πια το πανταφύρι. Το είχε αφήσει στον αστυνόμο να έ-νθυμιο!...

Τ. ΕΒΑΝΣ

Για τα Χριστούγεννα των Λονδρέζων

Οι Βιτοίνες του Λονδίνου έ-χουν στολισθεί για τα Χριστού-γεννα. Κι' έχει καταβληθεί κάθε προσπάθεια για να γίνουν έλ-κυστικές. Έφ'ετος θα υπάρχει μεγαλύτερη άσθονία ειδών από πέρυσι. "Ακόμη κι' οι λεπτές γυναίκες κάλτσες, τόσο σπά-νιες συνήθως, βγήκαν από τα νερά και πωλούνται 4 σελλί-νια (4.000 δαχμύες). "Επίσης ξανναφωανίσθηκαν όπως άλλο-τε, οι λιγούδιες, οι κασαμάτες, τα φουντά, οι σοκολάτες. Δυσ-τυχώς για τα παιδιά, τα παι-γνίδια είναι μεν άσθονώτερα, αλλά ακριβά πάντοτε: από 8 σελλίνια έως 1 1/2 λίρα. Τα είδη κοτιγίων βρίσκονται πιο εύκο-λα, πάντως όμως πρόπει να τα παραγγείλν κανείς από πρίν. Κοστίζουν 3-15 σελλίνια ή δωδεκάδα.

Τα κομψά καταστήματα της Μπρότ Στρίτ διαθέτουν καλ-λυτικά εξαιρετικής ποιότητας, για έκλεκτά δώρα. "Υπάρχουν π. χ. κασιγιόνια για τα νείλη 14 άποχωρώσεων, ενώ πέρυσι οι άποχωρώσεις ήταν 9 μόνον για κάθε μάσκα. "Ωραία δώρα Χρι-στογεννηνικά είναι και οι κρο-ές πέτινες θήκες, με διάφο-ρα γούματα, όπου υπαίνουν το κασιγιόνι, το ρούζ και η πούν-τρα. Στοιχίζουν, άδειανές, 2 λίρες, και άλλη 1 λίρα γεμά-τες. Μια υποτίλια κολώνια κοστίζει 12 σελλίνια, και το "κροό της λεβάντας" 15 σελλί-νια το υποκάλι.

ΛΙΚΝΑ ΑΠΟ ΧΑΡΤΟΝΙΙ

Στις "Ηνωμένες Πολιτείες παρατηρείται μια μεγάλη αύξη-σις του αριθμού των γεννήσεων. "Όλα τα λίκνα στα μαιευ-τήρια της "Ομάδας είχαν καταληφθεί τον τελευταίο καιρό από νεογνένια βρέφη. Για να αντιμετωπισθεί λοιπόν αυτή η "κρίσις", έκπομοποιήθηκαν ως λίκνα κοιλιά από χαρ-τόνι. Στην άνωτέρω φωτογραφία βλέπετε μια νοσοκόμο να βά-ζει ένα μωρό σ' ένα από αυτά τα χαρτονένια λίκνα.

Η ΒΑΦΗ ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Η έξυπνη επινόηση ε- νός Νεοϋορκέζου γιατρού

Ευθυντής του "Επιστημονικού "Εργα-στηρίου της άστυνομίας, έφηρμωσε μια μικρή τροποποίηση: "Αντικατέ-στησε την κόκκινη βαφή με πράσινη, γιατί έτσι δεν διακρίνεται πάνω στα χαρτονομίσματα, που είναι κι' αυτά πράσινα. "Η καταλληλότερα χρωστι-κή ούσια είναι το "πράσινο του μαλα-χίτου". Διαλύεται σε λίγο άλκοολ κι' αλείφεται με τη διάλυσι, τι μπορεί να πιάσει ο κλέφτης, ή χρησιμοποιεί-ται ως σκόνη.

Σε μια πρόσφατη περίπτωση, είχαν σημειωθεί πολλές κλοπές στο γυναι-κείο άποδυτήριο του προσωπικού μιας μεγάλης ασφαλιστικής έται-ρίας. "Υπήρχαν υπόνοιες εις βάρος μιας άρσας στενογράφου. Οι ντέτε-κτιβ συνέστησαν στον προϊστάμενο της ν' άφιση έκτεθειμένο ένα χρημα-τικό ποσό μεσα σ' ένα συρτάρι του γραφείου του. Κι' έπιασαν σε λίγο τη νέα έπ' αυτοφώρω να προσπαθή μάταια να καθαρίσει το πόδι της, βαμμένο πράσινο απ' τα χαρτονομι-σματα που είχε χάσει στην κάλτσα της!

Ο κ. Κίργουαν έχει δώσει, με μια έγκυκλίο του, τις έξης έγγραφες ο-δηγίες σ' όλες τις άστυνομικές όπη-ρεσίες για την έφαρμογή αυτής της τόσο άπλης αλλά και πρακτικής με-θόδου: 1) "Όταν πρόκειται περί χαρτονομισμάτων, περνάτε έλαφρά τα πράσινα μέρη τους, μ' ένα πινέλλο, πασπαλισμένο με τη σκόνη της βαφής. 2) Με την έπαφή, ή σκόνη αυτή έπι-καίξει στα χέρια του λωποδύτου, και κάθε ύγρασία, από πλύσιμο ή ιδρώ-τα, την βοηθεί να ελσχωρήσει στο δέρ-μα και να το χρωματίσει. 3) "Αν τα χέρια του ύπόπτου σας φαίνονται κα-θαρά, έξετάστε τα με μεγεθυντικό φα-κό. Κι' αν βρήτε πάνω τους ίχνη χρω-σίνου χρώματος, έξετάστε κατόπιν και το σαστούν, την πετσέτα, το νιπτήρα, κλπ. 4) "Αν ο ύπόπτος είναι άντρας, έξετάστε τις τσέπες του, τα παπούτσια και τις κάλτσες του. "Αν είναι γυναίκα, τις κάλτσες και την τσάντα της. 5) "Η έξετάσις αυτών των αντικειμένων γίνε-ται μ' ένα ύγρο μπατονάκι, το όποιο βάφεται πράσινο, όταν έλθι σ' έπαφή με ίχνη της βαφής. 6) "Έξετάστε έπι-σης τα μαντήλια και το έσωτερικό των ρουθουνιών του ύπόπτου.

♦♦

Κάλτσες που δεν φεύγουν οί πόντοι τους

Πραγματοποιήθηκε επί τέλους το δνείρο εκατομμυρίων γυναικών: Κατασκευάστη-καν λεπτές μεταξωτές κάλτσες, που δεν φεύγουν οί πόντοι τους. Δυστυχώς, δεν ύ-πάρχει ως τώρα, παρά μια μόνο υπαχή που φτιάχνει τέτοιες κάλτσες. "Οφείλεται σε δυο "Ελβετούς είδικούς, που πήραν απ' το 1939 το πριβίλιο εύρεσιτεχνίας, αλλά παραμυθισθηκαν απ' τον πόλεμο να συνε-ρίσουν τα πειράματά τους και να καλλιτε-ρέψουν την εύρεσί τους. "Ας περιμένουν λοιπόν λίγο καιρό οι γυναίκες που όνει-ρεύονται ν' άποκτήσουν την τέλεια κάλ-τσα...

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ του εργοστα- σίου είπε μ' ένα αλνιγματικό ύ- φος σ' έναν εργάτη:

—Τελευταίως, έγιναν πολλές κλοπές χρημάτων και ειδών λιματισμού απ' τα άποδυτήρια του εργοστασίου μας... Ποιός φαντάζεσαι πως μπορεί να είναι ο ένοχος;

—Πού να ξέρω γώ; άπάντησε εκεί-νος, άνασφώνοντας τους ώμους του.

—Χμ!... Για δείξε μου τα χέρια σου, Τζών!

—Μά... τί ιδέα είναι αυτή;

—Δείξε μου τα χέρια σου, είπα!...

—"Οχι, όχι το έπάνω μέρος! Τις παλά-μες!...

Ο Τζών άναγκάστηκε να υπακούσει. "Η παλάμη του δεξιού χεριού του ήταν καταπράσινη. Το χρώμα αυτό, μαζί με το κόκκινο της ντροπής πούσφαρε τα μάγουλά του, βροντοφωνούσαν την έ-νοχότητά του!

Μια παρόμοια σκηνή, έχει συμβή τε-λευταίως πολλές φορές σ' εργοστάσια, τράπεζες, καταστήματα, νοσοκομεία, σχολεία, κλπ. "Έχουν άποκαλυφθεί έ-τσι πολλοί δράστες κλοπών εις βάρος των συναδέλφων τους. Τους έπρόδωσε μια βαφή, που χρωμάτισε άνεξίτηλα τα ένοχα χέρια τους.

Το "τέχνασμα αυτό χρησιμοποιείται ήδη από διάφορα ιδιωτικά άστυνομικά πρακτορεία. Το έπενόησε ένας Νεοϋ-ορκέζος γιατρός, με τη συνεργασία της έξυπνης και πρακτικής συζύγου του.

Ο γιατρός αυτός ύπηρετούσε σ' ένα όπ' τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της πόλεως. Και κρεμούσε τα ρούχα του

στο άποδυτήριο, όπως και το άλλο προσωπικό. Τόσο λοιπόν αυτός όσο κι' οι άλλοι συνάδελφοί του άρχισαν να χάνουν τακτικά μικρά χρηματικά πο-σά. Καθώς δε ήταν περί τα 250 άτο-μα, ύπολόγισαν ότι ο δράστης των μι-κροκλοπών μάζεμε έτσι το λιγώτερο 1.250 δολλάρια το μήνα. "Υποπτεύο-νταν κάποιον, αλλά δεν είχαν άπο-δείξεις. Τότε ο γιατρός σκέφθηκε να μεταχειρισθεί μια κόκκινη χρωστική ούσια, που χρησιμοποιείται συνήθως για τις μικροσκοπικές έξετάσεις. "Αν έβριγνε δηλαδή μέσα στην τσέπη του λίγους κόκκους απ' αυτήν, θα κολ-λούσαν στο χέρι του κλέφτη, κι' όταν θα το έβλεπε κατόπιν, θα λυονταν με το νερό και θα άφαιναν άνεξίτηλα την πα-λάμη του, για 1-2 μέρες το λιγώτερο.

—"Όσοι τον συγκρατούσε ο φόβος μήπως βαφή και καταστροφή ή φορε-σιά του. "Αλλά ή γυναίκα του βρήκε τη λύσι: Τούρραψε μέσα απ' το σακ-κάκι του μια πρόσθετη τσέπη από ά-διάβροχο μεταξωτό και το ύπέδειξε να βάλη σ' αυτήν μερικά χρήματά του, καθώς και τη βαφή.

Πράγματι, ο κλέφτης την έπαθε. Την πρώτη φορά που έβλεπε τα χέρια του, άφου πρώτα είχε ξαφρίσει τις τσέπες του γιατρού, είδε το δεξίό να γίνεται κατακόκκινο. "Όσο πιο πολύ τόπλενε, τόσο πιο έντονα χρωματιζό-ταν! "Έτσι άποκαλύφθηκε και διώχθη-κε απ' το νοσοκομείο.

Η άστυνομία της Ν. "Υόρκης έμα-θε αυτό το περιστατικό και ζήτησε πληροφορίες απ' το γιατρό για τη με-θοδό του. "Έπειτα ά κ. Κίργουαν δι-

ΣΚΟΤΩΣΑ Ένα φάντασμα

Οι άνθρωποι πειθήνιοι της
ζούγκλας

Ποτέ δυο ζω δεν θα ξεχώσω το μέρος εκείνο της πυκνής ζούγκλας της Γαλλικής Ισημερινής Αφρικής, όπου εγκληματίστας δικώς να το θέλω...

Κυνήγισσα από 3 ημέρες μέσα στην πυκνή ζούγκλα, όπου δεν κατόρθωναν να ελαχιστοποιήσουν οι ήλιος και οι κότες. Ο Κεϊντρου, ο Ιθαγενής κυνηγός μου, άνοιξε δρόμο με το τοκορούι ανάμεσα στην όρνια στική βλάστηση. Τον ακολουθούσα, με το τοφέκι στο ένα χέρι μου. Τελευταίοι έρχονταν οι Ιθαγενείς, που κρατούσαν πάνω στο κεφάλι τους τις άποσκεύες μου.

Βρισκόμαστε σε μικρή απόσταση από την παλιά Ακτί των Σκλάβων, στις αρχές ενός ανεξερεύνητου δάσους, όπου κατοικούσαν φυλές καννιβαλίων. Περνούσαμε ποτάμια γεμάτα κροκοδείλους. Βουλιάζαμε ως το νύκτο στην ύπουλη και δολοφονική λάσπη. Η ζέστη ήταν φοβερή. Κάθε ώρα, διάσασα να σταματήσουν όλοι για να ξεκουραστούν. Και τότε μάς τριγύριζε μια θαυμάσια, καταθλιπτική αίσθηση — μια αίσθηση φόβου.

Σε μια τέτοια στάση, άκουσθηκα έξαφνα μια αλλόκοτη κραυγή από τη γειτονική ζούγκλα. Τέντωσα το αυτί μου, με άνησχυα. Η κραυγή επανεληφθή, άγρια, ανατριχιαστική, αλλά δεν έφτανε κανένα ζω, ούτε κι αναδεδείκνυν καν τα φυλάκια. Γύρισα στον Κεϊντρου, για να τον ρωτήσω. Και τότε είδα να τρέμει ο σκύλος μου. Μ' άρπαξε συγυρόνως από το μπράτσο και τραύλισε, περιτρώος:

— Ο δαίμονας! Ο δαίμονας!...
Ηξερα ήδη ότι η περιοχή εκείνη ήταν γεμάτη από θύλους για φαντάσματα και δαίμονες.

Συνέλασα πάντως το δρόμο μας. Είχαμε προχωρήσει ως δυο χιλιόμετρα όταν ξανακούστηκε η κραυγή. Θάλασε κανείς ότι ο «δαίμονας» μάς παρακολουθούσε...

Όταν νύκτωρ, κατασκηνώσαμε σε ένα μικρό ξεφύτο του δάσους κι ανάψαμε μια καλή φωτιά. Οι Ιθαγενείς ήταν έκνευρισμένοι. Μα

ζαμένοι όλοι κοντά-κοντά τραγουδούσαν μονότονα.

Μετά το φαγητό, ενώ κάπνιζα την πίπα μου, αντίκρυσε άλλη μια φορά η παράξενη κραυγή, πολύ κοντύτερα τώρα.

Ο Κεϊντρου έτρεξε κοντά μου και μ' ανάγκασε να πάρω το βαρύ μου Μάουζερ.

— Ο δαίμονας!... μου ξαναείπε. Δίχως να θέλω, άρχισα να πιστεύω κι' εγώ στους θύλους της ζούγκλας. Θ' άναβα ύπνο στο ηλεκτρικό φανάρι μου και θα προχωρούσα μέσα στο δάσος, για να εξακριβώσω την αλήθεια. Αν δεν με σταματούσε ο δισταγμός ν' άφαισα τον κενερισμό μου δεν μ' άφαισε να κλείσω μάτι στη νύκτα. Κάθε μια ώρα περίπου ακουγόταν η ίδια κραυγή, από διάφορες διευθύνσεις... Όταν επιτέλους άρχισα να ξεμυρνώ, πήρα το όπλο μου, και προχώρησα μόνος μέσα στη ζούγκλα.

Σταμάτησα σε λίγο κι' έμεινα ακίνητος κρυμμένος μέσα στην πυκνή βλάστηση. Κι' έξαφνα ξαναπήλσε η φωνή, πολύ κοντά μου τώρα! Κρύος ιδρώς έβρεξε το μέτωπό μου... Έξαφνα αναδεδείχθη ένα κλαδί, σε απόσταση 5-6 μέτρων, και διέκρινα μία σιλουέτα να κουνιέται μέσα στο μισοκόκταδο! Σήκωσα το όπλο μου, σημάδεψα με προσοχή και πήσα στη σκιά...

Ένα φρικτό ούρλιασμα άγνωσης απάντησε στον κρότο του πυροβολισμού κι' άκουσα ένα σώμα να πέφτει βαρύνά ανάμεσα στους θάμνους. Έτρεξα προς τα εκεί, έτοιμος να ξαναπυροβολήσω αν χρειαζόταν.

Έξαφνα σταμάτησα κι' ανατριχίλασα σύγκορμος. Κατάλαξα άμέσως τι είχα κάνει: Είχα σκοτώσει έναν άνθρωπο ακίνδυνο, ανυπεράσπιστο!

Το «φάντασμα» μου ήταν ένας Ιθαγενής, ένα δύσμορφο, πλάσμα, καμπούρης, με πολύ κοντά χέρια και με το σώμα του σκεπασμένο από μακρές τρίχες. Με τα χέρια μου και τριχωτά του χέρια έφραζε το πρόσωπό του. Κάποια στιγμή ώστόσο, χτύπησε με τα χέρια του τον αέρα, και τότε μπόρεσα ν' αντικριώσω τα μάτια του, που με κύτταζαν φοβισμένα, ίκετευτικά, ζητώντας μου βοήθεια!... Έχουν περάσει 10 χρόνια από τότε, κι' όμως δεν έχασα ποτέ αυτά τα μάτια, ακόμη κι' αφού είδα τόσες φοκιές σκηνές στον πόλεμο...

Απ' το στόμα του παράξενου έκρινον πλάσματα έθνη, μόνον ανάρρητοι ήχοι. Τον κύτταζα, αλλήλως απ' τη φρίκη. Πριν μπορέσω να κάνω τίποτε σπατάλησα για τελευταία φορά και ξεψύχησε!

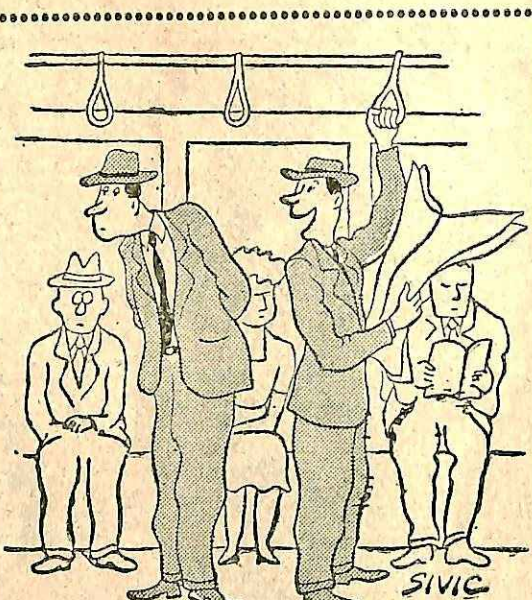
Δεν δυσκολεύθηκα να καταλάβω τι ήταν αυτός ο άνθρωπος, που μοιάζε τόσο με πιθήκο. Είχα ακούσει συχνά — δικώς να το πιστεύω — ένα βαρβαρό έθιμο των φυλών της ζούγκλας: Όταν γεννιόταν ένα παιδί ήλιθο, το βάδουν άμέσως, δέμένο, πάνω σε μία μυρμηκοφωλιά κι' αφήνουν να το φάνε τα μυρμηγκία. Αν όμως η ήλιθιότητα έμεινε σθεή άργότερα, εγκαταλείπουν στη ζούγκλα αυτόν το δυστυχισμένο άντρα ή γυναίκα. Μερικοί απ' αυτούς τους διωγμένους απ' τα χωριά τους διατηρούνται στη ζωή, φροντίζοντας ρίζες κι' άγριους καρπούς. Κοιμούνται πάνω στα δέντρα, σαν τους πιθήκους, και καταναλώνουν λίγο λίγο στο επίπεδο των ζώων. Λέγεται μάλιστα ότι συγκεντρώνονται κάποτε μερικοί απ' αυτούς και οχηματίζουν μικρές φυλές μισοθελών πλασμάτων, περισσότερο πιθήκων παρά ανθρώπων.

Ένα τέτοιο άποκληρο είχα σκοτώσει, δικώς να το θέλω, χωρίς να μου κάνει κανένα κακό...

Σκέπασα το πτώμα του με κλαδιά και χώμα και γύρισα στην κατασκήνωση, με βαρεία καρδιά. Οι Ιθαγενείς μου είχαν ακούσει τον πυροβολισμό και μ' αναζητούσαν. Τους έξηγησα ότι είχα σκοτώσει ένα πουλί της ζούγκλας και διάταξε να συνεχίσουμε το δρόμο μας.

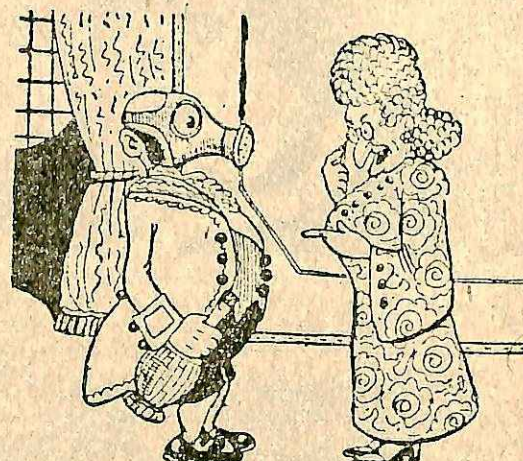
Από τότε όρκισθηκα να μη ξαναπιάσω στο χέρι μου τοφέκι, για να εξιλεωθώ για το άκουστο έγκλημα μου. Κι' ως σήμερα έχω κρατήσει πιστά τον όρκο μου.

ΖΑΚ ΣΟΥΜΠΡΙΣ

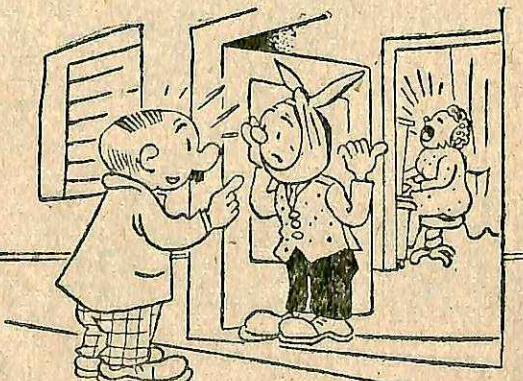
Ο ΛΑΘΡΑΓΓΩΣΤΗΣ

— Ψί! Από δω είμαι τώρα!

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Και τώρα, Ευτυχία, μπορείς να πιάς στο ύπνο κι' να μου φέρεις μία μπουτίλα κονιάκ...

— Μπα! Τι έπαθες, Νικολάκη; Πονάει τ' αυτιά σου.

— Όχι, αδερφέ! Η γυναίκα μου παίζει πιάνο και τραγουδάει...

Ο ΤΕΜΠΕΛΟΤΟΠΟΣ

Το παραμύθι μας

Άκουστε τώρα, παιδιά μου, κι' ένα παραμύθι για έναν θαυμαστό τόπο. Πολλοί θα ήθελαν να πάν να τον βρουν, μα κανείς δεν ξέρει πού πέφτει κι' ο δρόμος — άλλοι μόνον! — είναι πολύ πολύ μακρύς.

Τον τόπο αυτό τον λένε Τεμπελοτόπο. Εκεί τα σπίτια έχουν αντί για κεραμίδια, πλάκες από σοκολάτα, οι τσιγγάνοι είναι όλοι από γλυκά και τα παρασυνδεδυμένα από υπισκότα. Τα λουλούδια δεν παύουν ν' ανθίζουν όλο το χρόνο και τα δέντρα να είναι γεμάτα καρπούς. Απ' όλες τις θύρες που είναι στις πλατείες τρέχουν βυσσινιάδες, πορτοκαλάδες και υαγανά κορακιά. Πού και πού βλέπει κανείς και ψαυόδεντρα που τα φρούτα τους είναι φανταστικά της ώρας! Στίς ρίζες του κάθε ψαυόδεντρου τρέχουν ρυάκια από γάλα και τα θραντζολάκια πέφτουν μονάχα τους μέσα και μουσκεύουν. Τα μάρια κολυμπούν άκρη-άκρη στις άκρονιαιές κι' είναι βροστά, ψητά ή τηγανητά, για κάθε γούστο. Κι' όποιος είναι τόσο τεμπέλους που βαρύνεται να σηκώσει και το χέρι του ακόμα, δεν έχει, παρό να κάνει ψίτ-ψίτ κι' άμέσως το ψάσι που διάλεξε έρχεται πηδώντας κοντά του. Περισσότερο να σάς πιάσει κι' οι κότες, οι γήνες, τα τουνγόνια κι' οι φασιανοί πετάνε κι' αυτά ψημένα στον αέρα!

Όσο για τα γουρουνοπόδια αυτά βαστούνε στο στόμα τους κι' ένα μαχαίρι, για να υποση ό καθένας να κόβει όποιο κουμάτι του άρέσει...

Τα τυριά είναι σκορπισμένα παντού σαν τις πέτρες. Τα βοτάνια είναι όλα κοραμμένα. Άμα βρέξει δεν έχει κανείς πορρά να βγάλει τη γλώσσα του έξω, γιατί αντί νερό στάζει μέλι. Τό γινόν είναι ψηλά ζάχαρη και το καλάκι, σταφίδες αμύγδαλα και σικά άνακατεμένα...

Άμα θέλεις λεπτά δεν έχεις πορρά να τινάξεις ένα νομπατόδενο κι' άμέσως πέφτουν τόσες λίστες που δεν ξέρεις πού να τις βάλεις!

Το νοσίδι στα λιβάδια είναι από μετρίνες κοροδέλλες σ' όλα τα χρώματα.

Τα μπουμπουκία των λουλουδιών είναι όλα μαργαριτάρια... Τα βατόμουρα όταν είναι ακόμη άγουρα είναι ζαφείρια, όταν ώριμάσουν όμως γίνονται ρουμπινία. Τη νύκτα αντί για δροσιά πέφτουν άπάνω στα φύλλα διαμάντια. Οι δράγες πλέκουν μουσελίνες σ' όλα τα χρώματα και το φενγνόνι ύφαινει πάνω απ' τη λυπη γιλιάνες πένες άσημενιο ύφασμα. Σ' όλους τους δρόμους βοσκεί έλάφια, άπτους και κύκνους πρόθυμους να σε πάνε περίπατο στον αέρα, στη λιμνη ή στον κάμπο. Εκεί άμα πάρες ένα λαγείο κερδίζεις

πάντα τον πρώτο άοιθύ. Μα κι' ό ύπνος πληρώνεται με 1000 δραχμές την ώρα κι' όσες φορές γασμουρηθείς πάλι κερδίζεις άλλες τόσες!...

Τώρα λοιπόν μάθετε πόσο άρσία περνά κανείς σ' αυτό το μοναδικό τόπο.

Άν κανένας σας θέλει να πάει εκεί, άς ζητήσει από έναν τυφλό να του δείξει το δρόμο κι' ό μουνγός δώας θα του έξηγήσει καλά κατά πού πέφτει.

Άμα φτάσει κανείς εκεί, βρίσκει πρώτα-πρώτα έναν τετράωπλο τοίχο από πιλάφι και για να υπή μέσα, πρέπει ν' ανοίξει μόνος του το δρόμο τρώγοντας.

Τ' ακούσατε λοιπόν όλοι; Τί νελάτε; Καλά λοιπόν. Όποιος από σας πιά θα δει πως όλα όσα σας είπα είναι αλήθεια!

Ρωτήστε γι' αυτό τους καφάλαλους και πάτε όδονό έ-αν τυφλό.

Παιδικόν πνεύμα

— Τί θα γίνης όταν μεγαλώσεις; ρωτά τον Τότη ένας οικογενειακός του φίλος.

— Θα γίνω δάσκαλος, άπαντά αυτός σοβαρά.

— Μα τότε πρέπει να είσαι έπιμελής, πρέπει να μάθης πολλά γράμματα.

Κι' ό Τότης:

— Μπα! Ό δάσκαλος δεν είν' άνάγκη να ξέρη γράμματα. Έκείνος όλο μάς ρωτά στο σχολείο κι' έμεις του τα λέμε.

★

Η μικρούλα Φωφώ άκούει το νεογέννητο άδελφάκι της να βάζει κάτι δυνατές φωνές:

— Νταντά, λέει στην παραμάνα, από πού μάς ποθε αυτό το φωνακλάδικο;

— Ό Θεός τώστειλε, παιδί μου.

— Ά! δεν μπορούσε φαίνεται να υποφέρει τις φωνές του και γι' αυτό τώστειλε σ' έ-μάε!

Λαβύρινθος

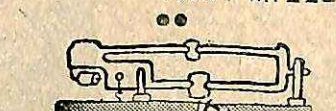
Ό μπάρμπα Πέτρος παρακαλεί τα καλά παιδιά να του δείξουν το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει, για να φθάσει σ' αυτά τα όρεκτικά σαλάμια.

Γυρισμός

Χαρά σ' εκείνον που γυρνά (στην πατρική ή γη, υδώς προβαίνει απ' το βουνό, (του ήλιου ή πρώτη αντίδα! Κι' όλα μαζί τα γαιρετά, τη (ζήση, την αλήθ, την ευτυχία, τον ούρανό, το φώς (και την πατοίδα!

Πώς λαχταρά στην Ιεση κείνη (στιγμή ή καρδιά, που το λιμάνι φαίνεται, κι' ά- (κούγετ' ή καρπάνά... Πατοίδα! Ό λέει φοβερή μαζί (και Θεϊκιά, άνάπη έσύ ανεξήγητη, Πατοί- (δα! Ό γλυκούνα!...

ΑΛΦΡ. ΜΥΣΣΕ

ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΙΔΙ

Ιστοριούλα

Η σκηνή μέσα σ' ένα σιδη- οδόδρομο. Δυο ταξιδιώτες κουδεντιά ζουν:

— Έχετε παιδιά; — Ναι, έχω ένα υιό. — Καπνίζει; — Στη ζωή του δεν άγγιξε άκούη τσιγάρο! — Αυτό είναι πολύ καλό. Πη- γαίνει στα καφενεία; — Άκούη δεν πάτησε το πό- δι του εκεί.

— Σας συγγάισω. Έργεται το Βοάδύ άονά στο σπίτι;

— Κοιμάται πάντοτε άμέ- σως μετά το Βοάδυνό φαγητό! — Μα αυτό είναι λαμπρό παιδί! Και πόσων χρόνων είναι; — Δυο υπνών!...

Η πρώτη σοφία των μεγάλων

Πολλοί απ' τους μεγάλους άνδρες διακρίθηκαν για την πολυ- ποσίμη ανάπτυξη της ιδιο- φώτας τους.

Ό Βίκτωρ Ουγκώ Βοαδευ- θηκε απ' την Ακαδημία της Τουλούζης σε ηλικία 14 ετών.

Ό μεγάλος Άγγλος ποιη- της Βυρών έγραψε στίχους δ- ταν ήταν 12 χρόνων.

Ό μεγάλος ζωγράφος Ρα- φαήλ άρχισε να ζωγραφίζει 7 χρόνων.

Δώδεκα χρόνων ό Πασκάλ είχε λύσει τα 32 προβλήματα του Εύκλειδου.

Ό μεγάλος Ιταλός ποιητής Δάντης, το πρώτο του σονέτο το έγραψε όταν ήταν 9 χρόνων.

Ό διάσημος οήτωρ της Γαλ- λίας και πολιτικός Μιραμπώ έ- γραψε έναν τόμο σε ηλικία 11 χρόνων. Τέλος ό περίφημος μουσουγός Μάνουμπεο έπαίξε σε συναυλίες από 6 χρόνων παιδάκι.

Μαγική εικών

Η Λιλικά ζυγίζεται...

Έξυπνάδες!

Ένας ευλουγός ποδός το μικρό του μαθητευόμενο Γιαν- νάκη καταθυμωμένος:

— Γκομίσου απ' εδώ, πα- ληόπαιδο!

Κι' ό Γιαννάκης:

— Δεν μπορώ, άφεντικό, το μαγαζί είναι... Ισώνειο!...

★

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ: Ποιός άπό σας μπορεί να υού πη τέσσα- ρα θρία της Αφρικής; (Ένας μαθητής σηκώνει το χέρι του).

Λοιπόν, Κωστάκη:

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Τρία λιον- τάρια κι' ένας ρινόκερος!

Αυτός ό κυνηγός αγρίων θη- ρίων τρέμει από το φόβο του, γιατί είδε τέσσερις καννιδα- λους, τους βλέπετε κι' έσείς;

ΝΕΑΙΤΙΜΑΙ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσηλαιοτίσσης 1 και Πρα- ξιτέλους (πλησίον Αγ. Μάρκου)
Τηλέφ. 32-809

Γυναικείες φιλές μεταξ.	Δρχ. 5.900
» μεταξωτές »	5.000
» Μπαρόλ »	2.000
Κυλόττες άντοχης »	1.800
Κομπινέζον άντοχης »	5.500
Προσώφια »	2.400
Φανέλλες »	1.500
Φανέλλες μαλλοθάμβ. »	20.000
Σοσόνια »	1.500
Κάλτσες άνδρων ριγέ »	1.800
Κάλτσες άνδρων μάλιν. »	1.800
Μανδήλια »	1.000
Υποκάμ. μακρύ μανίκι »	14.500
Υποκάμ. ποπλίν έξτρα »	22.500
Καλτσάκια παιδικά και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στη μιση τιμή. Πώλησις χονδρική και λιανική.	

Renaissance

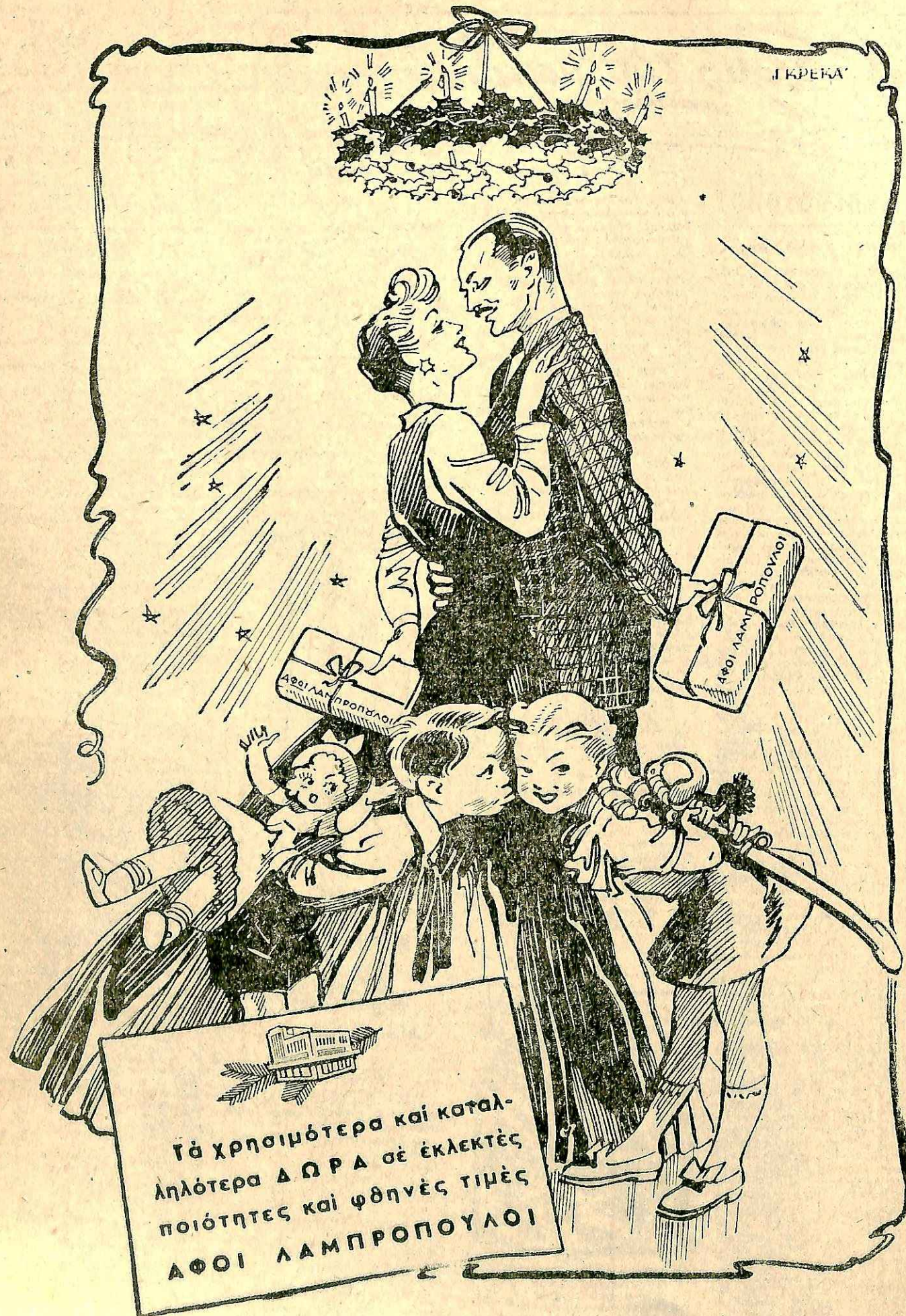
Άριστον τονωτικό φάρμακον των τριχών. Έπαναφέρει το χρώμα των άσπρισμένων τριχών εις το άρχικόν, μαύρον, καστανό ή ξανθό έντός δλίγων ήμερών. Έπιτυχία 100%.

Γενικός Άντιπρόσωπος

Φαρμακαποθήκη Ν. ΒΑΚΗΣ & Σία

666ς Κόνινγος 11

Τηλ. 28-435

Τα χρησιμότερα και κατα-
ληλότερα ΔΩΡΑ σε έκλεκτες
ποιότητες και φθηνές τιμές
ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΓΚΡΕΚΑ

Τά χτυπήματα της Μοίρας

Με πολύ κόπο ανέβαινε η Τασία τον ανήφορο κοστώντας το παιδί της. Που έκλαιε και φώναζε διαρκώς: — Μαμά, δεν υποσώ πιά! Κουράστηκα, μαμά! Κουράστηκα!... Μά η Τασία δεν υπορούσε να σταματήσει. Δεν θα πρόσταине, αν άκούσσε, να υπή στο Νοσοκομείο. Και συνέχισε το δρόμο της υπομονετικά, σφίγγοντας τα δόντια της.

Η Τασία ήταν ψηλή μελαχροινή κοπέλλα, με δύο μαύσα άμυγδαλωτά μάτια και σιγιάτα φούδια. Δεν περισσότερο από είκοσιπέντε χρονών. Ο πόνος όμως είχε αλλακώσει το θλιμμένο πρόσωπό της. Από δώδεκα χρονών κοριτσάκι, σαν πέθανε η μητέρα της δεν σταμάτησε τα μαθήματά της. Όσο φτωχός κι αν ήταν ο πατέρας της, ένας δημόσιος υπάλληλος, έκανε μικρό μισθό, στο Υπουργείο των Οικονομικών, ήθελε να σπουδάσει το κορίτσι του. Κι έτσι η Τασία πήγαινε στα μαθήματά της φροντίζε όμως και για το οικοκυριό τους όσο να ναι, σι ο πατέρας της.

Αυλήτοι, ανέλαστοι καθόντουσαν στο τραπέζι, Σαβασιό και συλλογισμένοι νόριζαν για να πάνε στα δωμάτιά τους. Οι γιοιότες νι, αυτούς περνούσαν σχεδόν χωρίς γαστρά νλέντια νι, αυτούς ήταν άγνωστα. Τους έζωνε διαρκώς μια άπειρανη βαρεία μελαγχολία.

Μια βδομάδα μετά από τις έξετάσεις της Τασίας νια το άπολυτήριο του γυμνασίου πέθανε ο πατέρας της ξαφνικά.

Έμεινε έτσι παντέρηνη, χωρίς γρηνατά. Εύτυχος, που βρέθηκε ο γείτονας Τ, αντίκρουνο σπίτιού, ο Μίμης Περίδης ένας προκομμένος και πλούσιος νέος, με μαγαζί στην οδόν Αι-

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

ΦΑΝΕΛΛΕΣ - ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ

Κάλτσες γυν. μεταξ.	Δρ. 5000—18000
Κάλτσες μπαρολέ	» 2000—4000
Κάλτσες ανδρών	» 1200—6000
Κομπιναιζόν	» 6500—18000
Κελόττες	» 2000—12000
Κασκορές	» 3000—6500
Υποκάμισα	» 9000—25000
Εσώθρακα	» 5000—9000
Σοσόνια γυναικών	» 1500—3.500
Φανέλλες	» 2000—8500

Μανδήλια, Νυχτικιές, Πετσέτες, Πυτζάμες και πολλά άλλα είδη, όλα πάφθηνα.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52, ΤΗΛ. 33-605
ΠΛΗΝΗΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΔΙΑΝΙΚΗ

δλου, που τη βοήθησε κι' έταξε να φροντίσει νια την κηδεία.

Πέρασε μήνας. Ός που να βγή ή συνταξιούχος πατέρα της, η Τασία παιδεύτηκε πολύ. Πήρε και το άπολυτήριό της μόλις βοήσε τα λίνα λεφτά που της χορηγούσαν.

Κι' ένα απόγευμα, κοντά στο σούρουπο, ενώ καθόταν συλλογισμένη κι' αναποφάσιστη νια το μέλλον χτύπησε ή πόρτα της.

— Άνοιξε. Ήταν ο Μίμης Περίδης. — Με συγνωείτε, της είπε, αλλά... ήθελα να σας πώ, αν θέλετε να εργασθήτε στο κατάστημά μου.

— Έγω άπολυτήριο γυμνασίου, μισθούσε με παράπονο η Τασία.

— Το ξέρω. Θα ίδουσε τι θα γίνει άνοότερα, της απάντησε εκείνος. Και δέντηκε η Τασία.

Άνοότερα, όμως έπειτα από τρεις μήνες, ένα βράδυ που κλείσανε και τη συνώδεσε σπíti της, της είπε: — Τασία, θα ήθελες να γίνης γυναίκα μου;

Ξαφνιάστηκε ή κοπέλλα από την άπροσπη έρώτησή του κι' άνοιξε το κλάμα. — Εκείνος σεβάσθηκε τη λύπη της. Κι' έτσι αυτό το βράδυ του έδωσε απάντησι. Κάποιο δέλεο βράδυ όμως, όταν την ξανασώθηκε η Τασία δέντηκε.

Μα υπήρχε και κάποιος που αντίδορσε. Ο πατέρας του Μίμη.

— Αυτό σούλειπε τώρα, φώναζε στο γυιό του. Νοικοκυρόπαιδο, έσι με μεγάλη περιουσία, να πάσης την Τασία, που δεν έχει δεύτερο ούνο να φορέση.

Ήταν σταράτα, σοβαρά τα λόγια του πατέρα του, κι' ο Μίμης δεν τόλμυσε να του φέρη αντίδοση. Θα περίμενε να τον βοη και μια άλλη μέρα στα καλά του. Ή μέρα αυτή όμως άνοούσε πολύ. Ο στόχος ο Μίμης άνη μόνον δεν διέκοψε τις σκέσεις του με την Τασία, αλλά πήγαινε συχνά τα βράδια σπíti της νια να της κοιτάη συντροφιά. Έτσι ήθε στον κόσμο ένα παιδί, καρπός του έρωτά τους.

Η Τασία δεν πήγαινε πιά στη δουλειά. Περίμενε υπομονετικά, θλιμμένα, μαρτυρικά την ημέρα που θα νινόταν το θαύμα και θα παντοεύονταν το Μίμη.

Η μέρα αυτή άνογνε πολύ. Το παιδί τους ήταν πιά πέντε χρονών, όταν πέθανε ο πατέρας του και λυτερώθηκε ο Μίμης.

Και μια μέρα, ο Ένα έξωκκλησι, με δύο τρεις φίλους συντροφιά έκοσαν τους γάμους τους.

Το βράδυ εκείνο, και το άλλο βράδυ, ένοιωσε για πρώτη φορά η Τασία την εύτυχία να την πλημμυρίζη Σήμερα όμως, την είδοποίησαν ξαφνικά από το μαγαζί ότι κάτι συνέβη στο Μίμη και τον πήγαν στο Νοσοκομείο. Έντροση έταξε έ-ξω, σρόνοντας μαζί της το παιδάκι της. Ρώτησε με τυποκάδο, έσαν υπάλληλο του μαγαζιού κι' έσπεσε τι ο άγαπημένος της είχε παρσασθή από ένα αυτόκίνητο. Ήταν βαρεία τραυματισμένος.

Τραβώντας το παιδί της από το νερό, έφτασε η Τασία στην πόρτα του Νοσοκομείου.

— Έκλεισαν. — Θέλω να δώ τον άντρα μου!

φώναξε. Ο θυρωρός την άφησε να περάση. Την δένθηκε ένας γιατρός και της είπε θλιμμένος:

— Δυστυχώς, κυρία μου, είναι πολύ άνοα. Ο άτυχος νέος ξεσώνησε πρό όλίγων λεπτών από έσπετική αίμορραγία!

— Άτυχη Τασία!... Δεν είχε προσέσει να νοιώση λίγη εύτυχία και βυθίζονταν νια πάντα πιά στη μοναξιά και τον πόνο.

— Μαυιά δεν θα δούμε το υπαυπά: τη σώτησε ο μικρός.

Μά η Τασία δεν πρόστασε να του απαντήσει. Σωριάστηκε λιπόθυνη!..

Η ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΠΟΛΙΣ που προσελκύει μετανάστες

Το άδω φέμμα ενός δημοσιογράφου

Κατά τα μέσα του περασμένου αιώνας, ζούσε στο Παρίσι ένα παρηνύωτος δημοσιογράφος, ο Στέφανος Καμπέ, που οι λυσσαλέες επιθέσεις του εναντίον της κυβερνήσεως του βασιλέως Λουδοβίκου Φίλιππου είχαν κέρει μεγάλο θόρυβο.

Σε ηλικία 52 χρόνων, ο Καμπέ δημοσίευσε ένα φανταστικό βιβλίο, με την έπιγραφή: «Ταξείδι στην Ικαρία». Μέσα ο' αυτό περιέγραφε μια ειδυλλιακή πολιτεία του Νέου Κόσμου, που βρισκόταν στις άκρες ενός ποταμού και που οι κάτοικοί της άνοούσαν το κακό και ζούσαν πανευδαίμονες, χωρίς νόμους, χωρίς άστυνομίες, χωρίς δικαστήρια, όπως στον παράδεισο.

Για να ενισχύση την πώλησι του βιβλίου του, ο Καμπέ, έγραψε στην έφημερίδα του, «Ποπυλαίρ», ότι είχε συνεννοηθή με τους κατοίκους της Ικαρίας και ότι οι τελευταίοι ήσαν πρόθυμοι να δέχονταν έναν αριθμό Γάλλων άποίκων.

Το βιβλίο του Καμπέ εξαπλήθηκε μέσα σε τέσσερες ημέρες και το ίδιο συνέβη με τις διαδοχικές άνατυπώσεις του. Άπειρα πλήθη κόσμου συνωδούντο κάθε ημέρα έμπρός στα γραφεία του «Ποπυλαίρ» νια να εξαρραλίσουν ένα αντίτυπο του.

Άλλα, ταυτόχρονα, χιλιάδες ανθρώπων πολιορκούσαν κάθε μέρα τον Καμπέ και του έμπιστευόνταν τις μικρές οικονομίες τους, νια να τους περιλάβη στην άποστολή που έσπελανε στην Ικαρία. Οι έπιταγές συνέρρεαν επίσης από όλα τα μέρη της Γαλλίας.

Ο δυστυχισμένος ο Καμπέ δεν ήξερε τι να κάνει. Γιατί κατά βάθος ήταν πολύ τίμιος άνθρωπος.

Προσάθηκε, λοιπόν, να μετριάση το κακό και άρχισε να δημοσιεύη στον «Ποπυλαίρ» άρθρα που έρριχναν κάποιες σκέσεις στην ειδυλλιακή ζωή της Ικαρίας. Έτσι άρχισε να περιορίζη κάθε μέρα τον αριθμό των ανθρώπων που θα έφευγαν νια τη μακρινή αυτή άποικία, να γράφη νια την άσπερη, ήπα των ήθων των έγχωριών, να τονίζη διάφορες άπαγορεύσεις όπως των οίνουπνευματώδων ποτών, του καπνού κτλ.

Κόπος χαμένος! Ο αριθμός των υποψηφίων μεταναστών νινόταν όλοένα και μεγαλείτερος.

Στο τέλος, ο Καμπέ έμπιστεύθηκε το μυστικό του σε μερικούς φίλους του και τους παρακάλεσε να προσπαθήσουν να θρουν ένα μέρος, όπου να μπορούσε να διοχετεύση όλον αυτόν τον κόσμο.

Ένας απ' αυτούς, όνοματι Γκουενάν, κατώρθωσε ν' αγοράση από την κυβέρνηση του Τέξας, μια έρημη περιοχή, γεμάτη έλη και θάλασσες.

Και το πρώτο κοραβόδι ξεκίνησε σε λίγο υπό τους ήχους της «Μαρσαλιώτιδος». Τρία άλλα πλοία έφυγαν έπειτα από μερικές έβδομάδες.

Άλλ' όταν οι μετανάστες έφτασαν στο τόρμη του περιπετειώδους ταξείδιου των, αντί της ειδυλλιακής Ικαρίας, βρήκαν μια άνονη και άνοηνη περιοχή, που την έδερναν οι άνεμοι και που δεν φαινόταν κατάλληλη νια τίποτε.

Που ήταν λοιπόν η Ικαρία με τα όμορφα σπιτία της, που ήσαν όλα όμοιόμορφα, τους φαρδείς δρόμους της, τις βιβλιοθήκες, τα μουσεία της, τα υπέροχα πάρκα της; Που ήταν τα ένδυματά από καουτσούκι, τα κοινά συσσίτια, οι γραφικές λαϊκές γιορτές νια τα όποια έγραφε ο Καμπέ;

Αντί νια όλα αυτά, ή πείνα, ή δυστυχία και οι άσθένειες άρχισαν να θερίζουν τους μετανάστες. Και το χειρότερο ήταν ότι έφταναν διαρκώς νέοι.

Ο Καμπέ σκέφτηκε τότε πως ήταν χρέος του να συμμεριισθή τις ταλαιπωρίες και τους κινδύνους αυτών των ανθρώπων και να φροντίση νια τη δελτίαση των όρων της διαβίωσής των.

Ξεκίνησε, λοιπόν, νια την Άμερική και, έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατώρθωσε ν' ανακαλύψη μια έγκατάστασι Μορμόνων, που είχαν έγκσταλει φθι από τους κατοίκους της.

Η πόλις του Σαιν Λιούις του πούλησε αυτή την περιοχή και σε λίγο ο Καμπέ μετέφερε εκεί τα λείψανα των δυστυχισμένων που είχαν πέσει θύματα της άκαλίντης φαντασίας του.

Άλλ' ή μόνη μεταβολή ήταν ότι αντί να ζούν στο υπαίθρο, είχαν βρη τώρα μερικές μισοερείμμενες καλύδες όπου στοιβαζόθηκαν όπως όπως.

Και οι δίκονοις άρχισαν όπως ήσαν έμμενον. Οι συγκρούσεις και τα έγκλήματα ήσαν καθημερινά σχεδόν.

Ο Καμπέ άναγκάστηκε στο τέλος να μεταβληθή σε δικτάτορα. Τα πάντα έπρεπε να βρισκωνται κάτω από τον έλεγχό του. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να καθορίση και από τι έπρεπε ν' αποτελειται ή γκαρντιρόμπα των γυναικών! Ένα «διάταγμα» του άριζε ότι καμιά γυναίκα δεν έδικαιούτο να έχη περισσότερους από δύο κοροσδες από δύο «φάρμες» εργασίας και από έξη φούστες.

Άλλ' ή θνητοκία αυτή πολιτεία δεν μπορούσε να ζήση περισσότερο. Οι κάτοικοί της άρχισαν να διασκορπίζωνται σε διάφορα μέρη της Άμερικής. Ο Καμπέ, περιλυπος κι' άπονητευμένος έφυγε κι' αυτός νια το Σαιν Λιούις. Άλλ' όταν έφτασε έμπρός στην είσοδο της πόλεως, έσπεξε ξαφνικά άποηλη. Έτσι τερματίστηκε αυτή ή περίεργη και τραγική περιπέτεια, που στοίχιζε τη ζωή τόσων ανθρώπων.

Διήγημα ΦΡΙΚΗΣ

Ο δρυκόλακας

Τη νύχτα αυτή ο Χόμπυ μπάνοντας στο σπίτι του άγκυρσε κατάληκτος το τζάκι αναμένο κι' έναν άνθρωπο να καβέτα σκυμμένος μπροστά σ' αυτό.

— Ποιός είσαστε, κύριε; ρώτησε ταραγμένος ανάθοντας ένα σπρίτο.

Ο άνθρωπος που καθόταν μπρος στο τζάκι σήκωσε το κεφάλι του κι' ο Χόμπυ αναγνώρισε τον σύννοχο του Λοβεντέυ, που καθόταν στο επάνω άκρίως πάτωμα.

— Σεις εδώ! Απόρησε. Πώς μπήκατε εδώ μέσα; Τι ζητάτε τέτοια ώρα στο σπίτι μου;

Ο Λοβεντέυ πλησίασε περισσότερο στη φωτιά σαν να έννοιζε δυνατό ρίγος κι' απάντησε:

— Περιμένω κάποιον.

— Στο σπίτι μου;

— Ναι, συγχωρέστε με. Περιμένω κάποιον κι' όμως θέλω να τον αποφυγώ. Γι' αυτό τρώω εδώ χωρίς να με καταλάβει κανείς. Μη θυμώσετε! Ποτέ να με βοηθήσετε. Θα έρθω στις δουλειές. Θέλει να μου κάνει κακό. Είναι μια τρομερή ιστορία. Τον απέφυγα έξι χρόνια, τον νόμιζα νεκρό, μα σήμερα τον είδα αζώονα μπροστά μου στο δρόμο κι' αναγνώρισα να τον δώσω ραντεβού γι' αύριο. Μου πήρε μάλιστα και το κλειδί. Γι' αυτό κατέφυγα εδώ. Δεν θα με βρει στο δωμάτιό μου και θα του ξεφύγω. Μην ανάθετε φως, σάς παρακαλώ. Θα δει ο Στίφκευ — έτσι τον λένε — το διαμέριό μου φωτισμένο και θα καταλάβει πως κατέφυγα εδώ μέσα. Είναι πολύ πονηρός, πολύ δυνατός, ικανός να τ' αβλήσει και με τους δυο μας. Τον έκλεψα πρό δυο ετών όταν ή-

μαστε μαζί στην Αφρική. Μου είχε εμπιστευθεί μερικές πολύτιμες πέτρες για να του τις πουλήσω. Ενώ τις έφερα στην Αγγλία, τις επούλησα και του έγραψα ότι ο χρυσόχοος, στον οποίο τις είχα δώσει για να τις εκτιμήσει εξαφανίστηκε.

Με τα λεπτά που κέρδισα έτσι, μπόρεσα ν' αρχίσω μια ζωή καλύτερη. Ένοιχα ότι ο Στίφκευ πέθανε στην Αφρική. Είχα χρόνια να λάβω νέα του.

— Δεν μου φαίνεται καθόλου τιμητική η πράξη σας. Απορώ πως μου την εξομολογήσθε!

— Δεν ετελείωσα ακόμη... Είχαμε γίνει λοιπόν εχθροί με τον Στίφκευ. Αλλά τον θεωρούσα πεθαμένο πια. Προχθές τον συνάντησα ξαφνικά στο δρόμο. Μου ζήτησε ένα ραντεβού για να κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας. Του προσέλαγα ραντεβού. Μου απάντησε:

— Μην ανησυχείς. Δεν θα σε βρω. Μου ζήτησε να τον αποφυγώ, να τον απέφυγα τόσο που για δύο υπέφερε τόσα χρόνια... Σοσσο! Μου φαίνεται ότι ακούω βήματα στη σκάλα!

— Δεν ακούω τίποτα εγώ, απάντησε ο Χόμπυ. Το σπίτι είναι τελείως σιωπηλό.

Προχώρησε προς το παράθυρο και πρόσθεσε:

— Κι' εγώ είμαι θεοσκότεινος!

— Θα δειτε που θα βρω το δρόμο, απάντησε με απειροπασία ο Λοβεντέυ. Έχει άποφοι να εκδικηθώ.

— Πιστεύετε ότι θα έρθω εδώ για να σας εκδικηθώ;

— Ασφαλώς! Μου είπε ότι έφτασε η τελευταία μου στιγμή.

— Εγώ δεν θα δεχόμουν ένα ραντεβού εδώ την νύχτα, είπε ο Χόμπυ, προσπαθώντας να δείξει αδιαφορία.

Συγχρόνως τέντωσε κι' αυτός το στήθος του για ν' ακούσει και τον παραμικρότερο ήχο βήματος, ανοίγματος πόρτας ή φωνής.

— Εκείνος το θέλησε! Ψιθύρισε ο Λοβεντέυ. Ήμουν στη διάθεσή του. Τι μπορούσα να κάνω;

Ο Χόμπυ πλησίασε στο τζάκι περιμένοντας μαζί με τον Λοβεντέυ να φθάσουν οι δυο τους.

— Ελείπον ακόμα δέκα λεπτά. Το σκοτάδι μεγάλωνε γρήγορα γιατί η φωτιά άρχισε να λιγοστεύει.

— Να ρίξουμε μερικά κάρβουνα γιατί ενώ κρύωνει, είπε ο Λοβεντέυ.

Ο Χόμπυ ήταν κι' αυτός τα ροιζιμένος.

— Ακούστε, είπα κανονικά κουράγιο, είμαι βέβαιος ότι τα δημιουργήσατε όλα αυτά με τη φαντασία σας...

— Σοσσο! τον διέκοψε ο Λοβεντέυ. Θα έλεγε κανείς ότι ανοιγόκλεισε η έξω πόρτα. Δεν ακούτε κάποιον ν' ανεβαίνει τις σκάλες;

— Όχι, δεν ακούω τίποτα! Τη στιγμή εκείνη το ρολόι χτύπησε δύο φορές!

— Κρύωνω!... Κρύωνω! φώναξε ο Λοβεντέυ εκδόντας προς τα τζάκι.

Την ίδια στιγμή ένα ρεύμα κρύου αέρος φύσηξε, κι' ο Χόμπυ κατάλαβε ότι η κλειδαμμένη έξω πόρτα που διαμερίσματος του ήταν τώρα ανοιχτή! Τρελλός από φόβο, άρμυσε στο διπλανό δωμάτιο και βρήκε την πόρτα πραγματικά ορθάνοικτη. Συγχρόνως άκουσε τα βήματα να προχωρούν προς το άλλο δωμάτιο, χωρίς να μπορέσει να διακρίνει τίποτα μέσα στο σκοτάδι. Έπειτα αντήχησε μια οπαρρακτική κραυγή. Ήταν ο Λοβεντέυ...

Ο Χόμπυ έμεινε γι' αρκετή ώρα κορμωμένος στη θέση του. Έπί τέλους συγκεντρώνοντας το λίγο θάρρος που του άπομεινε, γύρισε στο διπλανό δωμάτιο, άνοιξε το φως και είδε τον Λοβεντέυ. Χαλασμένος νεκρό στην πολυθρόνα, κάτω από την κόκκινη κλιδιά του ταβανιού.

Σπρωκμένος από αγωνιώδη περιέργεια ανέβηκε στο διαμέριό του Λοβεντέυ.

Βρήκε την πόρτα του ανοιχτή. Άνοιξε ένα σπρίτο, και είδε ότι είχε υποψιαστεί: ένα πτώμα χαλασμένο στο πάτωμα με το κεφάλι ανοιγμένο, του οποίου το αίμα ελκωρούσε άσπρα στις χαραματιές του παλαιού πατώματος.

Δίπλα στο νεκρό βρισκόταν το ρολόγι του σταματημένο από το πέσιμο. Ο δείκτης του έδειχναν την ώρα κατά την οποία είχε γίνει ο φόνος: δύο μισή ακριβώς! Ο Χόμπυ έψαξε το πορτοφόλι του νεκρού κι' εξακρίβωσε ότι ήταν ο Στίφκευ! Το ραντεβού είχε ορισθεί λοιπόν για τις δύο μισή το μεσημέρι. Ο Στίφκευ είχαν έρθει. Κι' ο Λοβεντέυ τον είχε σκοτώσει.

Πως όμως ήξερε ο τελευταίος ότι ο νεκρός θα ξαναγύριζε στις δύο μισή τη νύχτα; Και είχε πραγματικά ξαναγυρίσει ο βρυκόλακας του Στίφκευ; Μήπως ο Χόμπυ είχε πάρει από παραίτησή κι' ο Λοβεντέυ είχε πεθάνει από τον φόβο του; Ποτέ ο Χόμπυ δεν μπόρεσε να δώσει απάντηση στις αγωνιώδεις αυτές ερωτήσεις.

— Τι είναι αυτό; Αίμα!... φώναξε.

— Δεν ακούτε τα βήματα;... είπε ο Λοβεντέυ μ' ένα γέλιο τρελλού. Είναι ακριβώς στο ραντεβού του!

Ο Χόμπυ άνοιξε ένα σπρίτο και κτύπησε το επάνω μέρος του τζακιού. Τα χαρτιά που βρισκόταν εκεί ήταν ποτισμένα με αίμα. Σπκνώντας τα μάτια του ύψηλά, είδε μια μεγάλη σκοτεινόχρωμη κλιδιά στο σημείο που ένωνταν ο τοίχος με το ταβάνι.

Τώρα τα βήματα ακούγονταν στο επάνω πάτωμα.

— Βρίσκεται στο δωμάτιό σας! Ψιθύρισε ο Χόμπυ, αφήνοντας να πέσει το οδυμένο σπρίτο.

— Ο Στίφκευ! Ο Στίφκευ!... Αυτός είναι! τραύισε ο Λοβεντέυ με τα μάτια γουρλωμένα.

Τα βήματα άρχισαν να ξανακατεβαίνουν τη σκάλα. Οι δυο άνδρες τα παρακολουθούσαν με προσοχή... Έπί τέλους σταμάτησαν εμπρός στην πόρτα του Χόμπυ. Έπειτα άκουσθηκε ένα ξηρό χτύπημα.

— Δεν θα τ' ανοίξω! Ψιθύρισε ο Χόμπυ.

— Δεν έχει σημασία! Θα μπή οπωσδήποτε! απάντησε ο Λοβεντέυ.

MAPZOPY ΜΠΟΒΕΝ

Η ΜΑΣΚΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

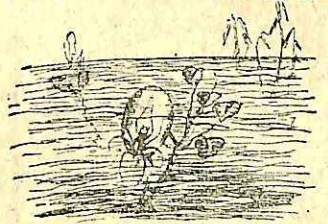
Ο κίνδυνος της μεταδόσεως διαφόρων μολυσματικών νόσων με το φιλή απασχολεί κάθε τόσο τους Αμερικανούς επιστήμονες και όσους φοβούνται τα μικρόβια. Εσχάτως έγινε μια προσπάθεια για τη χρησιμοποίηση μιας ειδικής μάσκας η οποία όμως αφαιρεί από το φιλή όλα τα... γλυκά του! Κι' η προσπάθεια αυτή έγινε καταδικασμένη σε αποτυχία.

Η αξιοθαύμαστη ΕΥΦΥΪΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Ένας καταπληκτικός
γεωμέτρης

Η άραχνη είναι ίσως ένα από τα άποκρουστικότερα ζώα και σ' όλους τους λαούς θεωρήθηκε ανέκαθεν σαν σύμβολο δυστυχίας και συμφορών. Τη μοναδική εξαίρεση αποτελούν οι Ιθαγενείς της Αυστραλίας, που κυνηγούν αυτά τα ζώδια, για να σκορπίζουν τις κοιλιές τους, που τις βροσκούν πολύ νόστιμες.

Μ' όλη την άποκρουστικότητα...

Ο «δύτης» φτάνει έναν μετά, ένα κούδικα, που τον γεμίζει αέρα για ν' ανανήψει κάτω από το νερό.

τά της, όμως, η άραχνη είναι ένα ζώο εξαιρετικά έξυπνο και ο τρόπος με τον οποίο φτάνει τη φωλιά της, αρραδοκεί τη λεία της ή προσφασσεται από τους εχθρούς της εινε πραγματικά αξιοθαύμαστος.

Το εκπληκτικότερο είδος άραχνης εινε η καλουμένη «αερούαχνη».

Τις ημέρες του θνησιπώρου θα έχετε προσέξει ίσως μερικά μεταξένια νήματα, που κρέμονται στον αέρα και που κανείς δεν ξέρει από που άοιζούν ή που τελειώνουν. Ή ύπαρξεί αυτών των νημάτων εινε θεωρημένη για πολύν καιρό αγένηνη. Αλλά σήμερα γνωρίζουμε ότι προέρχονται από τον «αερούαχνη».

Όταν η άραχνη αυτού του είδους θέλει να ξεκουσιασεί ανεβαίνει σ' ένα υψηλό μέρος και άοιζεί τότε να υψαίνη αναοιθμια νήματα προς όλες τις διευθύνσεις, που μοιάζουν σαν ένα πελώριο αερόστατο. Έπειτα μετακινείται, πάνω σ' αυτά με καταπληκτική ευκολία και μ' όλο που δεν έχει την ικανότητα να πετάει, διασπείρει τον αέρα όπως ένα πουλί.

Πολλές φορές αυτό το αερόστατο παραστέλει από τον άνεμό σε υακρινές αποστάσεις, που απέχουν δεκάδες μίλια από το άρχικό σημείο. Ο κυβερνήτης ενός ιστιοφόρου που έπλεσε σε απόσταση έξηνα μιλίων από τις αμερικανικές ακτές είδε κάποτε παρόμοια αερόστατα «αερούαχνη», που πέρασαν πάνω από το πλοίο του, διευθυνόμενα προς το μέρος των νησιών του Ειρηνικού.

Όταν ο «αερούαχνης» αποφασίσει να ξαναγυρίσει στην έρρά, μαζεύει τα νήματα του αερόστατού του, τα βροεί με ένα υγρό που βγάξει από το στόμα του για να τους δώση βάρος και άοιζεί σιγά-σιγά την προσγείωσή του.

Δεν εινε λιγώτερο εκπληκτικό...

Κότσια
ΚΡΕΜΑ

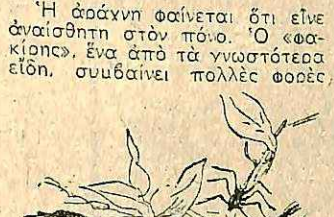
ένα άλλο είδος άραχνης. Η καλουμένη «ναύτης». Το στοιχείο της είναι το νερό.

Ο «ναύτης» εγκαθίσταται πάνω σε μικρά φύλλα δέντρων, όπως μέσα σε μια βάρκα και ταξιδεύει πάνω στα νερά των ποταμών ή των λιμνών. Όταν μια γυναίκα ή ένα έντομο περάσει πάνω από το κεφάλι του, τινάζεται σαν βέλος, το αίμα λωτίζει και ξαναγυρίζει στη βάρκα του για να συνεχίσει το ταξίδι του.

Η θηλυκή άραχνη αυτού του είδους, όταν πρόκειται να γεννήσει τα αυγά της, φτάνει μια μικρή σακκούλιτσα από μετάξι και τα αποθέτει μέσα σ' αυτή. Τη σακκούλιτσα αυτή τη σέρνει πάντα μαζί της, σαν βαλίτσα. Όταν πλησίαση, όμως, η στιγμή της επώσεως των αυγών διαλέγει ένα φυτό κοντά στο νερό και την τοποθετεί πάνω σ' ένα φύλλο, σε τόπο που τα νεογνά της να βροθούν στο στοιχείο τους μόλις γεννηθούν.

Ο «δύτης» εινε ένα άλλο είδος άραχνης που έχει επινοήσει έναν αξιοθαύμαστο τρόπο για να καταδυεται και ν' αναζητή κάτω από το νερό τη λεία της. Φτάνει ένα είδος κώδωνος, τον γεμίζει αέρα και κατεβαίνει κατόπιν κάτω από την επιφάνεια του νερού. Ο κώδων αυτός αποτελείται από μεταξένια νήματα, που η ύφανσή τους εινε εξαιρετικά κομψή. Για να εινε όμως αδιαπέραστος από το νερό, ο «δύτης» τυλίγει αυτό τον κώδωνα με φύλλα ή μικρά χόρτα. Μ' αυτό τον τρόπο εξασφαλίζει την άσπνοσή της και δεν φοβάται πια να καταδυθώ.

Η άραχνη φαίνεται ότι εινε αναισθητή στον πόνο. Ο «φακίρας», ένα από τα γνωστότερα είδη, συμβαίνει πολλές φορές...

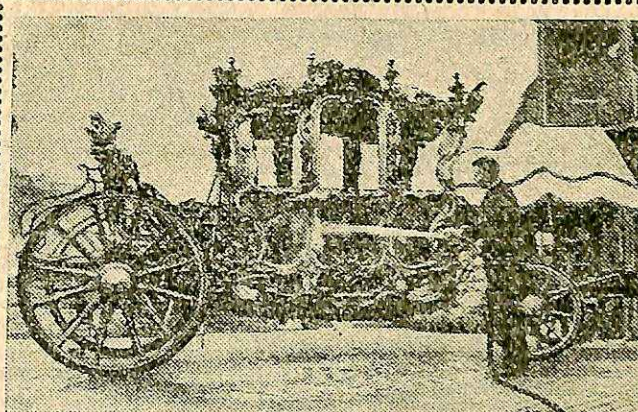
Ο ακρωτηριασμένος «φακίρας» εινε ολότελα αναίσθητος στο πόνο.

σε μια σύγκρουση μ' ένα κολεόπτερο ν' αόηση στο πεδίο της μάχης ένα από τα πόδια του. Ο ακρωτηριασμός αυτός δεν του προκαλεί κανένα πόνο. Έπιωφελείται μάλιστα από τη απασχόληση του κολεόπτερου στην καταδρόχισή του κομμένου ποδιού του, για να φύγει και να κοιμηθώ.

Οι φυσιολόγοι που μελέτησαν τη ζωή της άραχνης, έχουν μείνει κατάπληκτοι για τις γεωμετρικές γνώσεις αυτού του ζώου. Πραγματικά, οι ίδιοι της σχηματίζουν τέλεια γεωμετρικά σχήματα που η συμμετοία των εινε αξιοθαύμαστη.

Ένα είδος άραχνης, μάλιστα, που φτάνει τη φωλιά της σε βάθος 50-60 εκατοστών, έχει επινοήσει ένα τρόπο για να την ασφαλίσει από τις επιθέσεις των εχθρών της με μια πόρτα που κλείνει αυτόματα. Έτσι, όταν φύγει από τη φωλιά της εινε βέβαιο πως κανένα άλλο ζώον δεν μπόρεση να υπή μέσα σ' αυτή.

Όταν έπιστρέφει, τραβεί ένα μικρό νήμα, που μόνο αί έρεει που βροσκείται και η πόρτα άνοιγει τότε άμέσως για να ξανακλείσει αυτόματα, όταν η άραχνη περάσει στο έσω-τάειο.

Η ΑΜΑΞΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ο νέος λόρδος δήμαρχος του Λονδίνου σέρ Μπρέσσελ Σμιθ χρησιμοποίησε για πρώτη φορά, ύστερ' από 8 χρόνια, την πολυτελή άμαξα των δημάρχων της αγγλικής πρωτεύουσας, κατά την επίσημη μετάβαση του στο δημαρχιακό μέγαρο. Αυτή η παλιά χρυσοστόλιστη άμαξα ζυγίζεται έξη τόννους και είχε να χρησιμοποιηθώ από το 1938.

ΣΕ 100 ΧΡΟΝΙΑ Η ΕΥΡΩΠΗ ΘΑ ΕΝΕ ΕΡΗΜΟΣ;

Η καταπληκτική ελάττωση των γεννήσεων

Αν οι κάτοικοι της υπαιθίας ήπειρου δεν αποφασίσουν να γίνουν πολυτεχνικοί, γράφει ο δόκτωρ Κλάουν Ρομπέρ, η Ευρώπη θα καταλήψει μια άληθινή έρημος, έπειτα από έκαστο χρόνο.

Αυτό εινε δυστυχώς το συμπέρασμα, που βγαίνει από τις μεταπολεμικές στατιστικές.

Κατά το διάστημα των πέντε πολεμικών ετών, περισσότεροι από 20 εκατομμύρια Ευρωπαίον έπεσαν στα πεδία των μαχών ή πέθαναν από τις κακουχίες. Και ή αναπλήρωσι των κενών μ' όλο που έχουν περάσει περισσότερα από δυο χρόνια από τη στιγμή που έληξαν οι εχθροπραξίες, γίνεται με εξαιρετική βραδύτητα.

Αλλά, πλά; σ' αυτή την τρομακτική αφαίμαξη, υπάρχει ένα γεγονός που εινε περισσότερο ανησυχητικό. Η Ευρώπη εινε μια ήπειρος νερόντων. Οι γενεές δεν ανανεώνονται.

Στην «παραγωγή νερόντων» ή Γερμανία εξακολουθεί να βρίσκει πάντα στην πρώτη γραμμή, παρά τις προσπάθειες που έκαναν οι ναζί για την αύξησή του πληθυσμού.

Το ίδιο συμβαίνει στην Ίταλία και στο Βέλγιο. Έκει όμως που ή ελάττωση του πληθυσμού έχει πάρει άληθινά καταστροφικές διαστάσεις εινε οι χώρες της κεντρικής Ευρώπης.

Πιστεύουμε συνήθως ότι μια χώρα που εινε άραια κατοικήμενη ζή καλύτερα από μια χώρα που άσφυκτιά από κατοίκους. Αλλά, στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο. Η έλλειψις εργατικών χερών κατεβάει το επίπεδον της ζωής, γιατί δεν εινε δυνατή πια ή εκμετάλλευσι των πλουτοπαραγωγικών πόρων της χώρας, ή ανάπτυξι των συγκοινωνιών της, ή ανταλλαγή των προϊόντων της κτλ.

Αυτό συμβαίνει σήμερα στη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία, όπου το επίπεδον των γεννήσεων κατέρχεται σταθερά. Και το επίπεδον της ζωής κατεβαίνει ταυτοχρόνως.

Η κατάσταση της Ουγγαρίας και της Πολωνίας, με τις διαδοχικές μεταναστεύσεις μεγάλων μαζών πληθυσμών εινε το ίδιο ανησυχητικό.

Στη Ρωσία, οι πολεμικές άπώλειες ύπολογίζονται σε 15 εκατομμύρια ανθρώπων ύπαρξων. Κι' ή έλλειψις των έχει γίνει σοβαρότατο αίσθητή στη σοβιετική β'ομηχανία, όπως έπισας και στη γεωργία.

Μόνο στη Γαλλία παρατηρείται μια μικρή αύξησις του άριθμού των γεννήσεων, που δεν συνοδεύεται όμως από αντίστοιχη αύξησι του πληθυσμού, γιατί ο μεγάλος άριθμός των θανάτων αντίσταθεί τη διαφορά.

Τα συμπεράσματα των Ευρωπαίων δημογράφων εινε τα έξης:

1) Οι άνθρωποι, τεκνοποιούν σήμερα πολύ λιγώτερο από άλλοτε, σε τρόπο που ή άνανέωσις του πληθυσμού σ' όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο εινε ελάττωματική. Η κατάσταση αυτή έχει άρξήσει από το 1910 και χειρότερες διαρκεί.

2) Αποτέλεσμα αυτής της καταστάσεως εινε ότι κάθε νέα γενεά εινε άριθμητικά κατώτερη από την άμέσως προηγούμενη. Έτσι δημιουργείται το τραγικό φαινόμενο ότι οι νεότερες, δηλαδή οι άνθρωποι της περασμένης γενεάς, που βροσκονται ακόμη στη ζωή εινε περισσότεροι από τους νέους, δηλαδή τους βλαστούς της νέας γενεάς.

Αν αυτή ή κατάσταση εξακολουθήσει, συμπεραίνουν οι στατιστικοί, ή στρατιά των νερόντων θα έχη κατακλύσει την Ευρώπη έπειτα από μερικά χρόνια. Τι σημαίνει αυτό με άπλούστερα λόγια; Ότι έναντι των 100 ανθρώπων που εινε φεύγουν από τη ζωή, θα έρχονται στην ζωή 99, έπειτα 98, 97, 96 κτλ. Σε τρόπο που ή Ευρώπη θα καταλήψει μια «ήπειρος που πεθαίνει». Και, όπως πναινούν σήμερα τα πράγματα, δεν θα εινε ούτε καν άργος, σε τρόπο που να μάς δώση τον καιρό ν' αντιμετώπισουμε αυτή την τραγική κατάσταση. Θα εινε ραγδαίος και θα κόπη την Ευρώπη να καταλήψει μια άληθινή έρημος μέσα σ' έναν αιώνα.

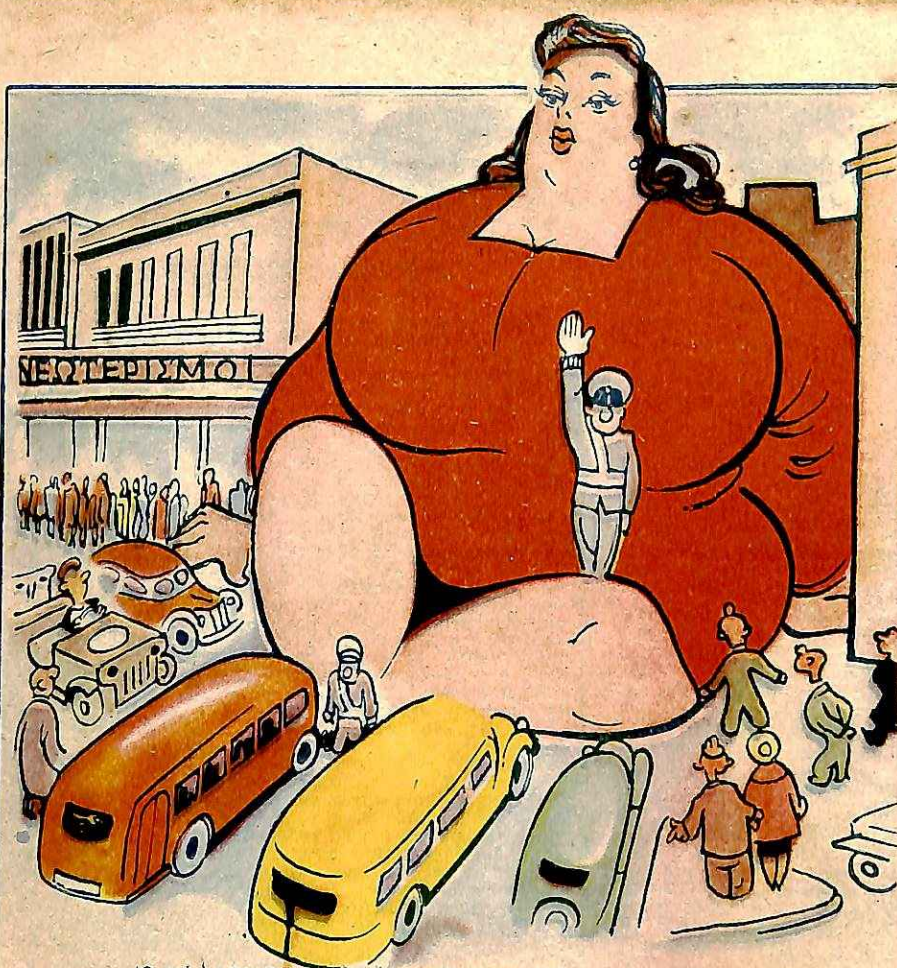

Ὁ λαγός

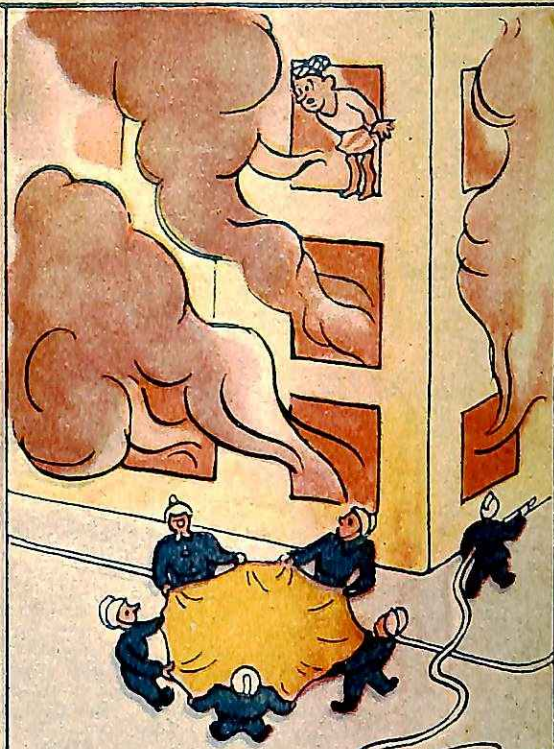
Παράξενο διήγημα

Ξεμακιγιάρισμα

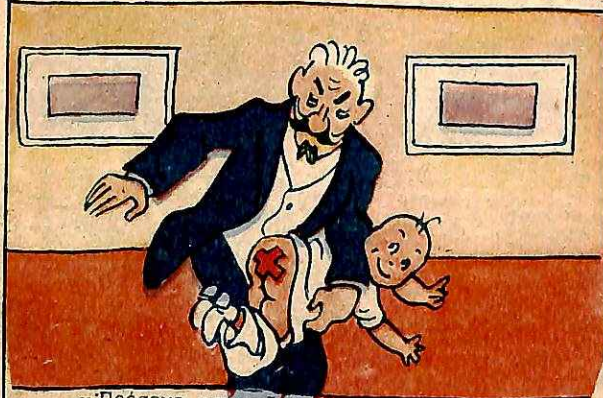
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

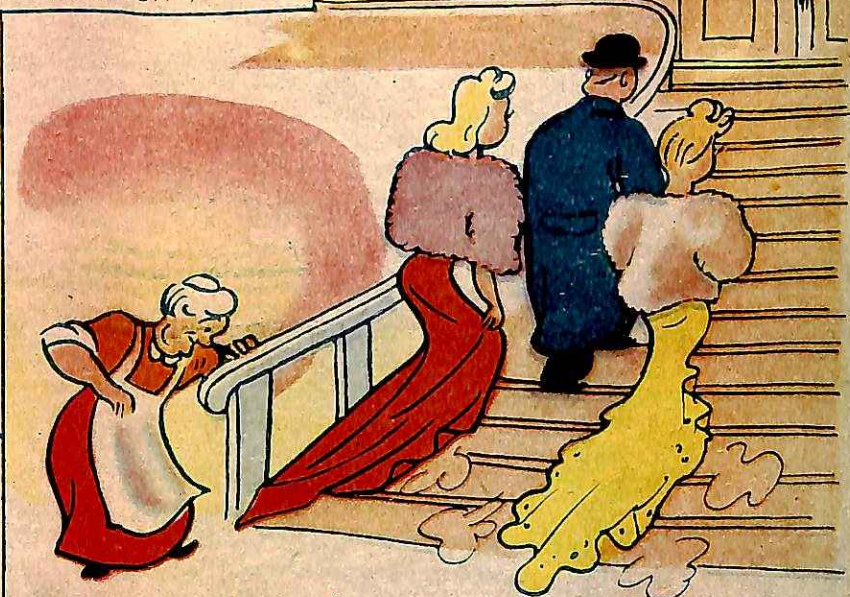
Ο πόλιςμαν: Στόπ όλoi! 'Η κυρία γλύστρησε κι' έπεσε!

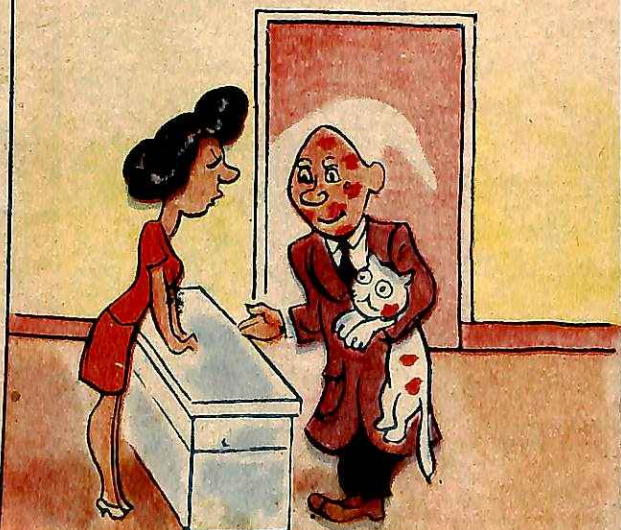
Ο φιλάργγυρος Σκωτσέζος (στους πυροσβέστες): Καί δέ μου λέτε, ή σωτηρία είναι με πληρωμή!

—Πρόσεχε, μπαμπά, να μην παραβής τις διατάξεις του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού!

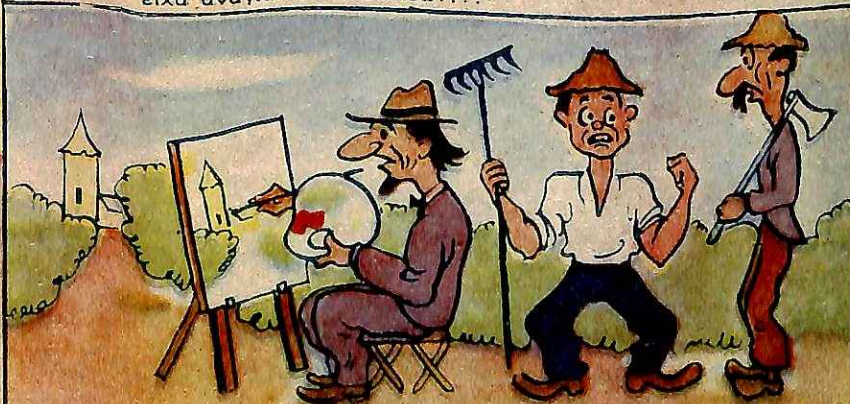

—Αν έδιναν τὸ χορό στο έπάνω πάτωμα, δέν θά είχα ανάγκη να σκουπίω!

ΣΤΟ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΛΕΙΟ

Ο πελάτης: Δέν μου λέτε, ξεποινίς, έχετε ρούς που δέν ξεφάφει;
 Η υπάλληλος: Μάλιστα κύριε...
 Ο πελάτης: Μήπως έχετε και κανέν φάρμακο που να τὸ ξεβάφει;

—Είνας ένας από εκείνους τούς φουκαράδες που δέν έχουν λεπτά ν' αγοράσουν μια φωτογραφική μηχανή!